

GRÆCÆ
GRAMMATICES
RUDIMENTA.

LIBRI excusi apud T. POTE, Etonens. veneunt
etiam N°. 2. Crane Court, Fleet-Street.

SCRIPTORES GRÆCI; five, Selecta ex Scriptoribus
Græcis, viz. Herodoto, Thucydide, Xenophonte, Pla-
tone, Hocrate et Luciano, cum Versione Latina. Editio
nova recognita, 6s. 6d.

POETÆ GRÆCI, five, Selecta ex Hesiodo, Theocrito,
Callimacho, Pindaro, aliisq; Minoribus Poetis. 6s.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ, five, Novus Historiarum Fabula-
rumq; Delectus; ex Æliano, Polyæno, Aristotele, Max.
Tyrio, aliisque probatissimis Scriptoribus Græcis desumptus.
Versione et Notis Illustravit JACOBUS UPTON. 4s. 6.

SCRIPTORES ROMANI, five, Selecta ex M. T.
Cicerone, T. Livio, Corn. Tacito, M. Velleio Paterculo,
C. Plinio; in usum Regiæ Scholæ Etonensis. Editio altera
recognita et aucta. 6s.

**ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΠΑΡΩΝΟΣ καὶ ἈΓΓΕΙΟΥ ΛΟΓΟΙ ΕΠΙΤΑ-
ΦΙΟΙ**; cum Versione etiam, Notis, et Indice. Opus ad Eru-
diendæ Juventutis gratiam Editum, 5s.

SOPHOCLIS Tragædiæ Septem: Nova Versione donatæ;
Scholiisque veteribus illustratæ, accedunt Notæ perpetuæ et
variz Lectiones, operâ Thomæ Johnson. Editio prioribus
longe accuratior et Auctior. 2 vols. 8vo. 14s.

A L S O,

The following Greek Plays, Price 3s. each.

EURIPIDIS HIPPOLYTUS. & EURIPIDIS MEDEA.

ÆSCHYLI PROMETHEUS. & SOPHOCLIS PHILOCTETES.

ARISTOPHANIS PLUTUS. Editio castigata, et ad usum stu-
diosæ Juventutis accommodata.

1. C. 2

G R Æ C Æ
GRAMMATICES
R U D I M E N T A.

IN USUM REGIÆ SCHOLÆ ETONENSIS.

Editio nova recognita.

E T O N Æ,

Excudit T. POTE, Bibliopola et Typographus,

MDCCLXXXVIII.

5

C R A C A
GRAMMATICES
RUDIMENTA.

Edidit Jo. J. J. J.

BRITISH MUSEUM

LITERÆ apud Græcos sunt viginti quatuor.

FIGURA.	NOMEN.		POTESTAS.
A α	Ἀλφα	Alpha	a
B β	Βῆτα	Beta	b
Γ γ	Γάμμα	Gamma	g
Δ δ	Δέλτα	Delta	d
E ε	Ἐψιλὸν	Epsilon	e breve
Z ζ	Ζῆτα	Zeta	z
H η	Ἡτα	Eta	e longum
Θ θ	Θῆτα	Theta	th
I ι	Ἰῶτα	Iota	i
K κ	Κάππα	Kappa	k c
Λ λ	Λάμβδα	Lambda	l
M μ	Μῦ	Mu	m
N ν	Νῦ	Nu	n
Ξ ξ	Ξῖ	Xi	x
O ο	Ὀμικρὸν	Omicron	o parvum
Π π	Πῖ	Pi	p
Ρ ρ	Ῥῶ	Rho	r
Σ σ	Σῖγμα	Sigma	f
T τ	Ταῦ	Tau	t
Υ υ	Ὑψιλὸν	Upsilon	u
Φ φ	Φῖ	Phi	ph
Χ χ	Χῖ	Chi	ch
Ψ ψ	Ψῖ	Psi	ps
Ω ω	Ὠμέγα	Omega	o magnum

Veteres Græci utebantur tantum sedecim literis; postea additæ erant aspiratæ, φ, χ, θ, et duplices Ζ, Ξ, Ψ, et vocales longæ η, ω, quarum potestas erat antea in pronuntiatione; οὐ γὰρ η ἰχθυόμειθα, ἀλλὰ ι, τὸ παλαιόν, ἐδ' ω, ἀλλ' ο, (ait Platon Chratylo) et etiam pro diphthongo οὐ scribebant ο. *Athen*: I. II. c. 5.

N. B. Literas φ, χ, θ, ζ, ξ, η, ω ignorabat Homerus.

LITERÆ dividuntur in vocales, φωνήεντα; et consonantes, σύμφωνα.

Septem sunt vocales, α, ε, η, ι, ο, υ, ω.

Reliquæ septendecim sunt consonantes.

V O C A L E S.

Vocales, Longæ, μακρά,	_____	η, ω.
Breves, βραχέα,	_____	ε, ο.
Ancipites, ἀμφίβολα,	_____	α, ι, υ.
Mutabiles *, μεταβολικά,	_____	α, ε, ο.
Immutabiles, ἀμετάβολα,	_____	η, ι, υ, ω.
Præpositivæ †, προσακτικά,	_____	α, ε, η, ο, ω.
Subjunctivæ, ὑποακτικά,	_____	ι, υ.

D I P H T H O N G I.

Diphthongi sunt duodecim:

Sex propriæ, κύριαι, —αι, αυ, ει, ευ, οι, υ.

Sex impropriæ, καταχρηστικαί, —α, η, ω, punctulo subiecto; ηυ, υ, ωυ.

Mutabiles † μετὰβολικά, —αι, αυ, οι.

Immutabiles, ἀμετὰβολικά, —ει, ευ, ου.

C O N S O N A N T E S.

Consonantes sunt duplices: mutæ, ἄφωνα; et semivocales, ἡμίφωνα.

* Mutabiles nuncupantur vocales α, ε, ο, quatenus mutabiles sunt in verborum augmentis, α, scilicet et ε mutantur in η; et ο in ω.

† Præpositivæ vocantur vocales. α, ε, η, ω. quia in formatione diphthongorum semper præcedunt. Subjunctivæ, ι, υ, quia subjunguntur, nisi in diphthongo υ.

‡ Diphthongi mutabiles eadem ratione se habent, quæ vocales.

1. Mutæ

1. Mutæ sunt novem, quæ dividuntur in

Tenuēs, ψιλὰ, π, κ, τ.

Medias, μέσα, β, γ, δ.

Aspiratas, δασεία, φ, χ, θ.

Inter se cognatæ sunt { $\pi, \beta, \phi.$
 $\alpha, \gamma, \chi.$
 $\tau, \delta, \theta.$

II. Semivocales sunt * duplices, διπλὰ; ζ, ξ, ψ.

Liquidæ, vel † immutabiles, ἀμετάβολα,

 $\lambda, \mu, \nu, \rho.$

Σ est suæ potestatis litera.

ACCENTUS.

Accentus προσωδίαί, sunt tres; acutus, ὀξεῖα [´]:
gravis, βαρεῖα [˘]: circumflexus, περισπωμένη [˘˘] †.

1. Acutus habet locum in ultimâ syllabâ, penultimâ, et antepenultimâ.

II. Circumflexus in ultimâ, et penultimâ.

III. Gravis tantum in ultimâ signatur; sed in omni syllabâ intelligitur, in quâ nullus est accentus §.

Omnis acutus finalis, nisi in fine orationis.

* Duplices resolvuntur per σ et aliquam e mutis, ut, ζ per $\delta\sigma$, et $\sigma\delta$. Doricè. ξ —per $\alpha\sigma$, $\gamma\sigma$, $\chi\sigma$.— ψ per $\pi\sigma$, $\varsigma\sigma$, $\phi\sigma$.

† Quæ non literas Antistoichas vel cognatas, quibus ipsæ mutantur in verborum et nominum inflexionibus, habent.

‡ Acutus attollit et quasi acuit syllabas; gravis deprimit; circumflexus sustinet et producit.

§ Verbum, cum habet acutum in ultimâ ὀξύτονον vocatur, ut θεός, Deus: cum in penultimâ παροξύτονον, ut κόσμος mundus: cum in antepenultimâ, προπαροξύτονον, ut ἄγγελος angelus.

signatur notâ accentûs gravis, præter τίς interrogativum.

Spiritus πνεύματι, duo sunt; lenis ψιλόν [']: asper δασύ [''] *.

Omnis dictio incipiens à vocali, vel diphthongo, spiritum tenuem vel asperum accipit in principio: ut ὄρος, mons; ὄρος, terminus.

Omnes dictiones incipientes ab υ, vel ρ aspirantur: ut ὕδωρ, aqua; ῥῆμα, verbum. Sed si in medio ρ geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur: ut ἔρρωσο, vale.

Apostrophus est nota rejectæ vocalis ob vocalem sequentem, ad hunc modum ['].

Rejiciuntur per apostrophum vocales α, ε, ι, ο; diphthongi αι, οι, ut καί' αὐτόν, pro καίαι αὐτόν.

Si sequens vocalis aspiretur, mutantur tenues præcedentes in aspiratas: ut ἀφ' ἡμῶν, pro ἀπὸ ἡμῶν, a nobis; τίθ' ἔτω, pro τίπτε ἔτω, quare ita †?

PARTES ORATIONIS.

Partes orationis octo sunt, ut apud Latinos:

Articulus ἄρθρον,

Participium μετοχή,

Nomen ὄνομα,

Adverbium ἐπιρρημα,

Pronomen ἀντωνυμία,

Conjunctio σύνδεσμος,

Verbum ῥημα,

Præpositio πρόθεσις.

* Olim litera H erat signum aspirationis; scribebant Ηκαλον, quod postea, ἡκαλον.

† Interdum et brevis initialis vocalis tollitur post finalem longam, ut, τυχή γαθή. Sic μή ē monosyllabice, i. e. μή υ, et μή υτος pro μή αὐτος et μή δικαῖν, pro μή ἀδικαῖν. Aliquando hæ vocales coeunt per crasin, ut ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ ὄδα: ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ ὤμαι.

Numeri ἀριθμοὶ, sunt tres:

Singularis ἑνικός, dualis δυϊκός, pluralis πλῆθυν-
τικός.

Casus πτώσεις, sunt quinque:

Nominativus ὀρθή, genitivus γενική, dativus δο-
τική, accusativus αἰτιατική, vocativus κλητική.

Genera sunt tria:

Masculinum ἀρσενικόν, foemininum θηλυκόν, neu-
trum ἄδετερον.

ARTICULUS.

Articulus est ὁ, ἡ, τὸ, hic, haec, hoc, qui sic decli-
natur*.

Sing.			Dual.		
m.	f.	n.	m.	f.	n.
N. ὁ,	ἡ,	τὸ,	N. A. τὼ,	ταῖ,	τῷ,
G. τοῦ,	τῆς,	τῆ,	G. D. τοῖν,	ταῖν,	τοῖν.
D. τῷ,	τῇ,	τῶ,			
A. τὸν,	τὴν,	τό.			

Plural.

m.	f.	n.	m.	f.	n.
N. οἱ,	αἱ,	τά,	D. τοῖς,	ταῖς,	τοῖς,
G. τῶν,	τῶν,	τῶν,	A. τῶν,	ταῶν,	ταῶν.

DECLINATIONES SUBSTANTIVORUM.

Declinationes κλίσεις, sunt decem,

Quinque nominum simplicium, et

Quinque nominum contractorum.

* Hunc Grammatici vocant *Articulum propositivum*, alte-
rum verò ὁ, ἡ, ὁ, qui melius relativum dici potest, *subjuncti-*
vum.

Quatuor priores declinationes simplicium sunt parisyllabicae, *i. e.* non crescentes genitivo. Quinta vero est imparisyllabica, *i. e.* genitivo crescens.

DECLINATIO PRIMA Nominum simplicium.

Declinatio prima duas habet terminationes, *as*, et *ns*, generis tantum masculini : ut ὁ ταμίης *dispensator* ; ὁ κριτής, *judex* ; sed ὁ καὶ ἡ ληστής, *latro*, communis generis est, ut aliqui volunt.

Sing.
N. ὁ ταμίης,
G. τοῦ ταμίᾱ,
D. τῷ ταμίᾱ,
A. τὸν ταμίαν,
V. ὃ ταμίᾱ.

Dual.
N. A. τὼ ταμίᾱ,
G. D. τοῖν ταμίαιν,
V. ὃ ταμίᾱ,

Plural.
N. οἱ ταμίαι,
G. τῶν ταμιῶν,
D. τοῖς ταμίαις,
A. τὰς ταμίᾱς,
V. ὃ ταμίαι.

Sing.
N. ὁ Κριτής,
G. τοῦ Κριτῆ,
D. τῷ Κριτῇ,
A. τὸν Κριτὴν,
V. ὃ Κριτά.

Dual.
N. A. V. τὼ Κριτὰ
G. D. τοῖν Κριταῖν,
V. ὃ Κριτὰ.

Plural.
N. οἱ Κριταί,
G. τῶν Κριτῶν,
D. τοῖς Κριταῖς,
A. τὰς Κριτὰς,
V. ὃ Κριταί.

De Genitivo.

Omnis genitivus pluralis definit perpetuò in *ων*. In primâ autem, et secundâ declinatione semper * circumflectitur in ultimâ.

* Pauca quædam excipiuntur; vide infra de Accentibus.

Quædam

Quædam nomina hujus declinationis in ης, Doricè declinata, format Gen. in α: ut, ὁ ὀρεσιβάτης, *montivagus*: et nomina propria in ας: ut ὁ Βρασίλας, Gen. τῷ Βρασίλα.

De Dativo.

Dativus singularis in quatuor primis declinationibus habet, semper subscriptum, scilicet, ς, η, ω, punctulo subjecto.

De Vocativo.

Vocativus singularis formatur a nominativo abjiciendo ς.

Excipiuntur.

1. Nomina in της, ut, μητιέτης, *consiliarius*.
2. Gentilia, ut, Σκύθης, *Scythæ*;
3. Poetica in ωης, ut, κυνώπης, *impudens*;
4. Composita à πωλῶ, *vendo*; μετρῶ, *metior*; τρίβο, *tero*;

Quæ formant vocativum in α brevi: ut, ὦ Σκύθα, ὦ μητιέτα*.

In ης desinentia utramque habent terminationem α, vel η: ut, ὁ ληστής, *latro*, ὦ ληστά, vel ληστή.

* Μητιέτα—Π. α. 175. Θυσια. Π. ε. 107. &c. non sunt vocativi pro nominativis; sed reverà nominativi ex lingua *Æolica*.—Hinc Lat. *poeta*, *athleta*, *cometa*, &c. Linguae scilicet *Æolicæ* sermo Latinus est simillimus. Quintil. l. 1. c. 6.

SECUNDA DECLINATIO.

Secunda declinatio duas habet terminationes, α, et η, generis foeminini: ut, ἡ μῦσα, *myfa*; ἡ τιμή, *bonus*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ μῦσα,	N. A. τὰ μῦσα,	N. αἱ μῦσαι,
G. τῆς μῦσης,	G. D. ταῖν μῦσαιν,	G. τῶν μῦσῶν,
D. τῇ μῦσῃ,	V. ὦ μῦσα.	D. ταῖς μῦσαις,
A. τὴν μῦσαν,		A. τὰς μῦσας,
V. ὦ μῦσα.		V. ὦ μῦσαι.

Sing. N. ἡ φίλια, — G. τῆς φιλίας, — D. τῇ φιλίᾳ.
In reliquis, ut μῦσα.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ τιμή,	N. A. τὰ τιμὰ,	N. αἱ τιμαί,
G. τῆς τιμῆς,	G. D. ταῖν τιμαῖν,	G. τῶν τιμῶν,
D. τῇ τιμῇ,	V. ὦ τιμά.	D. ταῖς τιμαῖς,
A. τὴν τιμὴν,		A. τὰς τιμάς,
V. ὦ τιμή.		V. ὦ τιμαί.

Finite in δα, θα, ρα, et α, purum, faciunt genitivum in ας, et dativum in α: sic Αθηνᾶ, *Minnerva*; Ναυσικᾶ, *Nausica*; μινᾶ, *mina*, contracta ex Ἀθηνᾶα, Ναυσικᾶα, μινᾶα. Litera pura dicitur, cui vocalis, vel diphthongus immediatè præcedit.

TERTIA DECLINATIO.

Tertia declinatio duas habet terminationes, ος, et ον. ος masculini, foeminini, et communis generis:

ris: ut, ὁ λόγος, *sermo*; ἡ νόσος, *morbis*; ὁ καὶ ἡ λίθος, *lapis*; et ἄν. neutrius: ut, τὸ ξύλον, *lignum*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ λόγος,	N. A. τὸ λόγω,	N. οἱ λόγοι,
G. τοῦ λόγου,	G. D. τοῖν λόγοιν,	G. τῶν λόγων,
D. τῷ λόγῳ,	V. ὦ λόγω,	D. τοῖς λόγοις,
A. τὸν λόγον,		A. τὰς λόγους,
V. ὦ λόγε,		V. ὦ λόγοι.

Nomina contracta ὀλοπαθῆ, tertiæ declinationis, ut, Ὁ Νόος, *nōs, mens*.

Sing.	Dual.
N. ὁ νόος, <i>nōs</i> ,	N. A. V. τὸ νόω, <i>nō</i> ,
G. τοῦ νόου, <i>nō</i> ,	
D. τῷ νόῳ, <i>nō</i> ,	
A. τὸν νόον, <i>nōn</i> ,	
V. ὦ νόε, <i>nō</i> .	

eum acuto.

G. D. τοῖν νόοιν, *nōin*.

Plural.

N. οἱ νόοι, <i>nōi</i> ,	A. τὰς νόους, <i>nōs</i> ,
G. τῶν νόων, <i>nōn</i> ,	V. ὦ νόοι, <i>nōi</i> .
D. τοῖς νόοις, <i>nōis</i> ,	

Sing.	Dual.	Plural.
N. τὸ ξύλον,	N. A. τὸ ξύλω,	N. τὰ ξύλα,
G. τοῦ ξύλου,	G. D. τοῖν ξύλοιν,	G. τῶν ξύλων,
D. τῷ ξύλῳ,	V. ὦ ξύλω,	D. τοῖς ξύλοις,
A. τὸ ξύλον,		A. τὰ ξύλα,
V. ὦ ξύλον,		V. ὦ ξύλα.

QUARTA DECLINATIO.

Quarta declinatio Atticorum propria duas habet terminationes, ὡς et ὡν ὡς masculini, foeminini,

minini, et communis generis; et ων neutrius:
ut, ὁ λαός, *populus*; ἡ ἀλυσ, *area*; τὸ ἀνωγέων, *caenaculum*.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ὁ λαός,	N. A. τὼ λαῶ,	N. οἱ λαῶ,
G. τοῦ λαοῦ,	G. D. τοῖν λαῶν,	G. τῶν λαῶν,
D. τῷ λαῷ,	V. ὦ λαῶ.	D. τοῖς λαῶς,
A. τὸν λαόν,		A. τὰς λαῶς,
V. ὦ λαῶς.		V. ὦ λαῶ.

Neutra in ων eodem modo declinantur, nisi quod voc. sing. similis est nominativo in ων, et accus. cum voc. plur. similis est nominativo in ω. Omnibus in ultimâ syllabâ semper est ω.

Quaedam nomina hujus declinationis formant accusativum in ω: ut, Ἀθως, Ἀθῶ, *Atthobus*; Κῆς, Κῶ, *Ceos insula*; Κῶς, Κῶ, *Cos insula*; λαγὼς, λαγῶ, *lepus*.

Veteres etiam Attici, finalem removerunt: ut, Ἀγήρῳ pro ἀγήρων, *expers senectutis*.

Unicum est nomen hujus declinationis in ως, neutrius generis, τὸ χρῶς *debitum*.

QUINTA DECLINATIO.

Quinta declinatio imparisyllabica octo habet terminationes; tres vocales, ω, ι, υ, generis neutrius; et quinque consonantes, ν, ρ, σ, ξ, ψ, generum omnium.

Ἀλφω, vero, et Ἀσγῶν leguntur.

Sing.

[n]

Sing.		Sing.	
N.	τὸ σῶμα,	N.	ὁ τιτάν,
G.	τῷ σώματι,	G.	τῷ τιτάνει,
D.	τῷ σώματι,	D.	τῷ τιτάνει,
A.	τὸ σῶμα,	A.	τὸν τιτάν,
V.	ὃ σῶμα.	V.	ὃ τιτάν.
Dual.		Dual.	
N. A.	τῷ σώματι,	N. A.	τῷ τιτάνει,
G. D.	τοῖν σώματιν,	G. D.	τοῖν τιτάνειν,
V.	ὃ σώματι,	V.	ὃ τιτάνει.
Plur.		Plur.	
N.	τὰ σώματα,	N.	οἱ τιτάνες,
G.	τῶν σώματων,	G.	τῶν τιτάνων,
D.	τοῖς σώμασι,	D.	τοῖς τιτάνσι,
A.	τὰ σώματα,	A.	τοὺς τιτάνες,
V.	ὃ σώματα.	V.	ὃ τιτάνες.

REGULÆ de IMPARISYLLABICIS.

De Accusativo singulari.

Accusativus definit in α. Excipiuntur,

1. Nomina in ις, et υς, αυς, et ης, pura in genitivo, quæ formant accusativum in ι, †, ut, ὁ ὄφις, *serpens*, τὸν ὄφιν; ὁ βότρυς, *racemus*, τὸν βότρυ; ἡ γραῦς, *anus*, τὴν γραῦν; ὁ καὶ ἡ βῆς, *bos*, τὸν καὶ τὴν βῆν, poetice βόα. Sed Δις, *Jupiter*, facit Δία; πῦς, *pes*, πόδα; et ὀδὺς, *dens*, ὀδόντα; λίθις, *lapis*, facit λίθον.

* Sic: μέλι, γόνυ, ποιμήν, αὐτὴς, γίγας, κύβη, φάψ, κ. λ.

† At Poeticè in α: βότρυα.

II. Gravitona in *is*, et *us*, non purè declinata, quæ utramque retinent terminationem, *a*, et, *v*: ut, Ἡ ἔρις, *contentio*, τὴν ἔριδα, et ἔριν· ὁ κέλυς, *advena*, τὸν νεήλυδα, et νέηλυν.

De Vocativo singulari.

Vocativus similis est nominativo. Excipiuntur,

I. Declinata per *y* et *tos* in genitivo; et adjectiva in *yn*, *us*, et *as*; quæ vocativum formant in *v*: ut, Ὁ Αἴας, *Ajax*, ὦ Αἴαν; ὁ καὶ ἡ τέρην, ὦ τέρεν, *tener*; ὁ χαρίεις, *gratiosus*, ὦ χαρίεν, et ὦ χαρίει; ὁ μέλας, *niger*, ὦ μέλαν.

II. Gravitona in *η*, quæ formant vocativum in *ερ*: ut, Ἡ μήτηρ, *mater*, ὦ μήτερ; et quatuor acutitona, ὁ πατήρ, *pater*; ὁ δαήρ, *levis*; ὁ ἀνὴρ, *vir*; σωτήρ, *saluator*; quæ formant ὦ πάτερ, δάερ, ἀνερ, σῶτερ.

III. Nomina in *ens*, et *es*, quæ abjiciunt *e*: ut, Ὁ βασιλεὺς, *rex*, ὦ βασιλεῦ; præter πῆς, *pes*, ὦ πῆς; et ὀδῆς, *dens*, ὦ ὀδῆς, ad differentiam adverbii πῶ, *ubi*; et ὀδῶ, *obiter*.

IV. Nomina in *is*, et *us*, quæ formant vocativum in *i*, et *v*: ut, Βότρυς, *racemus*, ὦ βότρυ; ὄφις, *serpens*, ὦ ὄφι; et ὁ καὶ ἡ παῖς, ὦ παῖ, *puer* vel *puella*. Excipe acutitona in *is*, et *us* non contracta, ut, ὦ Σαλαμῖς, ὦ ἐλπῖς, *spēs*, ὦ χλαμῦς, *chlamys*.

V. Nomina in *ων* et *ωρ*, quæ vocativum plerumque formant à Genitivis abjiciendo terminationem, ut, Ὁ Ἀγαμέμνων, *VOC.* ὦ Ἀγαμέμνον; ὁ ἐλεήμων, *misericors*, *VOC.* ὦ ἐλεήμον; ὁ Ἐκτώρ, *VOC.* ὦ Ἐκτορ;

ῥήτωρ; ὁ ῥήτωρ, *rhetor*, voc. ὦ ῥήτωρ. At ὁ Ποσειδών, ὠνος, *Neptunus*, facit vocativo ὦ Ποσειδόν; et ὁ Ἀπέλλων, λωνος, ὦ Ἀπέλλον.

vi. Participiorum in ων, εις, et ας, desinentium idem est vocativus cum nominativo, ut, ὁ τύπτων, οντος, voc. ὦ τύπτων; ὁ τυφθεῖς, έντος, voc. ὦ τυφθεῖς; ὁ ἰστάς, άντος, voc. ὦ ἰστάς.

De Dativo plurali.

Dativus pluralis formatur vel a dativo singulari assumendo σ ante ι, et abjiciendo δ, θ, ν, τ: vel a nominativo singulari, addendo ι in nominibus exeuntibus in ξ, ψ, vel σ cum diphthongo: ut, Ἀραβί, *Arabs*, Ἀραβί· βασιλεὺς *rex*, βασιλεῦσι· κόραξ, *corvus*, κόραξι. Præter πῆς, *pes*, dat. plur. ποσὶ; et κτεῖς, *pecūen*, κτεσὶ.

Cum penultima dativi singularis sit longa positione, fit longa in dativo plurali, addendo ι post ε, et υ post ο: ut, Τιθέντι, τιθεῖσι; λέοντι, λίεσι.

Nomina, quæ Syncopen patiuntur, formant dativum pluralem in ᾱσι: ut, Πατήρ, πατράσι; υἱός, *filius*, Gen. υἱός. Sync. υἱός. Dat. pl. υἱάσι. Sed in acc. sing. πατέρα, et μητέρα, et γαστέρα tantum leguntur, quia πατέρα, *patriam*, et μήτρα, *matricem*, et γάστρα, *alveum* significant.

Dativus Poeticus formatur a genitivo singulari, mutando ος in εσι, vel -εσαι: ut, Ἡρώος, Ἡρωεσσι, et Ἡρώεσαι, *heros*; ἔπος, ἐπίεσαι, *verbum*.

Apocope etiam accidit in hac declinatione in omnibus casibus singularibus: ut,

In

I. In Nominativo, τὸ σκίπα, pro σκίπασμα, *tegmen*.

II. In Genitivo, τῆ Αἴαν, pro Αἴαντος, *Ajax*.

III. In Dativo, τῇ δαί, pro παίδι, *pugnae*; τῇ παράκοιτι, pro παρακοίτιδι, *uxori*; τῷ ἰδῷ, pro ἰδῶτι, *sudori*.

IV. In Accusativo, τὸν Ἀπόλλω, pro Ἀπόλλωνα; τὸν ἰδῶ, pro ἰδῶτα, *sudorem*.

V. In Vocativo, ὦ Λαοδάμα, pro Λαοδάμαν' Αἴα, pro Αἴαν, *Ajax*.

Dativis pluralibus, et verbis in ι, vel ε definentibus, additur, si vocalis, vel diphthongus sequatur: ut, Λέουσιν ἰκείνοις, *leonibus illis*; τύπουσιν ἰκείνον, *verberant illum*; ἔτυπεν αὐτὸν, *verberabat eum*.

Apud Poetas frequentissimè, additur, etiam si consonans sequatur; ut, ἐνέουσιν λαοίοισι, *peccatoribus hirsutis*.

DE QUINQUE DECLINATIONIBUS CONTRACTORUM.

Declinationes nominum contractorum oriuntur à quintâ simplicium.

Appellantur nomina contracta, quia in illis duæ syllabæ contrahuntur in unam: vel Synæresi, quæ fit, cum duæ vocales in syllabam unam ita coeunt, ut ambæ ferventur: ut, Τείχει, τείχει, vel Crasi, cum utraque vocalis, vel altera mute-tur: ut, τείχεα, τείχη, τριῆρες, τριῆρεις: vel altera eliditur, ut, τειχέων, τειχῶν.

PRIMA

PRIMA DECLINATIO.

Prima declinatio contractorum tres continet terminationes, ης, ες, et ος.

Hæ masculini et fœminini generis : ut, ὁ Δημοσθένης, *Demosthenes* ; ἡ τριήρης, *triremis*.

Et ες et ους neutrius : ut, τὸ τεῖχος, *murus* ; τὰ ἱππομανῆς, *Equi romanes*.

Sing.

N. ἡ τριήρης,
G. τῆς τριήρεος, ρης,
D. τῇ τριήρει, ρει,
A. τὴν τριήρα, ρη,
V. ὦ τριήρης.

Dual.

N. A. V. τὰ τριήρες, ρη,
G. D. ταῖν τριηρέων, ραῖν.

Plur.

N. αἱ τριήρεις, ρεις,
G. τῶν τριηρέων, ρῶν,
D. ταῖς τριήρεσσι,
A. τὰς τριήρεας, ρεις,
V. ὦ τριήρεις, ρεις,

Sing.

N. τὸ τεῖχος,
G. τοῦ τεῖχεος, υς,
D. τῷ τείχει, ει,
A. τὸ τεῖχος,
V. ὦ τεῖχος,

Dual.

N. A. τὰ τεῖχει, χη,
G. D. τοῖν τειχείοιν, οῖν,
V. ὦ τεῖχει, χη.

Plur.

N. τὰ τεῖχια, χη,
G. πῶν τειχέων, ῶν,
D. τοῖς τείχεσσι,
A. τὰ τεῖχεα, χη,
V. ὦ τεῖχεα, χη.

Composita a κλέος *gloria*, ut, Ἡρακλῆς, Ἐπειοκλῆς, habent duplicem contractionem, unam in nominativo, duas in reliquis casibus ; ut,

N. Ἡρακλῆς, κλῆς

G. Ἡρακλέος, κλέως, κλέος, κλῆς.

D. Ἡρακλεῖ, κλέει, κλέϊ. κλεῖ.

A. Ἡρακλέα, κλέα, κλέα, κλῆ.

V. Ἡράκλεες, κλεις, κλες.

Regulæ.

Regulæ.

Nomina propria hujus declinationis, et composita ab ἔτος, *annus*, in quibusdam casibus polysyllabicè inflectuntur: ut, Ὁ Ἀριστοφάνης, τὸν Ἀριστοφάνην, *Aristophanes*; ὁ ἑπταετής, *septennis*, τὰς ἑπταετίας; ὁ Νικοτέλης, τὸν Νικοτέλην, *Nicoteles*.

Nomina, quæ desinunt in ης purum, contrahuntur Atticè in accusativo in α: ut, Ὁ καὶ ἡ εὐφυής, *ingeniosus*, Acc. τὸν καὶ τὴν εὐφυέα, *euφua*.*

SECUNDA DECLINATIO.

Secunda declinatio duas habet terminationes: ἢ masculini et foeminini generis: ut, ὁ ὄφις, *serpens*; ἡ πόλις, *civitas*; et, neutrius: ut, τὸ σίγηπι, *sinapi*.

Singulariter.

Attic.	Ionic.
N. ὁ ὄφις,	ὄφις,
G. τοῦ ὄφεως,	ὄφιος,
D. τῷ ὄφει,	ὄφῳ—ὄφι,
A. τὸν ὄφιν,	
V. ὦ ὄφι.	

Dualiter.

N. A. τῷ ὄφι,	ὄφι,
G. D. τοῖν ὄφιν,	ὄφιν,
V. ὦ ὄφιε.	ὄφιε.

* In hac declinatione, Masculina sunt propria virorum; foeminina desinunt in ης: et communia sunt adjectiva sola. Neutra quoque in ης, sunt adjectiva a communibus in ης: in ο; verò substantiva sunt omnia. *Scot.*

Pluraliter.

Pluraliter.

N. οἱ ὄφεις,	ὄφεις—ὄφεις,
G. τῶν ὄφειων,	ὄφίων,
D. τοῖς ὄφεσι,	ὄφισι,
A. τὰς ὄφεις,	ὄφιας—ὄφεις,
V. ὦ ὄφεις.	ὄφεις—ὄφεις.

Sing.

N. τὸ σιγήπι,
G. τῷ σιγήπιος,
D. τῷ σιγήπιϊ, πι,
A. τὸ σιγήπι,
V. ὦ σιγήπι,

Dual.

N. A. τὼ σιγήπιε,
G. D. τοῖν σιγήπιοιν,
V. ὦ σιγήπιε.

Plural.

N. τὰ σιγήπια, πι,
G. τῶν σιγήπιων,
D. τοῖς σιγήπισι,

A. τὰ σιγήπια, πι,
V. ὦ σιγήπια, πι,

TERTIA DECLINATIO.

Tertia declinatio tres habet terminationes; *ευς*, generis masculini, ut, ὁ βασιλεὺς, *rex*; *υς*, masculini et foeminini, ut, ὁ πελεκὺς, *securis*; ἡ ἰλὺς, *limus*; et *υ* neutrius, ut, τὸ ἄστυ, *urbs*.

Sing.

N. ὁ βασιλεὺς,
G. τῷ βασιλέος *
D. τῷ βασιλεῖ, εῖ,
A. τὸν βασιλέα,
V. ὦ βασιλεύ.

Dual.

N. A. τὼ βασιλίε † ἦ,
G. D. τοῖν βασιλίοιν,
V. ὦ βασιλίε, † ἦ.

* Gen. masculinorum in *ευς* exit sæpissimè in *ευς* Atticè; qui, in *ευς* purum finitis, contrahitur in *εῖς*, ut, ὁ χοῖς, *congius*, τῷ χοίῳ, χοῖς, et in Acc. τὸν χοῖα, χοῖα.

† Hæc contractio rarò occurrit.

Plural.

N. οἱ βασιλείς, εἷς,	A. τὸς βασιλέας, εἷς,
G. τῶν βασιλέων,	V. ὧ βασιλέας, εἷς.
D. τοῖς βασιλεῦσι,	

Sing.

N. ὁ πελεκύς,
G. τοῦ πελεκέος,
D. τῷ πελεκεῖ, εἷς,
A. τὸν πελεκύν,
V. ὧ πελεκύ.

Dual.

N. A. V. τὸν πελεκέε,
† ἦ.
G. D. τοῖν πελεκέειν.

Plural.

N. V. οἱ πελεκέες, εἷς,
G. τῶν πελεκέων,
D. τοῖς πελεκέσι,
A. τὸς πελεκέας, εἷς.

Sing.

N. τὸ ἄστυ,
G. τοῦ ἄστεος,
D. τῷ ἄστει, εἷς,
A. τὸ ἄστυ,
V. ὧ ἄστυ.

Dual.

N. A. V. τὸ ἄστυ, † ἦ,
G. D. τοῖν ἄστέειν.

Plural.

N. V. τὰ ἄστυα, ἦ,
G. τῶν ἄστέων,
D. τοῖς ἄστέσι,
A. τὰ ἄστυα, ἦ.

Quædam nomina hujus etiam declinationis contrahuntur Atticè, in accusativo in α: ut, ὁ Πειραιεύς, *Piræus*. Acc. τὸν Πειραιᾶ.

QUARTA DECLINATIO.

Quarta declinatio duas habet terminaciones, ως, et ω, generis fœminini tantum: ut, ἡ φειδω, *parsimonia*; ἡ αἰδώς, *verecundia*.

Sing.

Sing.	Dual.	Plural.
N. ἡ φειδῶ,		N. αἱ φειδοί,
G. τῆς φειδόος, ὤς,	N. A. V. τὰ φειδῶ,	G. τῶν φειδῶν,
D. τῇ φειδοῖ, οἷ,		D. ταῖς φειδοῖς,
A. τὴν φειδόα, ὦ,	G. D. ταῖν φειδοῖν.	A. τὰς φειδάς,
V. ὦ φειδοῖ.		V. ὦ φειδοί.

QUINTA DECLINATIO.

Quinta declinatio duas complectitur terminationes, *as* purum, et *ras*, generis neutrius : ut, τὸ κρέας, *caro* ; τὸ κέρας, *cornu*.

Singulariter.

N. τὸ κέρας,		
G. τῆς κέρατος, per Sync.	κέρως, per Crasin	κέρω,
D. τῷ κέρατι,	κέρῃ,	κέρῃ,
A. τὸ κέρας,		
V. ὦ κέρας.		

Dualiter.

N. A. τῷ κέρατι,	κέρῃ,	κέρῃ,
G. D. τοῖν κέρασιν,	κέρῃσιν,	κέρῃσιν,
V. ὦ κέρατε,	κέρῃ,	κέρῃ.

Pluraliter.

N. τὰ κέρατα,	κέρῃα,	κέρῃα,
G. τῶν κέρατων,	κέρῃων,	κέρῃων,
D. τοῖς κέρῃσι,		
A. τὰ κέρατα,	κέρῃα,	κέρῃα,
V. ὦ κέρατα,	κέρῃα,	κέρῃα.

Articulus sæpe cum nomine suo in unam syllabam coalescit, cū ille in vocali exit, hoc

a vocali incipit : ut. pro ὁ ἀνὴρ, ὡνὴρ ; τῷ ἀνδρὶ, τῶνδρῶν ; τὰ ἱμάτια, τὰμάτια. Cum nomen incipit ab aspiratâ, in articulo tenuis τ ver- titur in θ ; ut, τὸ ἱμάτιον, θοιμάτιον ; ὁ ἕτερος, ἄτε- ρος ; τῷ ἑτέρῳ, θατέρῳ ; τῶν ἑτέρων, θατέρων.

Ad eundem modum καὶ εἴτα, κῆτα ; καὶ ἐκείνα, καὶκεῖνα ; καὶ ὑπὸ, χυπὸ. Ex hoc vocalium bre- vium concursu syllaba fit longa.

NOMINA ANOMALA quæ contrahuntur, sunt

I. Ὀλοπαθῆ, quæ contrahuntur in omnibus : ut,

1. Νόος, νῆς, mens ; ῥόος, ῥῆς, fluxus ; πλόος, πλῆς, navigatio ; ἀπλόος, ἀπλῆς, simplex ; διπλόος, διπλῆς, duplex ; σώος, σώης, Atticè, et σῶν Acc.

2. Χρυσᾶς, aureus ; ἀργυρᾶς, argenteus ; χαλκᾶς, æreus, à nominibus in εὖς.

3. Σιμόεις, Σιμῆς, Σιμόεντες, Σιμῆντες, Πλακόεις, πλακῆς, πλακόεντες, πλακῆντες, placenta.

4. Ὁ τιμῆς, τιμητός, à τιμήεις, honoratus.

5. In ῆρ circumflexa ; ut, τὸ κῆρ, κῆρος, à κέαρ, cor ; et παῖς, παῖδος, à παῖς, puer.

Item ὀσέον, ος, ὀσῆς, ὀσῆν, Gen. ὀσέω, ὀσῶ, Dat. ὀσέω, ὀσῶ.

Sic declinatur Ἰησῆς.

N. ὁ Ἰησῆς,

G. τῷ Ἰησῆ,

D. τῷ Ἰησῆ,

A. τὸν Ἰησῆν,

V. ὦ Ἰησῆ.

II. Ὀλιγο-

Π. Ὀλιγοπαθῆ, quæ in paucioribus casibus contrahuntur: ut,

1. Substantiva Barytona in υς: quæ contrahuntur in Nominativo, Accusativo, et Vocativo plurali in υς: ut, Ἐριννύες, Ἐριννῦς, *Furiæ*.

2. Imparisyllabica in ςς, quæ contrahuntur in Nominat. Accus. et Voc. plur. in ςς: ut, βόες, *boves*, βῆς, Doricè βῶς.

3. Adjectiva in υς, quorum masculina in Dat. singulari, Nominat. Accus. et Voc. plur. contrahuntur more tertiæ declinationis contractorum: ut, Nom. ἡδύς, Gen. ἡδέος, Dat. ἡδεῖ, ἡδεῖ.

4. Comparativa, quæ contrahuntur in Acc. singulari, Nominat. Acc. et Voc. plurali: ut, Acc. μείζονα, per Syncopen μείζοα, per Crasin μείζω; Nom. μείζονες, μείζαες, μείζες; Acc. μείζονας, μείζοας, μείζες, καὶ τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω.

HETEROCLITA.

Heteroclita sunt, quæ à communi declinandi ratione deflectunt.

Heteroclita Genere.

In singulari numero generis sunt masculini, in plurali neutrius, ἱρετμός, *temius*, τὰ ἱρετμὰ; λύχνος, *lucerna*, τὰ λύχνα; μοχλός, *vectis*, τὰ μοχλὰ; τράχηλος, *collum*, τὰ τράχηλα; et quædam alia.

In singulari numero generis foeminini, in plurali

rali neutrius est, ἡ δίφρος, *currus*, τὰ δίφρα· cui addi potest, ὁ καὶ ἡ τάρταρος, plur. τὰ τάρταρα *.

Heteroclita Casibus.

I. Aptôta sunt,

1. Nomina literarum : ut, ἄλφα, βῆτα.
2. Quæ Apocopen patiuntur : ut, δῶ pro δῶμα, *domus* ; τρῶφι pro τρέφειμον, *nutrimentum*.
3. Omnes numeri à quatuor ad centum.
4. Poetica nomina in φι, et φιν, ut, θύρηφι à θύρα, γράτοφι à γράτος ; ναῦφι à ναῦς ; γήθεισφι à γῆθος.
5. Similiter δέμας, *corpus* ; σέβας, *veneratio* ; ὕναρ, *somnium* ; ὄφελος, *utilitas* ; νῶκαρ, *torpor* ; δῶς, *donum*, &c.

II. Monoptôton tantum unum est ὦ τᾶν, *O amice*, vel *amici*, ab ἑτης.

III. Diptôta sunt ἄμφω, ἀμφοῖν, οἱ φθοῖες, τὲς φθοῖας, *placentæ* ; ἅττα et ἅσσα pro ἁτίνα, *quædam*, Nom. et Accus. plur.

IV. Triptôta, Gen. ἀλλήλων, λων, λων· Dat. ἀλλήλοις, αἰς, οἰς· Accus. ἀλλήλους, λας, λα· Vocativo carent indefinita, et interrogativa.

Heteroclita Numero.

Duali et plurali carent ἡ ἄλς, *mare* ; ἡ γῆ, *orbis terrarum* ; ὁ αἶρ, *aer* ; τὸ πῦρ, *elementum ignis* ; τὸ ἔλαιον, *oleum* †.

* Olim duas terminationes in ος et ον, hæc nomina habebant.

† Rarò admodum inveniuntur ; non prorsus carent ; nam αἱ γαῖ. Arist. Prob. sect. 23. --- γαῖάν, Hom. Od. 9. 284.

Singulari

Singulari carent ἀλφίτα, *viētus necessarius*; Ἀθή-
ναι, *Atheniæ*; ἰανείρατα, *insomnia*; et festa deorum,
cum plurimis aliis.

Heteroclita Declinatione.

Quædam sunt neutra in ρ, quæ, à nominibus
in ας genitivum mutuuntur: ut, Φρέαρ, *puteus*;
ἥπαρ, *jecur*; ὕδωρ, *aqua*; ἡμαρ, *dies*; εἶδαρ, *cibus*;
Gen. φρέατος, ἥπατος, ὕδατος, ἡματος, εἶδατος, &c.

His addi possunt γάλα, *lac*, γάλακτος; γυνή,
mulier, γυναικός, quæ genitivos ab inusitatis no-
minativis γυναιξ et γάλαξ mutuuntur.

De PATRONYMICIS.

Patronymicum est, quod vel à patre, vel ab
aliâ quâpiam suæ familiæ personâ, derivatur.

Patronymica Masculina desinunt,

1. In ἰδης, quæ fiunt à genitivis primitivo-
rum mutando terminationem in ἰδης: ut, Πριά-
μος, & Πριάμίδης; Νέστωρ, ορος, Νιστορίδης; Λητώ,
όος, οἰδης; à Πηλέως fit Πηλείδης, per Epenthesein
Πηλεΐάδης; et ab Ionico genitivo Πηληῖος, Πηληϊάδης.

2. In ᾱδης, cùm nomen sit vel primæ decli-
nationis: ut, Βορέας, & Βορεάδης; Ἰππότης, & Ἰπ-
ποτάδης; vel cùm Primitivum sit tertiæ declina-
tionis, et desinat in ος purum, ut, Ἥλιος, & Ἡλι-
άδης; Ναύπλιος, & Ναυπλιάδης. Cum Primitivum
in penultimâ Genitivi sit longum, cujuscunque
declinationis, Patronymicum ferè desinit in ἰά-
δης: ut, Δαίρτης, ἔρτη, Λαερτιάδης; Ἀτλας, αντος, Ἀτ-
λαντιάδης; Ἀμφιτρύων, ωνος, Ἀμφίτρυωνιάδης.

Patronymica

Patronymica Fœminina definunt

1. In *ις*, vel *ας*, quæ fiunt à Masculinis removendo *δη* : ut, *Νεσπορίδης*, *Νέσπορις* ; *Ἡλιάδης*, *Ἡλιάς*.

2. In *νίς*, à nominativis primitivorum ; ut, à *Χρύσης*, *Χρυσής* ; *Βρισηῖς*, *Βρισηίς* ; *Κάδμος*, *Καδμηίς*.

3. In *ίνη*, vel *ώνη*, quæ fiunt à genitivis primitivorum mutando ultimam syllabam in *ίνη*, vel *ώνη* : ut, *Ἀδραγος*, *Ἀδράγῃ*, *Ἀδραγίνη* ; *Ἰκάριος*, *Ἰκαρίῃ*, *Ἰκαριώνη* ; interdum à nominativo in *ων*, ut, *Ἡετίων*, *Ἡετιώνη*.

Patronymica Ionica definunt in *ίων*, vel *είων* : ut, *Κρονίων*, *Πηλείων*, *Ἀτρείων*.

Alia aliter variantur ; ut, *Λαμπέτιδης*, filius Lampi, à *Δάμπος* * et *Δευκαλίδης*, filius Deucalionis †.

Diminutiva varias habent terminationes ; ut,

I. Masc. in	{	<i>ων,</i>	<i>μωρίων,</i>	<i>stultulus.</i>
		<i>αξ,</i>	<i>λίθαξ,</i>	<i>lapillulus.</i>
		<i>σκος,</i>	<i>νεανίσκος,</i>	<i>juvenis.</i>
		<i>λος,</i>	<i>ναύτιλος,</i>	<i>nautila.</i>
II. Fœm. in	{	<i>ις,</i>	<i>κρηίς,</i>	<i>fonticulus.</i>
		<i>σκη,</i>	<i>παιδίσκη,</i>	<i>puellula.</i>
		<i>νη,</i>	<i>πολίχνη,</i>	<i>urbecula.</i>
III. Neut. in	{	<i>ιον,</i>	<i>γνωμίδιον,</i>	<i>sententiola.</i>
			<i>πολίχμιον,</i>	<i>urbecula.</i>

Possessiva terminantur in

1. *Κος*, ut, *μουσικός*, *musicus*, à *μῦσα*.
 2. *Ιος*, ut, *εὐράνιος*, *cælestis*, ab *ἔρανος*.

* H. e. v. 526.

† H. e. v. 608.

3. νος, ut, ἀνθρώπινος, *humanus*, ab ἀνθρώπου.

4. εἰος, ut, ἀνθρώπειος, *humanus*, ab ἀνθρώπου.

5. ὠδης, ut, λιθώδης, *laidosus*, à λίθος.

6. ος, ut, πατρῷος, *paternus*, à πατήρ.

DECLINATIONES ADJECTIVORUM.

Adjectiva sequuntur formam et declinationes substantivorum.

Adjectiva in ος purum, et ρος, faciunt foemini-
num per α, reliqua per η, et neutrum per ον, ut,
Ἅγιος, ἁγία, ἅγιον, *sanctus*; ἀνθηρὸς, ἀνθηρά, ἀνθηρόν,
floridus.

Excipiuntur ὄγδοος, ὅη, οον, *octavus*; et nomi-
na contracta in εος, et οος*.

Quatuor adjectiva formant neutrum genus
per ο, et οκ, ut, ἄλλος, τηλικῶτος, τοσῶτος, τοιῶτος; et
tria pronomina, ὅτος, αὐτός †, ἐκεῖνος, per ο.

Adjectiva $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὅς} \\ \text{εἰς} \\ \text{ἄς} \end{array} \right\}$ in $\left\{ \begin{array}{l} \text{formant} \\ \text{foemin.} \\ \text{per} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{εἶα} \\ \text{εἰσα} \\ \text{ἦ} \end{array} \right\}$ neutrum $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄ} \\ \text{εν} \\ \text{ῶν} \end{array} \right\}$ per

ut, $\left\{ \begin{array}{l} \text{ὄξυς,} \\ \text{χαρίεις,} \\ \text{ἀπλῆς,} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{ὄξεϊα,} \\ \text{χαρίεσσα,} \\ \text{ἀπλῆ,} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{ὄξυν,} \\ \text{χαρίεν,} \\ \text{ἀπλῶν,} \end{array} \right\} \left\{ \begin{array}{l} \text{acutus.} \\ \text{gratiosus.} \\ \text{simplex.} \end{array} \right\}$

* Ut χρίσιος, ἀπλόος.

† Αὐτός compositum cum Articulo præpositivo ὁ, ἡ, τὸ, significat, *idem, eadem, idem*, ὁ αὐτός Ionice, ὡτός *idem*, et neutrum in nom. et accus. τὸ αὐτὸ fit τάντος, *assumpto*.

Excipe πολὺς, πολὺ, Acc. πολὺν, πολὺ. Poet.
Gen. πολέως, Dat. πολέϊ, Plur. Nom. πολέες, Gen.
πολείων, Dat. πολέσι, Acc. πολέας.

Adjectiva in ας, habent foemininum in ασα,
et neutrum in αν, ut, Πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis; sed
Nom. μέγας, μέγα, Acc. μέγαν, μέγα.

Πολὺς mutuatur quosdam casus ab inusitato
πολλός: sic μέγας quosdam casus singulares, et
omnes duales ac plurales ab inusitato μέγαλος:
Μέλας μέλανος foemininos omnes ab inusitato μέ-
λαινος; ut et τάλας τάλανος foemininos omnes ab
inusitato τάλαινος.

Singulariter.

Masc.	Foem.	Neut.
Nom. ὁ πᾶς	ἡ πᾶσα	τὸ πᾶν
Gen. παντός	πάσης	παντός
Dat. παντί	πάσῃ	παντί
Acc. πάντα	πᾶσαν	πᾶν
Voc. ὦ πᾶς	πᾶσα	πᾶν.

Dualiter.

N. A. V. πάντε	πάσα	πάντε
G. & D. πάντοιν	πάσαιν	πάντοιν.

Pluraliter.

Nom. πάντες	πᾶσαι	πάντα
Gen. πάντων	πάσων	πάντων
Dat. πᾶσι	πάσαις	πᾶσι
Acc. πάντας	πάσας	πάντα
Voc. πάντες	πᾶσαι	πάντα.

Adjectiva

Adjectiva per tria genera, et duas terminaciones declinata, definunt in

ης	} et formant neutrum per	ες
ις		ι
υς		υ
εις		ων
ην		εν
ων		ον
ως		ων
ος		ον

ut,	ὁ	καὶ	ἡ	ἀληθής,	καὶ	τὸ	ἀληθές,	<i>verus.</i>
	ὁ	καὶ	ἡ	εὐχαρίς,	καὶ	τὸ	εὐχαρί,	<i>gratiosus.</i>
	ὁ	καὶ	ἡ	ἄδακρυς,	καὶ	τὸ	ἄδακρυ,	<i>sine lachrymis.</i>
	ὁ	καὶ	ἡ	πολύπυς,	καὶ	τὸ	πολύπυ,	<i>multipes.</i>
	ὁ	καὶ	ἡ	τέρην,	καὶ	τὸ	τέρεν,	<i>tener.</i>
	ὁ	καὶ	ἡ	εὐδαίμων,	καὶ	τὸ	εὐδαίμον,	<i>felix.</i>
	ὁ	καὶ	ἡ	εὐγεως,	καὶ	τὸ	εὐγεων,	<i>fertilis.</i>
	ὁ	καὶ	ἡ	ἀθάνατος,	καὶ	τὸ	ἀθάνατον,	<i>immortalis.</i>

Sing. Nom. ὁ καὶ ἡ τις, καὶ τὸ τι, *aliquis.*

Gen. τῆς, καὶ τῆς, καὶ τῆς τινός,

Dat. τῷ καὶ τῇ, καὶ τῷ τινί,

Acc. τὸν, καὶ τὴν τινά, καὶ τὸ τί, &c.

Sic etiam declinatur τίς, *quis*, *quidam*.

Quædam sunt trium generum, ut, ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ μάκαρ, *felix*; ὁ, καὶ ἡ, καὶ τὸ ἄρπαξ, *rapak*.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	καλός	καλή	καλόν
Gen.	καλῆς	καλῆς	καλῆς
	E 2		Dat.

Dat.	καλῷ	καλῇ	καλῶ
Acc.	καλόν	καλήν	καλόν
Voc.	καλέ	καλή	καλόν.

Dualiter.

N. A. V.	καλῶ	καλᾶ	καλᾷ
G. & D.	καλοῦν	καλαίν	καλοῖν.

Pluraliter.

N. V.	καλοὶ	καλαὶ	καλαῖ
Gen.	καλῶν	καλῶν	καλῶν
Dat.	καλοῖς	καλαῖς	καλοῖς
Acc.	καλούς	καλαῖς	καλαῖ.

Singulariter.

Nom.	ὁ καὶ ἡ ἀληθής, καὶ τὸ ἀληθές.
Gen.	τῷ, καὶ τῆς, καὶ τῷ ἀληθείς, ἑς.
Dat.	τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ ἀληθεί, εἰ.
Acc.	τόν, καὶ τὴν ἀληθεία, ἦ, καὶ τὸ ἀληθές.
Voc.	ὦ ἀληθής, et neut. ἀληθές.

Dualiter.

N. A. V.	τῷ, καὶ τᾷ καὶ τῷ ἀληθείς, ἦ.
G. & D.	τοῖν, καὶ ταῖς, καὶ τοῖν ἀληθείοιν, οἷν.

Pluraliter.

Nom.	οἱ, καὶ αἱ ἀληθείς, εἰς, καὶ τὰ ἀληθεία, ἦ.
Gen.	τῶν ἀληθείων, ὧν.
Dat.	τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς ἀληθείσι.
Acc.	τούς, καὶ τὰς ἀληθείας, εἰς, καὶ τὰ ἀληθεία, ἦ.
Voc.	ὦ ἀληθείς, εἰς, et neut. ἀληθεία, ἦ.

Singulariter.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	ὁ, καὶ ἡ εὐχαρισ, καὶ τὸ εὐχαρι		
Gen.	τῆ, καὶ τῆς, καὶ τῷ εὐχαρίτος		
Dat.	τῷ, καὶ τῇ, καὶ τῷ εὐχαρίτι		
Acc.	τὸν, καὶ τὴν εὐχαρίτα, et εὐχαριν, καὶ τὸ εὐχαρι		
Voc.	ὦ εὐχαρι, et Neut. εὐχαρι.		

Dualiter.

N. A. V.	ταῖ, καὶ τὰ, καὶ τῷ εὐχαρίτε
G. D.	τοῖν, καὶ ταῖν, καὶ τοῖν εὐχαρίτοι.

Pluraliter.

N. V.	οἱ, καὶ αἱ εὐχαρίτες, καὶ τὰ εὐχαρίτα
Gen.	τῶν, καὶ τῶν, καὶ τῶν εὐχαρίτων
Dat.	τοῖς, καὶ ταῖς, καὶ τοῖς εὐχαρίσι
Acc.	τὲς, καὶ τὰς εὐχαρίτας, καὶ τὰ εὐχαρίτα.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	χαρίεις	χαρίεσσα	χαρίεν
Gen.	χαρίεντος	χαρίεσσης	χαρίεντος
Dat.	χαρίεντι	χαρίεσση	χαρίεντι
Acc.	χαρίεντα	χαρίεσσαν	χαρίεν
Voc.	χαρίεν, et χαρίει,	χαρίεσσα,	χαρίεν.

Dualiter.

N. A. V.	χαρίεντε	χαρίεσσα	χαρίεντε
G. D.	χαρίέντοι	χαρίέσσαιν	χαρίέντοι.

Pluraliter.

Pluraliter.

N. V.	χαριέντες	χαρίσσαι	χαρίεντα
Gen.	χαριέντων	χαρίσσω	χαριέντων
Dat.	χαρίεσι	χαρίσσαις	χαρίεσι
Acc.	χαριέντας	χαρίσσας	χαριέντα.

Singulariter.

	Masc.	Fœm.	Neut.
Nom.	ὁξὺς	ὁξειᾶ	ὁξὺ
Gen.	ὁξέος	ὁξείας	ὁξέος
Dat.	ὁξεὶ ὁξειῇ	ὁξείᾳ	ὁξεὶ
Acc. *	ὁξύν	ὁξειᾶν	ὁξὺ
Voc.	ὁξὺ	ὁξειᾶ	ὁξύ.

Dualiter.

N. A. V.	ὁξεῖ	ὁξειᾶ	ὁξεῖ
G. D:	ὁξέοιν	ὁξείαιν	ὁξέοιν.

Pluraliter.

N. V.	ὁξεῖς ὁξεῖς	ὁξειᾶι	ὁξέα
Gen.	ὁξέων	ὁξείων	ὁξέων
Dat.	ὁξέσι	ὁξείαις	ὁξέσι
Acc.	ὁξέας ὁξεῖς	ὁξείας	ὁξέα.

* Et poetice in α, et masculini et foeminini Generis, ut
 ὁξέων ὁξέων, ὁξέων ὁξέων.

NUMERALIA,

Numeralia quædam sunt Cardinalia, quædam Ordinalia.

I. Cardinalia sunt εἷς, *unus*; δύο, vel δύο *duo*; τρεῖς *tres*; τέσσαρες *quatuor*; quæ sic inflectuntur.

	N.	G.	D.	A.
Masculino.	εἷς,	ἑνός,	ἐνὶ,	ἕνα, <i>unus</i> .
Fœminino.	μία,	μιάς,	μιά,	μίαν, <i>una</i> .
Neutro.	ἓν,	ἑνός,	ἐνὶ,	ἓν, <i>unum</i> .

Eodem modo declinantur composita ab εἷς, ἕδεις, et μηδεις, *nemo, nullus*, ἑδεμία, μηδεμία, ἕδεν, μηδέν.

Δύο, et δύο, *duo*, Gen. et Dat. δύοῖν, dueῖν Atticè, Dat. δυοῖ.

Sed δύο omnium generum, et omnium casuum esse observatur.

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τρεῖς, καὶ τὰ τρία, *tres*.

Gen. τῶν τριῶν,

Dat. τοῖς τρισὶ,

Acc. τὲς, καὶ τὰς τρεῖς, καὶ τὰ τρία,

Plur. Nom. οἱ, καὶ αἱ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα,

Gen. τῶν τεσσάρων,

[*quatuor*]

Dat. τοῖς τέσσαρσι,

Acc. τὲς καὶ τὰς τέσσαρας, καὶ τὰ τέσσαρα.

A quatuor usque ad centum non declinantur Numeralia, ut,

πέντε *quinque*,

ὀκτὼ *octo*,

ἕξ *sex*,

ἐννέα *novem*,

ἑπτὰ *septem*,

δέκα *decem*,

ἑκατὶ

ἐνδεκά <i>undecim</i> ,	τριάκοντα <i>triginta</i> ,
δωδέκα <i>duodecim</i> ,	τεσσαράκοντα <i>quadraginta</i> ,
δικοτρεῖς <i>tredecim</i> ,	πεντήκοντα <i>quinquaginta</i> ,
δεκατέσσαρες <i>quatuordecim</i> ,	ἑξήκοντα <i>sexaginta</i> ,
δικοπέντε <i>quindecim</i> , &c.	ἑβδομήκοντα <i>septuaginta</i> ,
εἴκοσι <i>viginti</i> ,	ὀγδοήκοντα <i>octoginta</i> ,
εἴκοσι εἰς <i>viginti unus</i> ,	ἐννενήκοντα <i>nonaginta</i> ,
εἴκοσι δύο <i>viginti duo</i> , &c.	ἑκατὸν <i>centum</i> .

Quæ numerum centenarium sequuntur declinabilia sunt, ut,

οἱ διακόσιοι, αἱ διακόσιαι, ἑνεακόσιοι, χίλιοι, <i>mille</i> ,
τὰ διακόσια, <i>ducenti</i> , <i>ducentæ</i> , <i>ducenta</i> ,
τριακόσιοι <i>trecenti</i> ,
τεσσαρακόσιοι <i>quadringenti</i> ,
πεντακόσιοι <i>quingenti</i> ,
ἑξακόσιοι <i>sexcenti</i> ,
ἑπτακόσιοι, ὀκτακόσιοι,
δισχίλιοι, <i>bis mille</i> ,
τρισχίλιοι, τετρακισχίλιοι,
πεντακισχίλιοι, &c.
μύριοι <i>decies mille</i> ,
δισμύριοι, <i>viginti mille</i> ,
τρισμύριοι, <i>triginta mille</i> ,
et sic deinceps.

II. Ordinalia sunt, quæ Interrogationi πόσος, quotus, aptè respondent: ut,

πρῶτος <i>primus</i> ,	ἐνδέκατος <i>undecimus</i> ,
δεύτερος, <i>secundus</i> ,	δωδέκατος <i>duodecim</i> ,
τρίτος <i>tertius</i> ,	τρισκαίδέκατος <i>decimus tertius</i> ,
τέταρτος <i>quartus</i> ,	τεσσαρακαίδέκατος, &c.
πέμπτος <i>quintus</i> ,	εἰκοστὸς <i>vigesimus</i> ,
ἕκτος <i>sextus</i> ,	εἰκοστὸς πρῶτος, εἰκοστὸς δεύτερος, &c.
ἑβδομος <i>septimus</i> ,	τριakoσtός, τεσσαρακοσtός,
ὀγδοος <i>octavus</i> ,	πεντηκοσtός, ἑξηκοσtός, ἑβδομηκοσtός,
ἐννατος <i>nonus</i> ,	
δέκατος <i>decimus</i> ,	

δρακῆκος, ογδοηκῆκος, εν- χιλιαςος, *millesimus*,
 νενηκῆκος, εκατοςος, *centiesimus*, διαχιλιαςος, *bis millesimus*,
simus. διαμυριαςος, *vicies millesimus*, &c.
 διακοσιοςος, τριακοσιοςος, &c.

Præterea sunt nomina dialia, quæ dierum spatium significant, ut, Τριταιος, *tertianus*, τεταρταῖος, *quartanus*, &c. Ημετεμπνης, aut aliquid agens die 3, 4, &c.

Græci numeros his literis exprimunt.

α	1	ι	10	ε	100	α	1000
β	2	κ	20	ς	200	β	2000
γ	3	λ	30	ζ	300	γ	3000
δ	4	μ	40	υ	400	δ	4000
ε	5	ν	50	φ	500	ε	5000
ς	6	ξ	60	χ	600	ς	10000
ζ	7	θ	70	ψ	700	ζ	20000
η	8	π	80	ω	800	η	100000
θ	9	ρ	90	πι	900	θ	200000

COMPARATIO NOMINUM.

Adjectiva in *ος* formant Comparativum mutando *ς* in *περος*, et Superlativum in *τατος*, ut, *εὐδοξος*, *εὐδοξότερος*, *εὐδοξότατος*.

F

Quæ

Quæ penultimam habent brevem, mutant o in ω in Comparativo, et Superlativo, ut, Φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος, prudens, prudentior, prudentissimus.

Excipe, Κενός, κενότερος, κενότατος, vacuus;

Στενός, στενότερος, στενότατος, angustus;

Reliqua adjectiva comparantur per ἑτερός et ἴσος, sed in ας per ἀντερός et ἀντατος. In υς, sæpe per ἰων et ἰσος, ut,

Θετικόν, Συγκριτικόν, ὑπερθετικόν.

Positivus, Comparativus, Superlativus.

In { ων. σώφρων, σωφρονέστερος, σωφρονέτατος, modestus.
 ας. μέλας, μελάντερος, μελάντατος, niger.
 εις. χάρις, χαρίστερος, χαρίεστος, gratiosus.
 ης. εὐσεβής, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος, religiosus.
 υς. ἀπλῆς, ἀπλῆστερος, ἀπλῆστατος, simplex.
 υς. εὐρύς, εὐρύτερος, et εὐρίων, εὐρύτατος, et εὐρισ-
 τος, latus.
 ας. μακάριος, μακαρίτερος, μακαρίτατος, felix.
 ην. τέρην, τερενέστερος, τερενέστατος, tener.

COMPARATIO IRREGULARIS.

Pos.

Comp.

Superl.

Κακός, malus, — { κακίων, et } — κακίστος, et
 κακώτερος, } — κακώτατος.

Χείριων }
 Χερείων } pejor, χείριστος.
 Χερίοτερος }

— ἰσάπων,

ἐλάσσων, } *minor, ἐλάχιστος.*
 ἐλάττων, }
 βραδύς, *tardus*, — βράσσων *tardior*, —
 μέγας, *magnus*, — μέγιστος.
 πλεός, et } *plenus*, { πλείων, et } — πλείστος.
 πλείος, } { πλείων, }

Attici formant multa per ἴσπερος, et ἴσατος, et nonnulla per ἑσπερος, et ἑσατος, et per αἰσπερος, et αἰσατος, à positivis in ος; ut,

Λάλος, λαλίσπερος, λαλίστατος, *loquax*.

Αἰδοῖος, αἰδοῖσπερος, αἰδοῖστατος, *venerabilis*.

Ὀλίγος, ὀλιγίσπερος, ὀλιγίστατος, et ὀλίγιστος, *paucus*.

Ἴσος, ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, *aqualis*.

Φίλος, φιλαίτερος et φίλτερος, φιλαίτατος, φίλτατος, et φίλιστος, *amicus*.

A Superlativis etiam formantur alia Comparativa, et Superlativa, ut ἐλάχιστος, ἐλαχιστότερος, *multo minimus*,

Κυδίστος, κυδίστατος, *longe gloriosissimus*.

Comparantur etiam,

I. Substantiva: ut,

Ἔχθος	<i>odium</i> ,	ἐχθίων,	ἐχθιστος.
Ἄισχος	<i>dedecus</i> ,	αἰσχίων,	ἄσχιςτος.
Κῦδος	<i>gloria</i> ,	κυδίων,	κύδιστος.
Κέρδης	<i>lucrum</i> ,	κερδίων,	κέρδιστος.
Κάλλος	<i>pulchritudo</i> ,	καλλίων,	κάλλιστος.
Ἄρης	<i>Mars</i> ,	ἀρείων,	ἄριστος.
Κράτος	<i>robur</i> ,		κράτιστος.

Κρείων	<i>regis</i>	{ κρείστων, vel κρείττων, }	
Βέλος	<i>telum</i>	{ βελτερος, vel βελτίων, }	βέλτιστος.

II. Pronomen; ut,

Αὐτός	<i>ipse</i>	αὐτότατος.
-------	-------------	------------

III. Verba; ut,

Ἄω	<i>volo</i>	{ λωίων, vel λωών, vel λωίτερος. }	λώςτος.
Φέρω	<i>fero</i>	φέρτερος,	φέρτατος,
		φέριστος, et φέρτατος.	

IV. Adverbia; ut,

Ἄνω	<i>supra</i>	ἀνώτερος,	ἀνώτατος.
Μάλα	<i>valde</i>	μᾶλλον,	μάλιστα.
Κάτω	<i>infra</i>	κατώτερος,	κατώτατος.
Πόρρω	<i>longè</i>	πορρώτατος,	πορρώτατος.
Πέραν	<i>ultra</i>	περαιότερος,	περαιότατος.
Ἐξω	<i>extra</i>	ἐξώτερος,	ἐξώτατος.
Ῥεῖα	<i>facile</i>	ῤάων,	ῤάστας.

V. Præpositiones; ut,

Ὑπὲρ,	<i>super</i>	ὑπέρτερος,	ὑπέρτατος; per
	Syncope	ὑπατος.	

Πρὸ

Πρὸ *ante*, πρότερος, πρότατος, *per*
 Syncopen πρόατος, *per* Crafm πρῶτος, et, quasi
 gēminato superlativo, πρῶτιστος.

Ἐγγύς, *prope*, ἐγγύτερος, vel ἐγγύων, ἐγγύτατος,
 vel ἔγγιστος.

VI. Participia ; ut

Ἐρρωμένος *robustus*, ἐρρωμένειστέρας, ἐρρωμένιστατος.

Quædam etiã sunt, quæ prius ab analo-
 giã recedunt ; ut,

Ἀγαθός, ἰσθλός, *bonus* ; Μείων, ἁσσων, et ἡττων,

Ἀμειδών, *melior* ; minor ;

Ἀριστος, *optimus* ; Μείζων, et μείστων, *major* ;

Καλός, *pulcher* ; &c,

Χειρίων, *pejor* ;

PRONOMINA.

Pronomina primitiva sunt,

Ἐγώ, *ego* ; σὺ, *tu* ; ἔ, *sui* ;

Possessiva sunt,

Ἐρός, *meus* ; Σφωίτερος, *vester duorum* ;

Σός, vel τῖός, *tuus* ; Ἡμέτερος, *noster* ;

Ὁς, vel ἰός, *suus* ; Ὑμέτερος, *vester* ;

Νωίτερος, *noster duorum* ; Σφίτερος, *suus*.

Reliqua

Reliqua sunt,

Οὗτος, hic; 'Εαυτός, ille; Αὐτός, ipse; 'Ος, qui.

Composita sunt,

'Εμαυτῷ, mei ipsius; 'Εαυτῷ, sui ipsius;

Σταυτῷ, tui ipsius;

'Εγὼ, Ego.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ἐγώ,		N. ἡμεῖς,
G. ἐμοῦ,	N. A. νῶϊ, νῶ,	G. ἡμῶν,
D. ἐμοί,		D. ἡμῖν,
A. ἐμὲ, et per Aphæresin,	G. D. νῶϊν, νῶν.	A. ἡμᾶς.
μεῦ, μοί, μέ.		

Σὺ, tu.

Sing.	Dual.	Plur.
N. σὺ,		N. ὑμεῖς,
G. σοῦ,	N. A. σφῶϊ, σφῶ,	G. ὑμῶν,
D. σοί,		D. ὑμῖν,
A. σέ.	G. D. σφῶϊν, σφῶν,	A. ὑμᾶς.

οὗ, sui et illius.

Sing.	Dual.	Plur.
N. caret.		N. σφεῖς,
G. ᾧ,	N. A. σφῶϊ, σφῆ,	G. σφῶν,
D. οἷ, vel ἑοῖ,		D. σφίσι,
A. ἑ.	G. D. σφῶϊν, σφίν.	A. σφᾶς.

Relativum

Relativum, "Ος quis.

Sing.	Dual.	Plur.
N. ὅς, ἥ, ὅ,	N. D. ὃ, αῖ, ὦ,	N. οἱ, αἱ, ἄ,
G. ὅ, ἥς, ὅ,		G. ὧν, ὧν, ὧν,
D. ὧ, ἧ, ὧ,	D. A. οἷν, αἶν, οἷν.	D. οἷς, αἶς, οἷς,
A. ὃν, ἥν, ὅ.		A. ἧς, αῖς, αῖ.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅτι, et ὅπερ, ἥπερ, ὅπερ.

Item reliqua per tria genera more adjectivorum, et, ut nomina secundæ, et tertiæ declinationis, inflectuntur.

ἑμὸς,	ἐμὴ	ἐμόν.
ἡμέτερος,	ἡμέτερα,	ἡμέτερον.
νῶϊτερος,	νῶϊτέρα,	νῶϊτερον.
σὸς vel τεὸς,	σὴ vel τη	σὸν vel τεόν.
σφωϊτερος,	σφωϊτέρα,	σφωϊτερον.
ἰὸς vel ὀς,	ἰὴ vel ῆ,	ἰὸν vel ὄν.
σφέτερος,	σφετέρα,	σφέτερον.
αὐτός,	αὐτή,	αὐτό.
ἐκεῖνος,	ἐκεῖνη,	ἐκεῖνο.
αὐτός,	αὐτή,	αὐτό.
ἐμαυτῆ,	ἐμαυτῆς,	ἐμαυτῆ.
σεαυτῆ,	σεαυτῆς,	σεαυτῆ.
ἐαυτῆ,	ἐαυτῆς,	ἐαυτῆ.

	M.	F.	N.
Sing. Nom.	ἐγώ, αὐτός, ἡ.	αὐτή, ἡ.	ἐντό.
Gen.	ἐγώ, ταύτης, ἡ.	ταύτης, ἡ.	ἐντός.
Dat.	ἐγώ, ταύτῃ, ἡ.	ταύτῃ, ἡ.	ἐντῷ.
Acc.	ἐντόν, ταύτην, ἡ.	ἐντόν, ἡ.	ἐντό.
Dual. N. A.	ἐγὼ, ταῦτα, ἡ.	ταῦτα, ἡ.	ἐντῶ.
G. D.	ἐγὼν, ταύτων, ἡ.	ἐγὼν, ἡ.	ἐντοῖν.
Plur. Nom.	ἐγὼ, αὐτοί, ἡ.	αὐταί, ἡ.	ἐνταί.
Gen.	ἐγὼν, ταύτων, ἡ.	ἐγὼν, ἡ.	ἐντοῖν.
Dat.	ἐγὼν, ταύταις, ἡ.	ἐγὼν, ἡ.	ἐντοῖς.
Acc.	ἐγὼν, ταύτας, ἡ.	ἐγὼν, ἡ.	ἐντά.

Sic variatur etiam ἑκείνος.

Pronomina Composita, quæ carent Nominativo.

Gen.	Dat.	Acc.
ἐμαυτῆ, τῆς, τῆ, ἐαυτῆ.	ἐμῷ, τῇ, τῷ.	ἐμὸν, τὴν, τό.
ἐαυτῆ, τῆς, τῆ, ἐαυτῆ.	ἐαυτῷ, τῇ, τῷ.	ἐαυτόν, τὴν, τό.

et per crasin εαυτῆ, τῆς, τῆ : αὐτῆ, τῆς, τῆ, &c.

Singularem solum habent ἐμαυτῆ et σεαυτῆ :

Pluralem vero habet ἐαυτῆ ; ἐαυτῶν, τῶν, τῶν.

Dat. τοῖς, ταῖς, τοῖς.

Acc. τὲς, τὰς, τὰ.

Pronomen Indefinitum δέῃνα, quidam.

Nom.

Nom. : * δεινα, vel δεις, ἡ δεινα, τὸ δεινα,
 Gen. τῷ δεινος, et δεινατος, τῆς δεινος, τῷ δεινος,
 Dat. τῷ δεινι, et δεινατι, τῇ δεινι, τῷ δεινι,
 Acc. τὸν δεινα, τὴν δεινα, τὸ δεινα.

V E R B U M.

Conjugationes, συζυγίαι, sunt tredecim; sex Barytonorum, tres Contractorum, et quatuor verborum in μι.

Vocantur Barytona, quia gravem habent tonum in ultimâ, qui non appingitur, sed subintelligitur, ita ut accentus sit in penultimâ.

Conjugationes verborum dignoscuntur per literas Characteristicas, quæ figurativæ, vel indices appellantur.

Litera Characteristica est, quæ præcedit ω, vel ομαι: Sed in πλ, κλ, μι, prior litera est Characteristica.

Characteristica Primæ Conjugationis.

In.

Præf.		Fut.		Præf.
π, τέρω	ψω	τέρω	φα	τέτερω, <i>delecto.</i>
β, λείβω		λείβω		λέλειπα, <i>sacrifico.</i>
φ, γράφω		γράφω		γέγραφα, <i>scribo.</i>
πλ, τύπλω		τύπλω		τέτυφα, <i>verbero.</i>

* Pronomen δεινα non declinatur; Genitivi igitur, et Dativi casus ab inusitato Nominativo δεις oriuntur.

G

Secundæ.

Secundae.

κ, πλέκω	ξω	πλέξω	χα	πέπλεχα, <i>plico.</i>
γ, λέγω		λέξω		λέπεχα, <i>disco.</i>
χ, τρέχω		τρέξω		τέτρεχα, <i>curro.</i>
κί, τίκτω		τέξω		τέτεχα, <i>pario.</i>

Tertiae.

π, αἰνέω	σω	αἰνέσω	κα	ἤνωκα, <i>perficio.</i>
δ, ᾄδω		ᾄσω		ἤκα, <i>cano.</i>
δ, πλήθω		πλήσω		πέπληκα, <i>impleo.</i>

Quartae.

π, πλάσσω	τω	πλάσω	κα	πέπλανα, <i>fungo.</i>
π, ὀρύττω		ὀρύξω		ὠρυχα, <i>fodio.</i>
ζ, φράζω		φράσω		πέφρακα, <i>disco.</i>

Quintae.

Præf.	Fut.	Præf.
λ, ψάλλω	ω	ἔψαλλα, <i>psallo.</i>
μ, νέμω		νενέμηκα, <i>distribuo.</i>
ν, φαίνω		πέφαγκα, <i>ostendo.</i>
ρ, σπείρω		ἔσπαρκα, <i>sero.</i>
μν, τέμνω		τέλειμηκα, <i>scindo.</i>

* Nonnulla in ξω, habent, ξω, ut οἰμάξω, οἰμάξω; et alia quaedam habent σω, et ξω, ut ἀρπάξω, ἀρπάξω, et ἀρπάξω. Quedam etiam ante ξ assumunt γ, ut λήξω, πλάξω, κλάξω, σπλάξω; λήξω, *disco.*

Sextae.

Modus indicatus. *Sexta.* 3 duo omnes ali

Quævis vocalis, vel diphthongus, quæ præcedit *w*, vel *ουαι*, ut, *τίω*, Fut. *τίσω*, Præt. *τίτιχα*, bonoro.

IN Voce activâ, et mediâ octo sunt Tempora.

Præfens ————— Χρόνος ἐνεσώς.

Imperfectum ————— Παραλλήλως.

Perfectum — ~~αποτελειν~~ Παρακείμενος.

Plusquam Perfectum Ὑπερσυντελικός.

Aoristus { primus, et } Ἀορίστος { πρῶτος, καὶ
 { secundus. } δεύτερος.

Futurum { primum, et } Μέλλων { πρῶτος, καὶ
 { secundum. { δεύτερος.

In Passivâ additur paulò post futurum, Μετ' ἐλ-
γον μέλλων χρόνος.

MODI.

Ἑγκλίσεις quinque, ut apud Latinos ;

Indicativus ————— Οριστική.

Imperativus ————— Προστατική.

Optativus ————— Ευχόμεν.

Subjunctivus ——— ὑποακτική.

Infinitivus ————— Ἀπαρέμφατος.

REGULÆ.

Cum prima persona pluralis exit in *mev*, prima dualis deest.

Cum tertia pluralis exit in σ , vel $\tau\sigma$, tertia dualis eadem est cum secundâ.

MODUS INDICATIVUS, à quo omnes alii
Modi deducuntur.

Tempus Præsens.

- S. τύπω, τύπεις, τύπει· *verbero.*
D. τύπῃσιν, τύπῃσιν·
P. τύπομεν, τύπετε, τύπεσσι·

Unde Imperfectum.

- S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε· *verberabam.*
D. ἐτύπῃσιν, ἐτύπῃσιν·
P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἐτύπεσσι· *

Futurum primum.

- S. τύψω, τύψεις, τύψει· † *verberabo.*
D. τύψῃσιν, τύψῃσιν·
P. τύψομεν, τύψετε, τύψεσσι·

Unde Aoristus primus.

- S. ἔτυψα, ἔτυπας, ἔτυπε· *verberavi.*
D. ἐτύψατον, ἐτύψατον·
P. ἐτύψαμεν, ἐτύψατε, ἐτύψαν·

* Iones formant imperfectum et aoristos ambos in σκον, a secundâ personâ singulari, abijciendo augmentum et addendo κον; ut τύπτες; τύπτεςσκον; τύπας, τύπαςσκον. Terminatio ον fit ὁμη in Pass. et Med.

† In futuris quintæ conjugationis ὤ-ῃς-ῃ, &c. itemque in quibusdam Atticis, et Doricis omnibus futuris reliquarum conjugationum.

Perfectum.

Perfectum.

- S. τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε· *verberavi.*
 D. τέτύφαλον, τέτύφαλον·
 P. τετύφαμεν, τετύφατε, τετύφασι.

Unde Plusquam Perfectum.

- S. ἐτέτυφειν, ἐτέτυφεις, ἐτέτυφει· *verberaveram.*
 D. ἐτέτυφειλον, ἐτέτυφείτην·
 P. ἐτέτυφειμεν, ἐτέτυφείτε, ἐτέτυφείσαν.

Aoristus secundus.

- S. ἔτυπον, ἔτυπες, ἔτυπε· *verberavi.*
 D. ἐτύπελον, ἐτυπέτην·
 P. ἐτύπομεν, ἐτύπετε, ἐτύπον.

Unde Futurum secundum.

- S. τυπῶ, τυπῆς, τυπεῖ· *verberabo.*
 D. τυπεῖτον, τυπεῖτον·
 P. τυπῶμεν, τυπεῖτε, τυπῶσι.

MODUS IMPERATIVUS.

Præsens, et Imperfectum.

- S. τύπε, τυπέτω· *verbera.*
 D. τύπελον, τυπέτω·
 P. τύπετε, τυπέτωσαν.

Aoristus primus.

- S. τύψον, τυψάτω· *verberato tu.*
 D. τύψαλον, τυψάτων·
 P. τύψατε, τυψάτωσαν.

Aoristus

Aoristus secundus.

- S. τύπε, τυπέτω· *verberato tu?*
 D. τύπελον, τυπέτων·
 P. τύπελε, τυπέτωσαν.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τέτυφε, τέτυφέν· *verberaveris.*
 D. τέτυφελον, τέτυφέντων·
 P. τέτυφελε, τέτυφέντων.

MODUS OPTATIVUS.

Præsens, et Imperfectum, εἶθε.

- S. τύπλομαι, τύπλοισ, τύπλοι· *utin. verberem, vel*
 D. τύπλοισιν, τύπλοίτην· *[verberarem.*
 P. τύπλομεν, τύπλοιτε, τύπλοιεν.

Futurum primum.

- S. τύψομαι, τύψοις, τύψοι· *verberem.*
 D. τύψοισιν, τύψοίτην·
 P. τύψομεν, τύψοιτε, τύψοιεν.

Aoristus primus.

- S. τύψαιμι, τύψαις, τύψαι· *verberaverim.*
 D. τύψαισιν, τύψαίτην·
 P. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν.

Aoristus Æolicus Atticis usitatissimus.

- S. τυψεία, τυψείας, τυψείε· *verberaverim.*
 D. τυψείαλον, τυψείάν·
 P. τυψείαμεν, τυψείατε, τυψείαν.

Perfectum,

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τέλφομαι, τέλφοις, τέλφοι. *verberavisse.*
 D. τέλφοισιν, τέλφοιτόν.
 P. τέλφομεν, τέλφοιτε, τέλφοιεν.

Aoristus secundus.

- S. τύποιμι, τύποις, τύποι. *verberaverim.*
 D. τύποισιν, τυποιήσιν.
 P. τύπομεν, τύποιτε, τύποιεν.

Futurum secundum.

- S. τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. *verberavero.*
 D. τυποῖσιν, τυποῖτόν.
 P. τυποῖμεν, τυποῖτε, τυποῖεν.

MODUS SUBJUNCTIVUS.

Præsens, et imperfectum, ἰών.

- S. τύπῳ, τύπῃς, * τύπῃ. *si verberem, vel*
 D. τύπῳσιν, τύπῳσιν. *[verberarem.]*
 P. τύπωμεν, τύπωιτε, τύπωσι. †

Aoristus primus.

- S. τύψω, τύψῃς, τύψῃ. *si verberavero.*
 D. τύψωσιν, τύψωσιν.
 P. τύψωμεν, τύψωιτε, τύψωσι.

* Iones addunt οἱ tertius personis singularibus, ut τύπτῃσι
 pro τύπῃσι.

† Penultima longa in duali ac plurali hujus modi corripi-
 tur sæpe; Ionicè, ut ait scriptor Sch. brev. ad Iliad. B. 72.
 sed Lesbos (περὶ σχημ. p. 178. edit. Valek.) dicit hoc
 esse schema Corinthium.

Aoristus secundus.

- S. τύπω, τύπης, τύπη. *si verberaverō.*
 D. τύπῃον, τύπῃον.
 P. τύπωμεν, τύπητε, τύπωσι.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τέλυφω, τέλυφης, τέλυφη. *si verberaverim.*
 D. τέλυφῃον, τέλυφῃον.
 P. τέλυφωμεν, τέλυφητε, τέλυφωσι.

MODUS INFINITIVUS.

- Præfens, et Imperfectum, τύπειν.
 Futurum primum, τύψειν.
 Aoristus primus, τύψαι.
 Perfectum, et Plusquam Perf. τετυφέναι.
 Aoristus secundus, τυπεῖν.
 Futurum secundum, τυπεῖν.

PARTICIPIIUM.

Participia omnia sequuntur formam Adjectivorum.

Præfens, et Imperfectum.

Nom.

Gen.

M. ὁ τύπων, τῷ τύπωνος.

F. ἡ τύπωση, τῇς τυπώσεως.

N. τὸ τύπων, τῷ τύπωνος.

verberans.

Futurum

Futurum primum.

M.	ὁ τύπων, τῷ τύποντος.	<i>verberaturus.</i>
F.	ἡ τύπασα, τῆς τυψάσης.	
N.	τὸ τύπων, τῷ τύποντος.	

Aoristus primus.

M.	ὁ τύπας, τῷ τύπαντος.	<i>qui verberavit.</i>
F.	ἡ τύπασα, τῆς τυψάσης.	
N.	τὸ τύπαν, τῷ τύπαντος.	

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

M.	ὁ * τετυφώς, τῷ τετυφότης.	<i>qui verberavit, vel</i>
F.	ἡ τετυφύα, τῆς τετυφύας.	<i>[verberaverat.]</i>
N.	τὸ τετυφός, τῷ τετυφότης.	

Aoristus secundus.

Nom.

Gen.

M.	ὁ τυπών, τῷ τυπόντος.	<i>qui verberavit.</i>
F.	ἡ τυπύσα, τῆς τυψύσης.	
N.	τὸ τυπόν, τῷ τυπόντος.	

Futurum secundum.

M.	ὁ τυπῶν, τῷ τυπῶντος.	<i>verberaturus.</i>
F.	ἡ τυπύσα, τῆς τυψύσης.	
N.	τὸ τυπῶν, τῷ τυπῶντος.	

* At Participia in ας post contractionem in ως, formant femininum in ῶσα, et neutrum in ῶς, ut,

Nom. ἰσιῶς, ἰσιῶσα, ἰσιῶς.

Gen. ἰσιῶτος, ἰσιῶτης, ἰσιῶτος, et ita per ceteros casus retinent ω.

H

Cognata

Cognita Tempore in Voce ACTIVA.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων
Imp.	ἔτυπτον					
Fut. α.	τύψω	τύψου	τύψοιμι	τύψω	τύψειν	τύψων
Aor. α.	ἔτυψα		τύψαιμι		τύψαι	τύψας
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τέτυφέναι	τετυφώς
Plusq.	ἔτετύφειν					
Aor. β.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τυπεῖν	τυπών
Fut. β.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	τυπῶν

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	λέγω	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λέγειν	λέγων
Imp.	ἔλεγον					
Fut. α.	λέξω	λέξον	λέξοιμι	λέξω	λέξειν	λέξων
Aor. α.	ἔλεξα		λέξαιμι		λέξαι	λέξας
Perf.	λέλαχα	λέλαχε	λελέχοιμι	λελέχω	λελεχέναι	λελεχώς
Plusq.	ἔλελέχειν					
Aor. β.	ἔλεγον	λέγε	λέγοιμι	λέγω	λεγοῖν	λεγών
Fut. β.	λεγῶ		λεγοῖμι		λεγοῖν	λεγῶν

	Indic.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	παίθω	παίθε	παίθοιμι	παίθω	παίθειν	παίθων
Imperf.	ἐπαίθον					
Fut. α.	παίσω	παίσον	παίσοιμι		παίσειν	παίσων
Aor. α.	ἐπαίσα	παίσον	παίσοιμι	παίσω	παίσειν	παίσαν
Perf.	παίπεικα	παίπεικε	παίπεικοιμι	παίπεικω	παίπεικεναι	παίπεικώς
Plusq. Perf.	ἐπαπέεικα					
Aor. β.	ἐπαίθον	παίθε	παίθοιμι	παίθω	παίθειν	παίθων
Fut. β.	παίθω		παίθοιμι		παίθειν	παίθων

51

	Indic.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	φράζω	φράζε	φράζοιμι	φράζω	φράζειν	φράζων
Imperf.	ἐφράζον					
Fut. α.	φράσω	φράσον	φράσοιμι	φράσω	φράσειν	φράσων
Aor. α.	ἐφρασα	φράσον	φράσοιμι	φράσω	φράσειν	φράσαν
Perf.	εφρακα	εφρακε	εφρακοιμι	εφρακω	εφρακεναι	εφρακώς
Plusq. Perf.	επεφρακα					
Aor. β.	εφραδον	φράδε	φράδοιμι	φράδω	φραδεῖν	φραδών
Fut. β.	φραδῶ		φραδοῖμι		φραδεῖν	φραδών

H 2

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Pres.	σπείρω	σπείρε	σπείρομαι	σπείρω	σπείρειν	σπείρων
Imperf.	ἔσπειρον					
Fut. α.	σπείρω		σπεροίμαι		σπείρεν	σπερώ
Aor. α.	ἔσπειρα	σπείρου	σπείρασμαι	σπείρω	σπείραι	σπείρας
Perf.	ἔσπαρκα	ἔσπαρκε	ἔσπαρκαίμαι	ἔσπαρκα	ἔσπαρκεναι	ἔσπαρκώς
Plusq. Perf.	ἔσπαρκειν					
Aor. β.	ἔσπαρον	σπάρε	σπάρομαι	σπάρω	σπαρεῖν	σπαρών
Fut. β.	σπαρώ		σπαροίμαι		σπαρέν	σπαρώ

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Pres.	ἀκώ	ἀκε	ἀκούομαι	ἀκώ	ἀκείν	ἀκούν
Imperf.	ἤκουον					
Fut. α.	ἀκώσω		ἀκούσομαι	ἀκώσω	ἀκώσειν	ἀκώσων
Aor. α.	ἤκουσα	ἀκούσον	ἀκούσασμαι	ἀκώσω	ἀκούσας	ἀκούσας
Perf.	ἤκουκα	ἤκουκε	ἤκουκαίμαι	ἤκουκα	ἤκουκέναι	ἤκουκώς
Plusq. Perf.	ἤκουκειν					
Aor. β.	ἤκουον	ἀκουε	ἀκούομαι	ἀκώσω	ἀκούειν	ἀκούων
Fut. β.	ἀκούω		ἀκούοίμαι		ἀκούεν	ἀκούων

TEMPORUM FORMATIO.

Præsens.

Præsens est thema, et fundamentum, ut, τύπῳ.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsentī, mutando ω in ον, et præponendo augmentum, ut, τύπῳ, ἔτυπον.

Augmentum.

Augmentum, αὐξῆσις, est duplex; syllabicum, συλλαβικὴ, et temporale, χρονική. Syllabicum augmentum est ε, cum verbum incipiat a consonante; tunc enim ε præfigitur Imperfecto, Plusquam Perfecto, Aoristo primò, Aoristo secundo modi Indicativī, sed non in reliquis modis.

Attici mutant ε, syllabicum augmentum, in temporale, η, ut ἔμελλον, ἤμελλον, *futurus eram*.

Verbis, in auctis temporibus, incipientibus ab α, η, ο, ω, οι, υ, Attici præfigunt ε cum spiritu thematis: ut εἰλάκα, ἔηκα, ἔοργα, εἰργεῖν ἔωσα, ἔοικα, ἔερηκα. Solvunt etiam temporale augmentum η in εα, ut ἔαξε pro ἤξε.

Poetæ præponunt ε Aoristis, sive à vocali, sive à diphthongo incipientibus, ut εἶπα pro εἵπα, *dixi*.

Si verbum incipiat à ρ, geminatur ρ post ε, ut, ῥίπῳ, ἔρριπτον *.

* Apud Poetas ρ sæpe non geminatur, ut, ἔρριζον. Od. ↓ 56.

TEMPORALE AUGMENTUM.

Temporale augmentum adhibetur, cùm verbum incipiat à mutabili vocali, vel à mutabili diphthongo, et usurpatur in Perfecto, et Plusquam Perfecto, per omnes modos: In Imperfecto, et Aoristis solummodo in Indicativo.

Mutabiles vocales sunt, α, ε, ο*.

α mutatur in η, αἰνώ, ἤκον, *audio*.

ε ——— in η, ἐγείρω, ἤγειρον, *excito*.

ο ——— in ω, ὀρύττω, ὥρυττον, *fodio*.

Mutabiles diphthongi sunt, αι, αυ, οι.

αι mutatur in η, ut αἶρω, ἤρον, *tollo*.

αυ ——— in ηυ ut αὐξάνω, ἤυξανον, *augeo*.

οι ——— in ω ut οἰκίζω, ὤκισον, *ædifico*.

Si verbum incipiat ab immutabili vocali, vel ab immutabili diphthongo, idem erit initium omnium temporum.

Immutabiles vocales sunt longæ naturâ, ut,

η, ἤχέω, ἤχεν, *sono, sonabam*.

ι, ἰθύω, ἰθύνον, *dirigo*.

υ, ὑλίζω, ὑλίζον, *defæco*.

ω, ὤθω, ὤθον, *impello*.

* Vocales ι, et υ, si breves sint naturâ in præsentē, fiunt longæ in auctis temporibus; ἰκάνω, ἰκάνον: ὑβρίζω, ὑβρίζον. Igitur ι, et υ capiunt augmentum, potestate literæ, et si non formâ, mutatâ.

Immutabiles Diphthongi sunt

ει, εικάζω, εἰκάζον, *assimilo.*

ευ, εὐθύνω, εὐθυνον, *dirigo.*

υ, ὑτάζω, ὑταζον, *vulnero.*

Atticè tamen ει mutatur * in η, ut εικάζω, ἠκαζον; et ευ in η, ut, εὐχομαι, ἠυχόμεην, *oro, orabam:* et εἶδω, *scio*, in plusquam perfecto fit εἶδειν, *et Att. ἤδειν, sciveram.* Quædam etiam verba excipiuntur, quæ in Aoristo secundo dimidium diphthongi amittunt, ut, εἶδω, *scio*, in Aoristo secundo ἶδον.

Exceptiones.

Quatuor sunt verba, incipientia ab α, quæ augmentum non admittunt, ut, ἄω, ἄον, *spiro:* αἶω, αἶον, *audio:* ἀηθέσσω, ἀηθέσσον, *insuetus sum:* ἀνδίζομαι, ἀνδίζομένην, *tædio afficior:* ne η, nullâ literâ interpolitâ, geminetur †.

Quædam, ab ε incipientia, in auctis temporibus adsciscunt ι, ut,

ἔχω, εἶχον, *babeo;*

ἔσκηω, *sto;*

ἔλω, εἶλον, *cipio;*

ἔπομαι, *sequor;*

ἔλκω, ἐλκύω, *trabo;*

ἔρῶ, *dico;*

ἔρπω, ἐρπύζω, *serpo;*

ἔστῶ, *convivio excipio;*

* Id est, pars mutabilis diphthongi mutatur, quod solum in diphthongis, vulgo dictis mutabilibus, agitur.

† Veteres Attici α longam naturâ non mutabant in ε per augmentum; ἀλώ, ἄλωκα, ἄλωνα. *Valck. ad Phan. v. 591.*

Ἐάω, *sino* ;

Ἐθίζω, *assuefacio*.

Ἔω, *induo* ;

Ἐργάζομαι, *operor*.

Ἐω, *colloco* ;

Ἐλίσσω, *volvo*.

Ἐρύω, *traho* ;

Ἐπω, ἔπον, *dico*.

Quod servat augmentum in omnibus modis :
 ἔω, *assuesco*, in præterito medio ἔωθα, interposito

Ε ante ο non mutatur, sed ο in ω * vertitur, ut,
 ἑορτάζω, ἑορτάζον, *festum celebroy*.

Quædam etiam, ab ο, incipientia, nullum ha-
 bent augmentum : ut, οἰδάνω, οἰδανου *tumeo* : οἰκε-
 ρέω, *domum custodio* : οἰνώ, in vinum verto : οἰμάω,
concito ; et multa alia.

DE AUGMENTIS COMPOSITORUM.

Verba habent Augmentum in initio, si com-
 ponantur vel

1. Cum nomine, ut, φιλοσοφῶ, φιλοσόφον, *phi-
 losophor*.

2. Cum præpositione, quæ non mutat signi-
 ficationem verbi, ut, καθεύδω, ἐκαθεύδον, *dormio* :
 vel si simplicia nullo sint in usu, ut, ἀντιβελῶ,
supplico, ἡμιθέλων, ἡμιέλῶ, ἡμιέλων, *curo*.

3. Cum ὁμῶς, vel ὁμῆ, et α privitivâ particulâ,
 ut, ἀφρονέω, ἡφρόνεν, *insipiens sum* : ὁμολογέω, ὁμολό-
 γαν, *confiteor*.

* Haud absimili modo ἑορτα ἑώρτει, ἑοργα ἑώργει, ἑοικα
 ἑώκει.

Augmentum erit in medio, inter præpositionem, et verbum, si præpositio mutet significationem verbi, ut *καταγινώσκω, καταγινώσκον* *condemno*.

Augmentum erit in medio, inter adverbium, et verbum, si componatur cum *δυσ*, et *ευ*: ut, *δυσπαρεσέω, δυσπαρέσαν, displiceo*: *εὐεργετέω, εὐεργέτην, benefacio*: nisi consonans, vel immutabilis vocalis sequatur, ut *δυσυχέω, ἰδυσύχην, infelix sum*.

Quædam et in principio, et in medio augentur, ut, *ἐνοχλέω, ἠνώχλην, turbo*: *ἀνορθόω, ἠνώρθην, corrigo*: et quædam vel in principio, vel in medio, ut, *ἄνωξα, vel ἠνοιξα, aperui*.

Præpositiones in compositis, præfixæ vocalibus, suam propriam vocalem in omnibus temporibus amittunt, ut, *παρακέω, παρήκεον, perperam audio*.

Excipe *περί*, et *πρό*, quæ nunquam vocalem amittunt, et aliquando *ἀμφί*; *πρό* autem sæpe contrahitur, ut, *προίχω, πρήχω, precedo**.

Præpositio mutat suam tenuem in aspiratam, si verbum incipiat ab aspiratâ, ut, *καθάπλομαι, attingo*, ἢ *κατὰ*, et *ἀπλομαι*.

REGULA.

Iones (et aliquando Attici) ex auctis temporibus abjiciunt augmentum †, ut, *τίπτε*, pro *ἔτυπτε*.

* Apud Poetas omnes præpositiones vocales suas passim retinent.

† Abjiciunt quoque reduplicationem Iones perinde ac Augmentum, ut *ἰδίω* pro *ἰδίδιω*.

I, Futurum

Futurum primum.

Futurum primum formatur à præsenti, mutando ultimam syllabam in conjugatione.

Primâ in ψω.

Secundâ in ξω.

Tertiâ in σω.

Quartâ, σσω, cum duplici σσ in ξω, et quædam in σω; ττω, cum duplici ττ, in ξω, sed ζω, in σω.

Quintâ, in λῶ, μῶ, νῶ, ρῶ, ῶ circumflexâ.

Sextâ, in σω.

R E G U L Æ.

Penultima futuri primi plerumque longa est, nisi in quintâ conjugatione, ubi semper brevis est, vel elidendo secundam consonantem, ut, τέμνω, τεμῶ, *scindo*; vel secundam vocalem diphthongi, ut, φαίνω, φανῶ, *ostendo*; vel breviando âncipitem, ut, κρίνω, κρινῶ, *judico*.

Quædam futura spiritum thematis transponunt, θρέψω, à τρέψω, *nutrio*; θύψω, à τύψω, *sumunt excito*; et ἔξω, ab ἵχω, *babeo*; Adde θρέξω, à τρέχω, *curro* *.

Ex futuris quartæ et sextæ conjugationis in ᾶσω, ἔσω, ὅσω, Iones tollunt ε, ac deinde Attici contrahunt in ῶ circumflexum: σκεδάσω, σκεδάῳ Ionice, σκεδῶ Attice: καλέσω, καλέῳ, καλῶ: ὁμῶσω, ὁμῶῳ, ὁμῶ.

* Θρέξω, à θρέχω videtur re verâ derivari, quod tamen τρέχω, scribitur, ne duæ syllabæ ab aspiratis incipiant.

ὁμῶ, ὁμῶ: Quæ etiam habent terminationem circumflexorum per omnes personas. Ex futuris quartæ conjugationis in ῖσω Attici tollunt solummodo ; et circumflectunt ῶ; ut, κομίσω, κομιῶ.

Dores mutant in quartâ conjugatione ζω, in σδω, ut, κωμάσδω, pro κωμάζω, lascivio; et futura in σω, et ξω, ut, βαδίζω, βαδίσω, βαδίξω. et κλείω, claudio, κλείσω, κλάσω, et κλάξω.

Æoles efferunt futura in λω, et ρω, per σω, ut, κέλλω, κέλσω; τέλλω, τέλσω; ὄρω, ὄρῶ, ὄρσω.

Poetæ in futuro sextæ conjugationis sæpe abjiciunt σ, ut, δῆω, inveniam, pro δήσω, à δέω κλείω, claudam pro κλείσω et κίω, seu κείω, κυβabo, pro κίσω, à κίω.

Aoristi.

Aoristi sunt tempora incertæ significationis, cùm incertum sit, an paulò ante, an multò ante res præterierit.

Aoristus primus formatur à futuro primo, mutando ω in α, et præponendo augmentum, ut, τήψω, ἔτυψα.

Exceptiones.

Quinque sunt Aoristi primi, qui futuri primi characteristicam non assumunt, ut, ἔθηκα, posui; ἔδοξα, didi; ἔηκα, misi; εἶπα, dixi; ἔνεγκα, tuli.

Penultima Aoristi primi plerumque * longa

* Non semper, ut, ἐτίλισσα, κ. λ.

est, unde in quintâ conjugatione α mutatur in η, ut, ψαλῶ, ἔψηλα, *cecini*; et ε in ει, ut σπερῶ, ἔσπειρα, *sevi*: et vocalis anceps longa fit, ut, κρινῶ, ἔκρινα, *judicavi*: interdum vero α longum servatur, ut, ἰδυσχέρανα, *molestè tuli*; ἐκέρδανα, *lucratus sum*; ἐπέ-
ρανα, *perfeci*.

Ex quibusdam Aoristis primis σ excluditur, ut, pro ἔχευσα, ἔχευα, ἔχεια, à χίω, *fundo*: ἔσεισα, ἔσεια, à σείω, *moveo*: ἤλευα, ab αλέω, *vita*; et ἤκεια, ab αἰώ, *sano*.

Præteritum perfectum.

Præteritum perfectum formatur à futuro primo, mutando in conjugatione,

Primâ, ψω in φα.

Secundâ, ξω, in χα.

Tertiâ, σω in κα.

Quartâ, ξω, * in χα, et σω, in κα.

Quintâ, † μῶ in μεκα; in reliquis terminationibus ω in κα.

Sextâ, σω in κα.

Et repetitur prima consonans thematis cum ε, si verbum incipiat à simplici consonante, ut, τύψω, τέτυφα; vel à mutâ cum liquidâ, ut, πλέξω, πῆπλεχα. Sin à duplici, vel geminâ, tantum ε præponitur, ut, ζάω, νῖνυς, ἔζηνα: σπείρω, *sevo*, ἱσ-
παρκα.

* Excipe σίφρικα. α φρίσσω, *horreo*: non σίφριχα, ne duæ continentes syllabæ ab aspiratis incipiant.

† Præterita in μεκα re verâ derivantur a verbis, ferè inusitatis, in ω, vel αω.

Cum verbum incipiat ab aspiratâ, adsumit suam tenuem, ut, θύω, *sacrifico*, τέθυκα. Si incipiat à ρ, geminatur ρ, et ε tantum præfigitur, ut, ρίπτω, *præcipito*, ῥέριφα.

Observationes.

Diffyllaba quintæ conjugationis mutant ε futuri in α, ut, εἰλλω, εἰλῶ, *mitto*, ἔβαλα* ;

Diffyllaba in εἶνω, ἵνω, ὕνω, abjiciunt ε futuri in præterito, ut, κτείνω, κτενῶ, ἔκτακα, *interficio*; θύνω, θυνῶ, τέθυκα, *ruo*. Cætera in νω, mutant ε in γ, ut, φαίνω, *ostendo*, πέφαγκα, μολύνω, *contamino*, μίμολυγκα.

Γρηγορέω, et γνωρίζω, tantum ε præponunt, etsi a mutâ cum liquidâ incipiant; ἰγρηγόρηκα enim et ἰγνωρίκα, tantum sunt in usu; sic ἰγνώκα.

Quædam verba, incipientia à ω, κ, μν, repetunt ferè primam literam thematis, ut, πῶω, verbum inusitatum, πέπτωκα, *cado*; κλάομαι, κέκτημαι †, *possideo*; μνάομαι, *commemoro*, μέμνημαι.

Attici verbis incipientibus ab α, ε, ο, brevibus, præponunt duas priores literas thematis, ut, ἐρίζω, ἔρικα, ἐρήρικα, *contendo*; et tertia syllaba corripitur, si præteritum numerum trium syllabarum excesserit; ut, ἀλῆθω, ἔληκα, ἀλήκενα,

* Retinetur autem ε futuri in μῶ, ut, ἔμῶ, ἔμμηκα.

† Sed ἔκτεμαι quoque, sic ἔκτικα, ἔκτισμαι.

molo. Excipe ἡρεια, ἐρήρεια, ab ἐρειδῶ *firmitas*; ob differentiam præteriti ἐρήρικα, ab ἐρίζω, *contendo*.

Si verbum incipiat à λ, vel μ, Attici præfigunt « præterito, ut, λήβω, ἔληφα, *accipio*: μείρομαι, εἰμαρμαι, *sortior*; unde εἰμαρμῖνη, *sors, fatum*.

In verbis dissyllabis primæ, et secundæ conjugationis Attici convertunt, penultimam præsentis, in ο, ut, σρέφω, *verto*, ἔσροφα· κλέπω, *furor*, κέκλοφα.

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à præterito, mutando α in ειν, et præponendo ε, si præteritum incipiat à consonante, ut, τέτυφα, ἐτετύφειν.

Plusquam perfectis Atticis additur interdum alterum temporale augmentum, ut, ὀρώρυχα, ὤρωρυχον.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur à præsentis mutando ω in ον, præponendo augmentum, et servando characteristicam præsentis, ut, τύπλω ἐτύπων.

Penultima hujus Aoristi plerumque brevis est, unde, si penultima præsentis sit longa positione, posterior consonans, si non sit characteristicam, abjicitur, ut, κάμνω, *laboro*, ἔκαμον. Si posterior sit characteristicam, servatur, ut, τέρω, ἔταρον.

Vocales,

Vocales, et diphthongi præsentis in penultimâ
Aoristi β ita mutantur,

ε	mutatur in α, ut,	δέρω, ἔδαρον, <i>excorio</i> ; excipiuntur ἔλε-
η		πον, ἔλεγον, ἔφλεγον, ἔτεμον, ἔτεκον.
ω		λήθω, ἔλαθον, <i>lateo</i> ; excipe ἔπληγον, ἃ
αι		πλήσσω, <i>percutio</i> *.
αυ		τρώγω, ἔτραγον, <i>comedo</i> .
		καίω, ἔκον, <i>uro</i> .
		παύω, ἔπαον, <i>sedo</i> .
ευ in υ, ut,		φεύγω, <i>fugio</i> , ἔφυγον.
α in ο, ut,		ἀκᾶω, <i>audio</i> , ἤκoon.
ει in ι, ut,		λείπω, <i>Diffyllabis in α, ut,</i>
		ἔλιπον, <i>sed in</i>
		<i>quintâ conju-</i>
		<i>gatione mu-</i>
		<i>tatur in</i>
		σπείρω, <i>sero</i> , ἔσπα-
		ρον.
		<i>Trisyllabis in ι, ut,</i>
		ὀφείλω, <i>debeo</i> , ὤφε-
		λον.

Vocales α, ι, υ, longæ in penultimâ præsentis
fiunt breves in penultimâ aoristi secundi.

Observatio.

Observandum est in quartâ conjugatione, si
futurum primum exit in σω, aoristus secundus
definit in δον, si in ξω, in γον, ut, φράζω, φράσω, *dico*,
ἔφραδον, τάττω, τάξω, ἔταγον, *ordino*.

* At ἔπληγον, et ἐπλάγην leguntur, cum animi motum sig-
nificant.

Quidam

Quidam aoristi secundi formantur irregulariter, ut,

ε pro π	βλάπτω,	ἔβλαβον *	noceo.
	καλύπτω,	ἔκαλυβον,	tego.
	κρύπτω,	ἔκρυβον,	abscundo.
φ pro π	βάπτω,	ἔβαπον,	tingo.
	σκάπτω,	ἔσκαπον,	fodio.
	ράπτω,	ἔρραπον,	suo.
	θάπτω,	ἔταπον,	sepelio.
	δάπτω,	ἔδαπον,	voro.
	ἄπτω,	ἤπον,	necto.
	ρίπτω,	ἔρριπον,	jacio.
	δρύπτω,	ἔδρυπον,	lacero.
	θήπτω,	ἔταπον,	stupeo.
γ pro π	σμύχω,	ἔσμυγον,	uro.
	ψύχω,	ἔψυγον,	refrigero.

Iones in quibusdam temporibus, et præcipuè in aoristo secundo, geminatione uti solent, ut, pro ἱκαμον, κικαμον, laboravi; et pro πιθήσω, πεπιθήσω *confidam*; Attici quoque præponunt duas priores litteras thematis, ut, ἀγνηγον pro ἤγον et per metathesin augmenti ἤγαγον.

Verba sextæ conjugationis carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio. Carent quoque multa alia.

* Hi omnes suum ε, φ, et γ ex futuris τ, μι capiunt; à quibus æquè regulariter formantur ac alii à præsentibus. Sic supra, ἵταγοι à τᾶξω. Sed ἱφραδοι descendit regulariter à præf. φράζω. — Vide Resol^o. dupl. Conson. p. 3.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur ab aoristo secundo, mutando *ov* in *ē* circumflexum, et abjiciendo augmentum, ut, *ἐτιγον, τυπῶ,*

Reliqui modi cum suis temporibus formantur ab Indicativo, et tempora similia a similibus.

VERBUM *sipē sum.*

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
<i>Εἰμὶ, εἷς, vel εἴ, ἐστὶ,</i>	<i>ἑστὼν, ἑστὼν,</i>	<i>ἑσμέν, ἐστὶ, εἰσὶ.</i>
<i>ἑμὶ D. ἡμὶ in A. ἐστὶ D.</i>		<i>ἑμὲς D. ἐν P. ἰδοὶ I.</i>
<i>ἡμὶ A. ἐστὶ P.</i>		<i>ἡμῶν P. ἐν P. ἰδοὶ A.</i>
		<i>ἡμῶν P. ἐν P. ἰδοὶ D.</i>

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
<i>Ἦν, ἦς, ἦ, ἦν Att.</i>	<i>ἦτον, ἦτην,</i>	<i>ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.</i>
<i>ἦα P. ἦσθα Att.</i>	<i>ἦτον, ἦτην</i>	<i>ἦμῶν D. ἦσαν,</i>
<i>ἦ A. ἦσθας P. ἦν P.</i>	<i>Ple. Ple.</i>	<i>Systol.</i>
<i>ἦα P. ἦς P. ἦν P.</i>	<i>ἦτον, ἦτην</i>	<i>ἦσαν</i>
<i>ἦν P. ἦς D.</i>	<i>Syst. Syst.</i>	<i>Poet.</i>
<i>ἦσαν P. ἦσαν P. ἦσαν P.</i>	<i>ἦτον, ἦτην</i>	<i>ἦσαν</i>
<i>ἦαν P. ἦαν P. ἦαν P.</i>	<i>Poet.</i>	<i>Sync.</i>
<i>ἦν P. ἦς P.</i>		<i>ἦσαν</i>
<i>ἦαν A. ἦαν P.</i>		<i>Poet.</i>

Plusquam Perfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
ἤμην, ἦτο, ἦτε, ἤμεθον, ἦσθον, ἦσθην, ἤμεθα, ἦσθε, ἦντε		

Futurum.

Sing.	Dual.	Plur.
ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεσαι, ὅμεθον, ὅσθον, ὅσθον, ὅμεθα, ὅσθε, ὄναι.		
ἔσομαι P. ἔσῃ P. ὄναι P.		ἔσονται P.

ἔσμαι D. ἔσῃ A. ὄναι D.

ἔσμαι D. ἔσῃ D. ὄναι P.

ἔσμαι I. ἔσῃ Sync.

ἔσονται P.

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴσθι, vel ἔσθι, vel ἔσθ, ἔστω, ἔσθον, ἔστων, ἔσθε, ἔστων.		
ἔσθι P. ἔστω, ἔστω, P. ἔστω D.		
ἔσθω P.		

OPTATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
εἴην, εἴης, εἴη, εἴητον, εἴητην, εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.		
εἴηαι, εἴηαι, εἴηαι P.		εἴημεν, εἴητε, εἴη. Syn.

* ἤμην, et ἔσομαι, à verbo inusitate, ἔσομαι rectè formantur.

Futurum.

Futurum.

Sing.	Dual.	Plur.
ἔσοίμην, ἔσοιο, ἔσοιτο.	μεθον, σθον, σθην.	μεθα, σθε, ἴτο.

SUBJUNCTIVUS ian.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
ᾧ, ᾗς, ᾗ.	ᾗτον, ᾗτον.	ᾧμεν, ᾗτε, ᾧσι.
ᾧ P. ᾗς P. ᾗ P.	ᾗτον P. &c.	ᾧμεν P. ᾗτε P. ᾧσι P.
ᾧ, I. ᾗς I. ᾗ L.	ᾗτον I. &c.	ᾧμεν Syst.
ᾧθα Ac. ᾗσι I.		ᾧμες D.
ᾗσι I.		

INFINITIVUS.

Præf.

Fut.

εἶναι,

ἔσθαι.

ἡμεν I.

ἡμεν, et ἡμες D.

ἡμεναι A.

ἡμεναι Ac.

ἡμεναι P.

PARTICIPIUM.

Præf.

Fut.

ᾧν, ᾧσα,

ᾧ,

ἔσόμενος, η, ον.

ᾧν I.

ᾧσα I.

ᾧ I.

ἔσόμενος P.

ᾧς Ac.

ᾧσα Ac.

ᾧ Ac.

ᾧσα D.

Paradigma Vocis Passivæ,

Modus Indicativus,

Præsens.

- S. τύπομαι *, τύπη †, τύπῃσθαι. verberor.
 D. τυπόμεθον, τύπῃσθον, τύπῃσθον.
 P. τυπόμεθα, τύπῃσθε, τυπούσθαι.

Unde Imperfectum.

- S. ἐτυπόμην, ἐτύπη †, ἐτύπῃσθαι. verberabar.
 D. ἐτυπόμεθον, ἐτύπῃσθον, ἐσθην.
 P. ἐτυπόμεθα, ἐτύπῃσθε, ἐτύπῃσθαι.

Aoristus secundus.

- S. ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. verberatus fui.
 D. ἐτύπηλον, ἐτυπήτην.
 P. ἐτύπημεν, ἐτύπῃτε, ἐτύπησαν.

* Quatuor verba, ut, βέλομαι, ὀφίμαι, οἶμαι, ἵομαι, et Atticè omnia fere verba formant secundam personam in *μαι*, ut, βέλι, ὀφι, οἶ, ἵ, et tunc Crasi *βέλι, ὀφι, οἶ, ἵ*.

† Apud Græcos veteres secunda persona erat *τύπῃσθαι*, ut, in *τίθῃσθαι*, *τίθῃσθαι*, et sic in reliquis, à primâ personâ in *μαι*, secunda erat in *σαι*. Iones tollebant *ς*, ac deinde Attici contrahebant *ται* et *ηαι* in *η*.

‡ Apud Veteres erat secunda persona in *ισθαι*. Iones tollebant *ς*, et Attici deinde contrahebant *ισθαι* in *η*. Sic à primâ personâ in *αἶναι*, secunda erat in *αισθαι*, Ionicè *αἶσθαι*, Atticè *αἶ*.

Unde

Unde Futurum secundum.

- S. τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσῃαι· *verberabor.*
 D. τυπήσόμεθον, τυπήσεσθον, τυπήσεσθον·
 P. τυπήσόμεθα, τυπήσεσθε, τυπήσονται.

Perfectum.

- S. τέτυμμαι, τέτυψαι*, τέτυπῃαι· *verberatus fui.*
 D. τέτυμέμεθον, τέτυφθον, τέτυφθον·
 P. τέτυμέμεθα, τέτυφθε, τέτυμένοι εἰσιν.

Unde Plusquam Perfectum.

- S. ἐτέτυμην, ἐτέτυψο, ἐτέτυπο· *verberatus eram.*
 D. ἐτέτυμέμεθον, ἐτέτυφθον, ἐτέτυφθον·
 P. ἐτέτυμέμεθα, ἐτέτυφθε, ἐτέτυμένοι ἦσαν.

Unde paulò post Futurum.

- S. τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψῃαι· *max verberabor.*
 D. τετυψόμεθον, τετύψεσθον, εσθον·
 P. τετυψόμεθα, τετύψεσθε, τετύψονται.

* Secunda persona singularis perfecti oritur ex primâ, mutando consonas ante α in characteristicam futuri primi activi, ut, τέτυμμαι, τέτυψαι, à τίψω: solam vero μ post liquidam thematis, ut, τίτεμμαι, τίτεψαι· etiam post γ in ἡλεγμαι, ἡλεγγαι. In quintâ conjugatione μ semper vertitur in σ, ut, ἰσπαρμαι, ἰσπαρσαι.

Tertia singularis oritur ex secundâ, vertendo ε in π; ut, ἰσπαρσαι, ἰσπαρται; τέτυψαι, τέτυπται; ἡλεγγαι, ἡλεγκται.

Secundâ et tertia dualis, et secundâ, pluralis formantur à tertiâ singulari, mutando tenues suas in aspiratas; ut, τίτεται, τίτεφθον, τίτεφθε: sumendo item ε ante θ purum, ut, κέκριται, κέκρισθε.

Aoristus

Aoristus primus.

- S. *τύφην, τύφης, τύφη·* *verberatus fui.*
 D. *τύφηνον, τυφήτην·*
 P. *τύφηναι, τύφησε, τύφησαν.*

Unde Futurum primum.

- S. *τυφήσομαι, τυφήση, τυφήσεται·* *verberatus ero,*
 D. *τυφήσόμεθα, τυφήσεσθον, εσθον·* [*vel verberabor.*
 P. *τυφήσόμεθα, τυφήσεσθε, σσθήαι.*

MODUS IMPERATIVUS.

Præsens, et Imperfectum.

- S. *τύπτε, τυπίστω·* *verberare.*
 D. *τύπτεσθον, τυπίσθων·*
 P. *τύπτεθε, τυπίσθωσαν.*

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. *τέτυψο, τετύφω·* *verberatus sis.*
 D. *τέτυφθον, τετύφθων·*
 P. *τέτυφθε, τετύφθωσαν.*

Aoristus primus.

- S. *τύφθης, τυφήτω·* *verberator tu.*
 D. *τύφθηνον, τυφήτων·*
 P. *τύφθης, τυφήτωσαν.*

Aoristus

Aoristus secundus.

- S. τύπηθι, τυπήτω· *verberator tu.*
 D. τύπηλον, τυπήτων·
 P. τύπηλε, τυπήτωσαν.

M O D U S O P T A T I V U S.

Præsens, et Imperfectum, εἶθε.

- S. τυπλοίμην, τύπλοιο, τύπλοιο· *utinam verberer, vel*
 D. τυπλοίμεθον, τύπλοισθον, τυπλοίσθην· [*verberarer.*
 P. τυπλοίμεθα, τύπλοισθε, τύπλοιντο.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τετυμμένος εἶην, εἶης, εἶη· *verberatus essem.*
 D. τετυμμένω εἶηλον, εἶήτην·
 P. τετυμμένοι εἶημεν, εἶητε, εἶησαν.

Aoristus α.

- S. τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη· *verberatus sim,*
 D. τυφθείηλον, τυφθείήτην· *vel fuerim.*
 P. τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν.

Aoristus β.

- S. τυπεῖην, τυπεῖης, τυπεῖη· *verberatus sim,*
 D. τυπεῖηλον, τυπεῖήτην· [*vel fuerim.*
 P. τυπεῖημεν, τυπεῖητε, τυπεῖησαν.

Futurum

Futurum α.

- S. τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο. *verberet.*
 D. τυφθησοίμεθον, τυφθήσοισθον, σοίσθην.
 P. τυφθησοίμεθα, τυφθήσοισθε, τυφθήσοιντο.

Futurum β.

- S. τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο. *verberet.*
 D. τυπησοίμεθον, τυπήσοισθον, σοίσθην.
 P. τυπησοίμεθα, τυπήσοισθε, τυπήσοιντο.

Paulò post Futurum.

- S. τέτυψοίμην, τέτυψοιο, τέτυψοιτο. *mox verberatus sim.*
 D. τέτυψοίμεθον, τέτυψοισθον, ψοίσθην.
 P. τετύψοίμεθα, τετύψοισθε, τετύψοιντο.

MODUS SUBJUNCTIVUS.

Præfens, et imperfectum, ιὰν.

- S. τύπῃμαι, τύπτῃ, τύπῃται. *si verberer, vel ver-*
 D. τύπῃμεθον, τύπῃσθον, τύπῃσθον. *[berarer.]*
 P. τύπῃμεθα, τύπῃσθε, τύπῃνται.

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

- S. τέτυμμένος ὦ, ἦς, ἦ. *si verberatus sim, vel essen-*
 D. τέτυμμένα ἦτον, ἦτον.
 P. τέτυμμένοι ᾤμεν, ἦτε, ᾔσι.

Aoristus

Aoristus primus.

- S. τυφῶ, τυφῆς, τυφῇ· *si verberatus sim, vel fuerim,*
 D. τυφῆτον, τυφῆτον· *rim, vel fuero.*
 P. τυφῶμεν, τυφῆτε, τυφῶσι.

Aoristus secundus.

- S. τυπῶ, τυπῆς, τυπῇ· *si verberatus fuerim,*
 D. τυπῆτον, τυπῆτον· *rim, vel fuero.*
 P. τυπῶμεν, τυπῆτε, τυπῶσι.

MODUS INFINITIVUS.

Præsens, et Imperfectum, τυπῆσθαι.

Perfectum, et Plusquam Perf. τετύφθαι.

Aoristus primus, τυφῆναι.

Aoristus secundus, τυπῆναι.

Futurum primum, τυφῆσισθαι.

Futurum secundum, τυπῆσισθαι.

Paulò post Futurum, τετύφισθαι.

PARTICIPLIUM.

Præsens, et Imperfectum,

Nom. Gen.

- M. ὁ τυπόμενος, τῷ τυπόμενῳ· *qui verberatur.*
 F. ἡ τυπόμενη, τῆς τυπόμενης·
 N. τὸ τυπόμενον, τῷ τυπόμενῳ.

L.

Perfectum

Perfectum, et Plusquam Perfectum.

M. ὁ τετυμμένος, τῷ τετυμένῳ. *verberatus.*
 F. ἡ τετυμένη, τῆς τετυμένης.
 N. τὸ τετυμένον, τῷ τετυμένῳ.

Aoristus primus.

M. ὁ τυθείς, τῷ τυθέντι. *verberatus.*
 F. ἡ τυθείσα, τῆς τυθείσης.
 N. τὸ τυθέν, τῷ τυθέντι.

Aoristus secundus.

M. ὁ τυπείς, τῷ τυπέντι. *verberatus.*
 F. ἡ τυπείσα, τῆς τυπείσης.
 N. τὸ τυπέν, τῷ τυπέντι.

Futurum primum.

M. ὁ τυθησόμενος, τῷ τυθησομένῳ. *verberandus.*
 F. ἡ τυθησομένη, τῆς τυθησομένης.
 N. τὸ τυθησόμενον, τῷ τυθησομένῳ.

Futurum secundum.

M. ὁ τυπησόμενος, τῷ τυπησομένῳ. *verberandus.*
 F. ἡ τυπησομένη, τῆς τυπησομένης.
 N. τὸ τυπησόμενον, τῷ τυπησομένῳ.

Paulò post Futurum.

M. ὁ τετυψόμενος, τῷ τετυψομένῳ. *mox verberandus.*
 F. ἡ τετυψομένη, τῆς τετυψομένης.
 N. τὸ τετυψόμενον, τῷ τετυψομένῳ.

Cognata

Cognata Tempora in Voce PASSIVAI

[75]

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	τύπτομαι	τύπτε	τύπτοιμην	τύπτομαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imperf.	ἐτύπτο	ἐτύπθη	τυπέην	τυπῶ	τυπῶναι	τυπείς
Aor. β.	τυπήσομαι		τυπησώμην		τυπήσεσθαι	τυπησόμενος
Fut. β.	τέτυμμαι	σέτυψο	τέτυμμένος εἶην	τέτυμμένος ᾧ	τέτυφθαι	τέτυμμένος
Perf.	ἐτέτυμην					
Plusq. Perf.	τετύμμαι		τετύποιμην		τετύψεσθαι	τετύφόμενος
Paul. p.	ἐτύπην	τύφθη	τυφθείην	τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθείς
Aor. α.	τυφθήσομαι		τυφθώμην		τυφθήσεσθαι	τυφθόμενος
Fut. α.						
	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præf.	λέγομαι	λέγε	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλέγομην	λέγε	λεγέην	λεγῶ	λεγῶναι	λεγείς
Aor. β.	ἐλέγη	λέγη	λεγήσεται		λεγήσεσθαι	λεγησόμενος
Fut. β.	λεγήσομαι		λεγήσώμην		λέλεχθαι	λελεγμένος
Perf.	λέλεγμαι	λέλεξο	λελεγμένος εἶην	λελεγμένος ᾧ		
Plusq. Perf.	ἐλελέγην					
Paul. p.	λελέξομαι		λελεξώμην		λελέξεσθαι	λελεξόμενος
Aor. α.	ἐλέχθην	λέχθη	λεχθείην	λεχθῶ	λεχθῆναι	λεχθείς
Fut. α.	λεχθήσομαι		λεχθώμην		λεχθήσεσθαι	λεχθόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Pres. I.	αἰσθάνομαι	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Imperf. I.	ἔαἰσθάνομαι	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Aor. I. β.	ἔαἰσθάνοντο	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Fut. I. β.	αἰσθάνομαι	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Perf.	ἔαἰσθάνοντο	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Plusq. Perf.	ἔαἰσθάνοντο	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Paul. p.	ἔαἰσθάνοντο	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Aor. α.	ἔαἰσθάνοντο	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Fut. α.	αἰσθάνομαι	αἰσθάνου	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομαι	αἰσθάνομενος
Pres. I.	φραζομαι	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Imperf.	ἔφραζομαι	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Aor. β.	ἔφραζοντο	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Fut. β.	φραζομαι	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Perf.	ἔφρασα	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Plusq. Perf.	ἔφρασαντο	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Paul. p.	ἔφρασαντο	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Fut. α.	φραζομαι	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος
Aor. α.	ἔφρασαντο	φράζε	φραζομαι	φραζομαι	φραζομαι	φραζομενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	σπεύρωμαι	σπεύρε	σπεύροίμην	σπεύρωμαι	σπεύρεσθαι	σπεύρων
Imperf.	ἐσπείρομην					
Aor. β.	ἐσπάρην	σπάρθη	σπαρείην	σπάρῃ	σπαρήναι	σπαρεῖς
Fut. β.	σπαρήσομαι		σπαρήσοίμην		σπαρήσεσθαι	σπαρήσόμενος
Perf.	ἐσπαρμαι	ἐσπαρσο	ἐσπαρμένος εἶην	ἐσπαρμένος ᾧ	ἐσπαρθαι	ἐσπαρμένος
Plusq. Perf.	ἐσπάρην					
Paul. p.	ἐσπαρσμαι		ἐσπαρσοίμην		ἐσπάρσεσθαι	ἐσπαρσόμενος
Aor. α.	ἐσπάρην	σπάρθη	σπαρθείην	σπαρθῇ	σπαρθῆναι	σπαρθεῖς
Fut. α.	σπαρθήσομαι		σπαρθήσοίμην		σπαρθήσεσθαι	σπαρθόμενος

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ἀκούωμαι	ἀκουε	ἀκούοίμην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκούων
Imperf.	ἠκούεμην					
Aor. β.	ἠκόνην	ἀκούθη	ἀκούοίην	ἀκούῃ	ἀκούησθαι	ἀκούεις
Fut. β.	ἀκούσομαι		ἀκούσοίμην		ἀκούησεσθαι	ἀκούσόμενος
Perf.	ἠκούσμαι	ἠκούσο	ἠκούσμένος εἶην	ἠκούσμένος ᾧ	ἠκούσθαι	ἠκούσμένος
Plusq. Perf.	ἠκούσμην					
Paul. p.	ἠκούσμαι		ἠκούσοίμην		ἠκούησεσθαι	ἠκούσόμενος
Aor. α.	ἠκούσθην	ἀκούσθην	ἀκούσθείην	ἀκούσθῇ	ἀκούσθῆναι	ἀκούσθεις
Fut. α.	ἀκούσθήσομαι		ἀκούσθήσοίμην		ἀκούσθήσεσθαι	ἀκούσθόμενος

Formatio Temporum in VOCE PASSIVA.

Novem sunt tempora in voce Passivâ quorum tria { Præsens,
deducuntur ab Activa; { Præteritum,
Aoristus secundus,

Præsens.

Præsens formatur à præsentis Activo, mutando *ω* in *ομαι*, ut, *τύπω, τύπομαι*.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsentis, mutando *μαι* in *μην*, et præponendo augmentum, ut, *τύπομαι, ἔτυπον*.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab Aoristo secundo Activo, vertendo *ον* in *ην*, ut, *ἔτυπον, ἐτύπην*.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur à tertiâ personâ singulari Aoristi secundi addendo *σεται*, et abjiciendo augmentum, ut, *ἔτύπη, τυπήσεται*.

Præteritum perfectum.

Præteritum perfectum formatur à præterito Activo, mutando in conjugatione.

Primâ,

Primâ, φα purum in *μαι*, μ geminato, ut, τί-
τυφα, τέτυμαι. φα impurum in *μαι*, ut, τέτυφα,
τέτεμαι.

Secundâ, χα in *γμαι*, υξ, λέλεχα, λέλεγμαι.

Tertiâ, κα in *σμαι*, ut, πέπεικα, πέπεισμαι.

Quarta, { χα in *σμαι*, ut, τέταχα, τέταγμαι.
κα in *σμαι*, ut, πέπρακα, πέπρασμαι.

Quintâ, κα in *μαι*, υξ, ἔφαλκα, ἔφαλμαι, sed πέ-
φαλκα, πέφαμμαι.

Sextâ, κα in

{ σμαι, si penultima præteriti ac-
tivi sit brevis, ut, τέλεικα, τε-
λέισμαι.
μαι, si penultima præteriti ac-
tivi sit longa, ut, πεποίηκα, πε-
ποίημαι.

Excipiuntur.

Ἦκυσμαι, ἀ ἀκίω, audio; Κέκλεισμαι, ἀ κλείω, claudio;
Κέκρυσμαι, ἀ κρέω, pulso; Σέσειςμαι, ἀ σείω, quatio;
Ἐπλαιομαι, ἀ πλάω, im- Ἐγνωμαι, ἀ γινώω, cognos-
pingo; co;
Κεκέλευσμαι, ἀ κέλευω, ju- Τέθραυσμαι, ἀ θραύω, fran-
deo; go; &c.

Quædam etiam verba excipiuntur, quæ, etiamsi
penultima præteriti activi corripitur, non ad-
mittunt, ut, ἤρομαι aratus sum ab ἤροκα aravi : ἤλα-
μαι agitated sum ab ἤλακα agitavi, et quædam alia.

A verbis

A verbis in *vo* Attici faciunt præteritum passivum per *σμαι*, ut *μαίνομαι*, *inquino*, *μεμίσσμαι*, *φάινω*, *ostendo*, *πίσσεσμαι*.

Quædam ex *υ* penultimâ præteriti activi, abjiciunt : in penultimâ passivi, ut ex *πίφουχα*, *πίφουμαι* : *τέτευχα*, *τέτευμαι* : sic *ίσσμαι*, *κίχμαι*, *πίπυμαι*.

Quæ habent *ρ* ita implicitum cum consonante, ut ex his una syllaba efficiatur, mutant : in *α*, ut, *ερίφα*, *ἔσροφα*, *ἔσραμαι*, *verto* ; excipe *βίβρεσμαι*, à *βρίχω*, *rigo*.

Plusquam Perfectum.

Plusquam perfectum formatur à perfecto, mutando *μαι* in *μην*, et præfigendo ε, si præteritum incipiat à simplici consonante, ut, *τέτυμαι*, *ἔτετύμην*.

Cum præteriti, et plusquam perfecti tertia singularis definit in *ται*, vel *το*, impurum, circumloquimur tertiâ pluralem per participium, et *εἶσι*, ut, *τέτυκται*, *τετυμμένοι εἰσι*.

Cum verò *ται* vel *το* sit purum, tertia pluralis fit ex tertiâ singulari addendo *ν* ante *ται* vel *το*, ut, *κέρπειται* *κέρπεινται*, *παραίηται* *παραίηνται*. Et interdum Circumlocutio per Participium et *εἰσι*, non fit in Optativis, et Subjunctivis ; ut, *ἐλάττω*, *ἄτο*, *ἄτο*, optat. et *ἐλάτω*, *ἦ*, *ἦται*, subjunct. à *κτείνω* *occido* : præcipuè autem in verbis contractis, ut, *ἀπαιέμην*, *ἦο*, *ἦτο* ; *κακίστην*, *ἦο*, *ἦτο*, punctulo subiecto.

Iones formant tertiam pluralem à tertiâ singulari in quibusdam temporibus interfrendo α ante ται, vel το, ut, ἔφαλαι, ἐφάλααι *. Verum si tenuis præcedat, vertitur in suam aspiratam; et σ in θ, aliquando in δ, ut, τέτυπαι, τετύφααι, ἐπέπαι, ἐπεπθααι, ἐσκεύασαι, ἐσκευάδααι. Si vocalis longa, vel diphthongus præcedat, plerumque corripitur, ut, κεκόσμηαι, κεκοσμέααι, ὀρνάται, τέθειται, τεθείααι, positi sunt.

Paulò post Futurum.

Paulò post Futurum formatur à secundâ personâ præteriti, mutando αι in ομαι, ut τέτυψαι, τετύφομαι.

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur à tertiâ personâ singulari præteriti mutando αι in ην, et tenues in aspiratas, et detrahendo literam geminationis, ut, τέτυπαι, ἐτύφην.

Exceptio.

Exci-
piuntur,

{ ἐμνήσθην à μέμνηται, recordatus sum, { quæ adsu-
{ ἐρρώσθην ab ἔρρωται, convalui, { munt σ.
{ ἐσώθην à σέσωται, servatus sum, quod abjicit σ.

* Attici quoque scriptores usurpant hanc tertiam pluralem in ααι et αλο. Euripides habet γινυσσάαι, ἀνιδωρκαααίαι: Sophocles, ὀλοάαι: Æschylus, ἐφωσααίαι: Aristophanes, γινούαι, ὀφιλαιαίαι, &c.

Verba quæ in præterito verterant : in *a*, in aoristo primo resumunt : ut, ἔγραμμαι, ἐγράψην : et, quæ abiecerant *v*, poeticè hic illud recipiunt, ut, ἐκλίβην, pro ἐκλίβην, *inclinō*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à tertiâ personâ singulari aoristi primi addendo *σομαι*, et amovendo augmentum, ut, ἐτύφην, τύφθησομαι.

Reliqui modi formantur ab indicativo, et tempora à suis temporibus,

V O X M E D I A.

VOX Media dicitur, quia mediam inflexionem, et mediam significationem partim passivam, partim activam habet.

I. Ex verbis mediis, quædam sunt merè deponentia, habentque activam significationem sine ullâ activâ voce: ut, *δέχομαι excipio, δέξομαι excipiam, ἰδεάμην excepi.*

II. Quædam sunt neutra, habentque passivam significationem cum inflexione partim passivâ, partim activâ, ut, *τίπομαι, τίπηται, contabui; σήπομαι, σέσηπται computrui; μαινομαι, μέμνηται insaniui.*

III. Quædam sunt, sensu verè medio, quæ reciproca dici possint, ut, *λούμαι, lavo me ipsum, vel laver à me ipse; ubi actio reflectitur in agentem.*

IV. Quædam sunt, quæ activam licet vocem usitatam habeant, in mediâ voce sensum tamen activum fere habent; præsertim in aoristo primo et futuro primo.

Cognata Tempore in Voce MEDIA.

[84]

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	τύπομαι	τύπε	τυπείμην	τύπωμαι	τύπασθαι	τυπόμενος
Imperf.	ἐτυπόμην		τυποίμην	τύπωναι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Aor. β.	ἐτυπόμην	τυπῶ	τυποίμην	τύπωναι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. β.	τυπῶμαι		τυποίμην	τύπωναι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. α.	τύψομαι	τύψαι	τυψοίμην	τύψωμαι	τύψασθαι	τυψόμενος
Aor. α.	ἐμυψόμην		τυψοίμην	τύψωμαι	τύψασθαι	τυψόμενος
Perf.	πέτυπα	πέτυπε	τέτυποιμαι	τέτυπω	τέτυπέναι	τετυπώς
Plusq. Perf.	ἐτέτυπεν					
	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	λέγομαι	λέγω	λεγοίμην	λέγωμαι	λέγεσθαι	λεγόμενος
Imperf.	ἐλεγόμην		λεγοίμην	λέγωναι	λεγέσθαι	λεγόμενος
Aor. β.	ἐλεγόμην	λέγω	λεγοίμην	λέγωναι	λεγέσθαι	λεγόμενος
Fut. β.	λεγῶμαι		λεγοίμην	λέγωναι	λεγέσθαι	λεγόμενος
Fut. α.	λέξομαι	λέξαι	λέξοίμην	λέξωμαι	λέξασθαι	λεξόμενος
Aor. α.	ἐλεξόμην		λέξοίμην	λέξωμαι	λέξασθαι	λεξόμενος
Perf.	λέλογα	λέλογε	λελόγοιμαι	λέλογω	λελόγηναι	λελογώς
Plusq. Perf.	ἐλελόγευ					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	αἰεῖσθαι	αἰεῖθ	αἰετοίμην	αἰεῖσθαι	αἰεῖσθαι	αἰετόμενος
Imp.	ἑπειθόμεν	αἰεῖ	αἰθοίμην	αἰέσθαι	αἰεῖσθαι	αἰετόμενος
Aor. β.	ἑπειθόμεν	αἰεῖ	αἰθοίμην	αἰέσθαι	αἰεῖσθαι	αἰετόμενος
Fut. β.	αἰεῖσθαι	αἰεῖ	αἰετοίμην	αἰέσθαι	αἰεῖσθαι	αἰετόμενος
Fut. α.	αἰεῖσθαι	αἰεῖ	αἰετοίμην	αἰέσθαι	αἰεῖσθαι	αἰετόμενος
Aor. α.	ἑπεισάμην	αἰεῖσθαι	αἰετοίμην	αἰέσθαι	αἰεῖσθαι	αἰετόμενος
Perf.	ἑπείσθαι	ἑπείσθαι	ἑπείσθαι	ἑπείσθαι	ἑπείσθαι	ἑπείσθαι
Plusq. Perf.	ἑπεπείσθαι	ἑπεπείσθαι	ἑπεπείσθαι	ἑπεπείσθαι	ἑπεπείσθαι	ἑπεπείσθαι

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	φραζομαι	φράζε	φραζοίμην	φραζομαι	φραζεσθαι	φραζόμενος
Imp.	ἑφραζόμεν	φράζε	φραδοίμην	φραδομαι	φραδεσθαι	φραζόμενος
Aor. β.	ἑφραζόμεν	φράζε	φραδοίμην	φραδομαι	φραδεσθαι	φραζόμενος
Fut. β.	φραδεσθαι	φράζε	φραδοίμην	φραδομαι	φραδεσθαι	φραζόμενος
Fut. α.	φραδομαι	φράζε	φραδοίμην	φραδομαι	φραδεσθαι	φραζόμενος
Aor. α.	ἑφραδοίμην	φράζε	φραδοίμην	φραδομαι	φραδεσθαι	φραζόμενος
Perf.	ἑφραδέσθαι	ἑφραδέσθαι	ἑφραδέσθαι	ἑφραδέσθαι	ἑφραδέσθαι	ἑφραδέσθαι
Plusq. Perf.	ἑπεφραδέσθαι	ἑπεφραδέσθαι	ἑπεφραδέσθαι	ἑπεφραδέσθαι	ἑπεφραδέσθαι	ἑπεφραδέσθαι

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	σπειράμαι	σπείρω	σπειροίμην	σπείρωμαι	σπείρεσθαι	σπειρόμενος
Imperf.	ἔσπειράμην					
Aor. β.	ἔσπαράμην	σπαρῶ	σπαροίμην	σπάωμαι	σπαρίσθαι	σπαρόμενος
Fut. β.	σπαράμαι		σπαροίμην		σπαρεῖσθαι	σπαράμενος
Fut. α.	σπείρωμαι		σπειροίμην		σπεύεισθαι	σπεύμενος
Aor. α.	ἔσπειράμην	σπείρω	σπειραίμην	σπείρωμαι	σπείρασθαι	σπειράμενος
Perf.	ἔσπαρα	ἔσπορε	ἔσπορίμην	ἔσπόρω	ἔσπoreναι	ἔσπορας
Plusq. Perf.	ἔσπαρειν					

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subjunct.	Infin.	Particip.
Præs.	ἀκούωμαι	ἀκούε	ἀκούοίμην	ἀκούομαι	ἀκούεσθαι	ἀκούμενος
Imperf.	ἤκούον					
Aor. β.	ἤκούσθην	ἀκού	ἀκούοίμην	ἀκούωμαι	ἀκούεσθαι	ἀκούμενος
Fut. β.	ἀκούωμαι		ἀκούοίμην		ἀκούεσθαι	ἀκούμενος
Fut. α.	ἀκούσσομαι		ἀκούσοίμην		ἀκούσεσθαι	ἀκούσόμενος
Aor. α.	ἤκούσθην	ἀκούσθαι	ἀκούσάμην	ἤκούσσομαι	ἀκούσασθαι	ἀκούσάμενος
Perf.	ἤκουα	ἤκουε	ἤκούοίμην	ἤκούω	ἤκούειν	ἤκούς
Plusq. Perf.	ἤκούειν					

FORMATIO TEMPORUM in VOCE MEDIA.

Præsens est idem cum præsentī passivo.

Imperfectum est idem cum imperfecto passivo.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus formatur ab aoristo secundo activo, mutando *ον* in *όμεν*, ut, *ἔτυπον*, *ἐτυπόμην*.

Futurum secundum.

Futurum secundum formatur à futuro secundo activo, mutando *ω* in *ῶμαι*, ut, *τυπῶ*, *τυπῶμαι*.

Sing. *τυπῶμαι*, *τυπῆ*, *τυπείται*.

Dual. *τυπέμεθον*, *τυπεῖσθον*, *τυπεῖσθον*.

Plur. *τυπέμεθα*, *τυπεῖσθε*, *τυπῶνται*.

Excipe *πίομαι*, *bibam*; *ἔδομαι*, *edam*; *φάγομαι*, *edam*; *φάγισαι*, *φάγῃσαι*; et Poetica illa, *βίομαι*, *ibo*; *νέομαι*, per Crasin *νεῦμαι*, *ibo*.

Futurum primum.

Futurum primum formatur à futuro primo activo, vertendo *ω* in *ομαι*, ut, *τύψω*, *τύψομαι*. Sed in quintâ conjugatione in *ῶμαι*, ut, *ψαλῶ*, *ψαλῶμαι* et Attici in quartâ et sextâ faciunt quoque *ῶμαι*, ut, *κομιῶ*, *κομιῶμαι*, *ὀμῶ*, *ὀμῶμαι*: usurpant idem interdum in reliquis conjugationibus, ut, *φευξῶμαι* à *φεύγω*. *Dores* certe in omnibus.

Aoristus

Aoristus primus.

Aoristus primus formatur ab aoristo primo activo, addendo *μην*, ut, *ἔτυψα, ἐτυψάμην*.

Sing. *ἐτυψάμην, ἐτύψω, ἐτύψωλο.*

Dual. *ἐτυψάμεθεν, ἐτύψασθεν, ἐτυψάσθην.*

Plur. *ἐτυψάμεθα, ἐτύψασθε, ἐτύψαντο.*

Imperativus.

Sing. *τύψαι, τυψάσθω.*

Dual. *τύψασθον, τυψάσθων.*

Plur. *τύψασθε, τυψάσθωσαν.*

Optativus.

Sing. *τυψαίμην, τύψαιο, τύψαιτο.*

Dual. *τυψαίμεθεν, τύψαισθεν, τυψαίσθην.*

Plur. *τυψαίμεθα, τύψαισθε, τύψαιντο.*

Præteritum Medium.

Præteritum medium formatur à præterito activo, assumendo characteristicam aoristi secundi pro * suâ, ut, *τέτυφα, τέτυπα*, vel ab aoristo † secundo, mutando *ον* in *α*, et præponendo redupli-

* Præter *δίδω, δίδωκα*; ubi characteristicæ præteriti activi servatur in præterito medio.

† Præterita media non semper habent penultimam *breve* Aoristi secundi: multa retinent, ex præsentē, penultimam *longam*; ut, *βίβρωθα, τίτρωγα, ἔρωγα, μέμνηα, σπινώγα, κίμαιθα*, *ν, ω*, et *ευ* præsentis manent plerumque in penultimâ præteriti medii.

cationem,

cationem, si verbum incipiat a simplici consonante, vel a mutâ cum liquidâ: ut, ἔτυπον, τέτυπα.

Regulæ.

Penultima præteriti medii est eadem cum penultimâ præteriti activi plerumque:

Sed in penultimâ $\left\{ \begin{smallmatrix} \epsilon \\ \alpha \end{smallmatrix} \right\}$ præsentis activi $\left\{ \begin{smallmatrix} \alpha \\ \eta \end{smallmatrix} \right\}$ præteriti medii $\left\{ \begin{smallmatrix} \alpha \\ \alpha \end{smallmatrix} \right\}$ mutatur in $\left\{ \begin{smallmatrix} \eta \\ \eta \end{smallmatrix} \right\}$

ut, $\left\{ \begin{array}{l} \text{πειθω, πέποιθα, persuadeo.} \\ \text{φαίνω, πέφηνα, ostendo.} \\ \text{θάλλω, τέθηλα, germino.} \end{array} \right.$

Sed α aliquando servatur; ut, ἔψαλα, cecini.

Dissyllaba, quæ habent ϵ in penultimâ futuri primi, mutant ϵ in $\circ$ in penultimâ præteriti medii; ut, λέγω, λέξω, λέλογα' et σπείρω, σπερῶ, ἔσπορα, sero.

Cum χ , vel ϕ , sit characteristica thematis, idem est præteritum activum, et præteritum medium.

Plusquam perfectum medium.

Plusquam perfectum medium formatur à præterito, mutando α in $\epsilon\iota\nu$, et præponendo ϵ , si verbum incipiat à consonante, vel à mutâ cum liquidâ; ut, τέτυπα, ἐτετύπειν, ut in voce activâ*.

* Apud veteres Græcos plusquam-perfectum sic inflectebatur:

Ionice.

Attice.

ἤδια, seiveram

ἤδη per contractionem.

ἤδεις

ἤδεις.

ἤδει

ἤδει, et ὦ addito ἤδιν, et ἤδην.

N

VERBA

VERBA CIRCUMFLEXA, *sive* CONTRACTA.

Verba circumflexa dicuntur, quia habent circumflexum in ultimâ syllabâ præsentis.

Oriuntur e verbis sextæ conjugationis in *έω*, *άω*, *όω*, unde tres sunt circumflexorum conjugationes.

Prima in <i>έω</i> ,	} Fut. in { <i>ήσω</i> } Præt. { <i>ηκα</i> }	
Secunda in <i>άω</i> ,		} in { <i>ήσω</i> } { <i>ηκα</i> }
Tertia in <i>όω</i> ,		

Exceptiones in primâ conjugatione.

Quædam verba primæ conjugationis formant futurum, atque præteritum, et in *ήσω* et *έσω*, et in *ήκα* et *έκα*, cum *η* et *ε*: ut, *καλέω*, *voco*; *αἰνέω*, *laudo*; *κορέω*, *satio*, &c.

Quædam etiam ε solummodo, penultimam præsentis retinent; ut, *τελέω*, *perficio*; *ἀρκίω*, *propulso*; *τρέω*, *tremo*, &c.

Disyllaba in *εω*, formant futurum in *εύσω* scilicet, *χέω*, *fundo*; *ρέω*, *fluo*; *πνέω*, *flo*; *πλέω*, *navigo**. Excipitur *δέω*, *δήσω*, *ligo*.

Exceptiones in secundâ conjugatione.

Verba, quæ habent ε vel ι ante *άω*, ut, *είάω*, *permitto*; *θιάω*, *specto*; *κοπιάω*, *laboro*; item trisylla-

* Hæc verò futura rectius à præsentibus in *εύω*, ferè inusitatis, derivantur.

ba, quæ habent λ, vel ρ*, ante αω, modo immediate præcedat vocalis, non consonans; ut, *πέραιω*, *transseo*; γιγνώσκω, *video*; et dissyllaba, quæ habent λ, vel ρ†, ante αω, etiam præcedente consonante; ut, *θλάω*, *tundo*; κλάω, *frango*; δράω, *facio*; formant futurum in ᾶσω, et præteritum in ἀκα.

Exceptiones in tertiâ conjugatione.

Verba in ὠω, quæ non à nomine descendunt, formant futurum per ο· ut, *ἀρόω*, *aro*, ἀρόσω· ὀνόω, *vitupero*, ὀνόσω.

Contrahuntur præsens et imperfectum solummodo. In cæteris temporibus sequuntur formam verborum sextæ conjugationis.

Verba circumflexa carent plerumque aoristo secundo, futuro secundo, et præterito medio.

Horum verborum forma simplex ac non contracta usitatior est Ionibus; Atticis, et reliquis ferè Græcis, forma contracta.

Exceptio.

Quæ in ω impurum post contractionem desinunt, in primâ et secundâ conjugatione, habent aoristum secundum, futurum secundum, et præ-

* Item μ, ν, κριμάω κριμάσω, πεινάω πεινάσω.

† Item π, θ, σπάω σπάσω, φθάω φθάσω, πάομαι quoque πάσομαι, gusse.

teritum medium ; ut, δαπέω, δαπέῃ, ἔδαπον, ἐδάπεα,
sona *.

In dissyllabis primæ conjugationis, prima singu-
 laris, prima quoque et tertia pluralis, non contra-
 huntur ; ut, πλέω, πλέομεν, πλέεσι, non πλώ, πλώμεν,
 πλώσι : uti nec in optativis, nec subjunctivis.

In dissyllabis secundæ conjugationis omnes per-
 sonæ contrahuntur.

Ratio Contrahendi.

I. In primâ conjugatione, *εε* contrahitur in *ει*,
 et *εο* in *υ*.

Si vocalis longa, aut diphthongus, sequitur *ε*, fit
 contractio tollendo *ε*.

II. In secundâ conjugatione, si *ο*, vel *ω*, vel *οι*,
 vel *υ*, sequitur *α*, fit contractio in *ω*.

Si quævis alia vocalis, vel diphthongus, sequi-
 tur *α*, fit contractio in *α*.

Dores contrahunt *άεις* in *ῆς*, *άει* in *ῆ*, et *άειν* in
ῆν ut, ὀράεις, ὀρῆς· ὀράει, ὀρῆ· ὀράειν, ὀρῆν. Et Atti-
 ci in his quatuor : ζῶ, ζῆς, ζῆ, νίϑο ; πεινῶ, νῆς, νῆ,
esurio ; διψῶ, ῆς, ῆ, *sitio* ; χράμαι, χρῆ, χρῆται,
χρῶσθαι, utor.

Æoles vertunt, in infinitivo, *ᾶν* in *αῖς* ut, γελαῖς,
 pro γελᾶν.

* Sic in secundâ, μυκάω, ἔμυκον, μυκῶ, μέμυκα, *tragio*.

Poetæ, in secundâ hâc conjugatione, post contractionem in *ω* præponunt *ο* ut, *καρηχομῶντες, καρηχομῶντες*, à *καρηχομάω, caput comatum habeo**; et *α* nonnunquam geminant; ut, *τιμᾶσθαι*, pro *τιμᾶσθαι* †.

III. In tertiâ conjugatione, si *ω*, vel *η* ‡, sequitur *ο*, fit contractio in *ω*.

Si *ε*, vel *υ*, vel *ο*, sequitur *ο*, fit contractio in *υ*.

Si quævis alia diphthongus sequitur *ο*, fit contractio in *οι*, nisi in infinitivo, qui contrahitur in *εν*, ut, *χρυσόεν, χρυσῶν*.

* Eodem contrahendi genere Poetæ in nominibus etiam utuntur; ut, *φάος, lux*, per crasin *φῶς*, et poeticè *φῶς*.

† Si syllaba, quæ præcedit *α* inserto, sit longa, *α* etiam insertum longum est, ut *μυῖα* si brevis, breve; ut, *ισχῆα*.

‡ Id est, *η* vocalis; nam si sit *η* diphthongus, fit contractio in *οι*.

Paradigma

Paradigma Verborum Circumflexorum.

I. VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.		Plur.
	1	2	
1 φιλέω, ὦ	ἑί, εἶ	έο, εἰ	έί, εἰ
2 τιμάω, ὦ	άί, αἶ	άο, αἶ	άί, αἶ
3 χρυσόω, ὦ	οί, οἶ	όο, οἶ	οί, οἶ

Imperfectum.

Sing.	Dual.		Plur.
	1	2	
1 ἐφιλείω, ἐν	εί, ει	έο, εἰ	έί, εἰ
2 ἐτίμαον, ὠν	άί, αἶ	άο, αἶ	άί, αἶ
3 ἐχρυσούον, ὠν	οί, οἶ	όο, οἶ	οί, οἶ

IMPERATIVUS.

Sing.	Dual.		Plur.
	1	2	
1 φίλει, ει	έί, εἰ	έί, εἰ	εί, εἰ
2 τίμαε, α	άί, αἶ	άί, αἶ	άί, αἶ
3 χρύσοε, ε	οί, οἶ	οί, οἶ	οί, οἶ

OPTATIVUS, ειθε.

			Sing.		Dual		Plur.	
1	Φιλέοιμι, οἷ	ἔοι, οἷ	ἔοις, οἷς	ἔοι, οἷ	ἔοι, οἷ	ἔοι, οἷ	ἔοις, οἷς	ἔοις, οἷς
2	τιμάσοιμι, ὦ, με	ἀοι, ὦ	ἀοίς, ὦς	ἀοι, ὦ	ἀοι, ὦ, των	ἀοι, ὦ, μω	ἀοι, ὦ, τε	ἀοι, ὦ, εν
3	Χρυσόδοιμι, οἷ	δοι, οἷ	δοίς, οἷς	δοι, οἷ	δοι, οἷ	δοι, οἷ	δοι, οἷ	δοι, οἷ

SUBJUNCTIVUS ἐάν.

			Sing.		Dual		Plur.	
1	Φιλέω, ὦ	ἔη, ἦ	ἔης, ἦς	ἔη, ἦ	ἔη, ἦ	ἔω, ὦ	ἔη, ἦ	ἔω, ὦ
2	τιμάω, ὦ	ἀή, ἀ	ἀής, ἀς	ἀή, ἀ	ἀή, ἀ, των	ἀω, ὦ, μω	ἀή, ἀ, τε	ἀω, ὦ, εν
3	Φρυσόω, ὦ	όη, οἷ	όης, οἷς	όη, οἷ	όη, ὦ	όω, ὦ	όη, ὦ	όω, ὦ

INFINITIVUS.

Præfens.			Participium.			Neut.		
			Nom.			Gen.		
			Fœm.			Fœm.		
1	Φιλέων, ὦν	Φιλέον, ὦν	Φιλέον, ὦν	Φιλέον, ὦν	Φιλέον, ὦν	ἐσθης, ἐσθης	ἐσθης, ἐσθης	ἐσθης, ἐσθης
2	τιμάων, ὦν	τιμάον, ὦν	τιμάον, ὦν	τιμάον, ὦν	τιμάον, ὦν	αἰσθης, αἰσθης	αἰσθης, αἰσθης	αἰσθης, αἰσθης
3	Χρυσόων, ὦν	Χρυσόον, ὦν	Χρυσόον, ὦν	Χρυσόον, ὦν	Χρυσόον, ὦν	οὐσθης, οὐσθης	οὐσθης, οὐσθης	οὐσθης, οὐσθης

• Articulus optativus usitator
 Φιλέων, ὦν
 τιμάων, ὦν
 χρυσόων, ὦν
 &c. more Barytonorum.

II. VOX PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præfens.

	Sing.		Dual.		Plur.	
	1	2	1	2	1	2
1	φιλέω, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ
2	τιμάω, ῶμαι	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ
3	χρυσόω, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ

Imperfectum.

	Sing.		Dual.		Plur.	
	1	2	1	2	1	2
1	ἐφιλέω, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ
2	ἐτιμάω, ῶμαι	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ
3	ἐχρυσόω, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ

IMPERATIVUS.

Præfens.

	Sing.		Dual.		Plur.	
	1	2	1	2	1	2
1	φιλέω, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ	ἐγώ, ῶ
2	τιμάω, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ	ἀνά, ῶ
3	χρυσόω, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ	ὅτι, ῶ

OPTATIVUS.

Præfens.

Dual.

Plur.

1 φιλοί, οί	1 σοί, οἱ	1 σοί, οἱ	1 σοί, οἱ	1 σοί, οἱ	1 σοί, οἱ
2 τιμάσι, ὅ, μιν	2 σοί, οἱ	2 σοί, οἱ	2 σοί, οἱ	2 σοί, οἱ	2 σοί, οἱ
3 χυρούσι, αἱ	3 σοί, οἱ	3 σοί, οἱ	3 σοί, οἱ	3 σοί, οἱ	3 σοί, οἱ

SUBJUNCTIVUS.

Præfens.

Dual.

Plur.

1 φιλέω, ὦ	1 σοί, ὦ	1 σοί, ὦ	1 σοί, ὦ	1 σοί, ὦ	1 σοί, ὦ
2 τιμάω, ὦ, μιν	2 σοί, ὦ	2 σοί, ὦ	2 σοί, ὦ	2 σοί, ὦ	2 σοί, ὦ
3 χυρεύω, ὦ	3 σοί, ὦ	3 σοί, ὦ	3 σοί, ὦ	3 σοί, ὦ	3 σοί, ὦ

INFINITIVUS.

Præfens.

PARTICIPPIUM.

Præfens.

- 1 φιλοῦσθαι
- 2 τιμάσθαι
- 3 χυρούσθαι

- 1 φιλοῦμενος
- 2 τιμάμενος
- 3 χυρούμενος

μῖνον, μένον

VERBA

V E R B A in μι.

Quatuor sunt conjugationes verborum in μι,
quæ profluunt è verbis sextæ conjugationis in

έω	} ut, à	τίω, τίθημι,	pono.
άω		σταώ, ἵστημι,	statuo.
όω		δίδω, δίδωμι,	do.
ύω		ζεύγνύω, ζεύγνυμι,	jungo*.

Hæc in υμι fiunt non modo à barytonis sextæ,
sed et reliquarum conjugationum interferendo
ου: ab ἄγω, ἄγνυμι· δείκω, δείκνυμι· ζεύγω, ζεύγνυμι·
ἔρω, ἔρνυμι· σβέω, σβέννυμι.

Fiunt Verba in μι

1. Mutando ω, ultimam syllabam, in μι.
2. Vertendo penultimam in suam longam, si sit mutabilis, ut, τίω, τίθημι.
3. Præponendo reduplicationem.

Reduplicatio duplex est:

1. Propria, cùm repetitur prima consonans thematis cum ι, ut, δίδω, δίδωμι.—tenuis vero pro aspiratâ ponitur, ut, τίω, τίθημι.
2. Impropria, cùm ι aspirata tantum præfigitur; idque fit vel, cùm verbum incipiat à σ,

* Poetæ aliunde deducunt, ut, φέρω, φέρημι, βρίθω, βρίθημι, δίζω, κ. λ.
α φέρω, βέβω, δίζω.

ut,

ut, εἶω, ἴσθμι—vel à αἶ, ut, πῶ, ἴπθμι, volo—vel cūm verbum incipiat à vocali, ut, εἶω, ἴσθμι.

Æoles mutant η in ε, geminato μ, ut, τίθημι, pro τίθμι. Bœoti mutant η in ι, factâ reduplicatione per ε, ut, πεφίλειμι.

In quartâ conjugatione nulla est reduplicatio, sed tantūm ω mutatur in μι.

Iones vero in quartâ conjugatione utuntur reduplicatione ut, κέκλυθι, pro κλῦθι. *(audi.)*

In quibusdam, pro reduplicatione, repetuntur duæ priores literæ thematis, ut, ἀλάχημι ab ἀλάω inusitato: ἀκάχημι ab ἀχέω.

Multa alia sunt etiam sine reduplicatione, ut, φῆμι, βῆμι, γῶμι, ἄλωμι, σῆμι, &c.

Destituuntur verba in μι omnibus temporibus, nisi præsentī, imperfecto, et aoristo secundo.

Verba quartæ conjugationis non ultra imperfectum flectuntur. Carent etiam modo optativo, et subiunctivo.

PARADIGMA VERBORUM in μι.

I. VOX ACTIVA.

MODUS INDICATIVUS,

Præsens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τίθημι, ης, ησι	είλον	εί
2	ἴσθμι, ης, ησι	αἶλον	ἄσι
3	δίδωμι, ως, ωσι	οἶλον	μιν, τε,
4	ζεύγνυμι, υς, υσι	ύλον	ύ

Q 2

Imperfectum.

Imperfectum.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ἔτιθην, ης, η,	ε	
2	ἔτην, ης, η,	α	
3	ἔδιδων, ως, ω,	τον, την	μεν, τε, σαν.
4	ἔδιδον, υς, υ,	υ	

Atticum imperfectum usitatus.

1	ἔτιθεον—ον	} more contractorum.
2	ἔτιον—ον	
3	ἔδιδεον—ον	

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ἔθην, ἔθης, ἔθη	έθον, έτην	έμεν, ές, έσαν
2	έτην, έτης, έτη	ηθον, ητην	ημεν, ης, ησαν *
3	έδων, έδως, έδω	οθον, οτην	ομεν, ος, οσαν

Aoristus secundus per omnes personas, sicut imperfectum inflectitur, excepto, quod in plurali, ac duali vocalem retinet longam, præter ἔθην, έδω, et ἔην, à verbo ἵημι, mitto.

Ex verbis in w tempora Anomala.

1 Fut.	θήσω.	2. ἔθσω.	3. δώσω
1 Aor.	έθηκα.	2. έθησα.	3. έδωκα.
1 Præt.	τέθηκα	} 2. έθηκα.—3. δέδωκα.	
	et		
	τέθεικα		

* Et έσαν. Hom. II. M. 55.

IMPERA-

IMPERATIVUS.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τίθετι, εἰ		
2	ἵσταθι, αἶ		
3	δίδδοθι, ὁ τῷ	τόν, τῶν	τε, τῶσαν
4	ζεύγνυθι, * ὅ		

Atticis imperativus unitatior.

1	τίθεε—ει	} more contractorum.
2	ἵσαε—α	
3	δίδδοε—ε	

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θές †, θέτω	θέτον, θέτων	θέτε, θέτωσαν
2	εἴθι, εἴτω	εἴτον, εἴτων	εἴτε, εἴτωσαν
3	δός, δότω	δότον, δότων	δέτε, δότωσαν

OPTATIVUS.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τιθείην		
2	ἱσταίην, ης, η	ἡλον, ἡτην	ἡμεν, ἡτε, ἡσαν, et
3	διδόίην		εἴ αἶ εν. οἶ.

* Pro ζεύγνυθι dicitur ζεύγνυ. Sic pro δαίμνυθι, δαίμνυ, ostende.
Pro ὁμνυθι, ὁμνυ, jura.

† Irregularia sunt θές et δός pro θῆτι et δόθι. Ejusmodi sunt imperativa, εἰσπες, σχές.

Aoristus

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θείην, ης, η	ήτον, ήτην	ήμεν, ητε, ησαν, et εἶεν.
2	γαίην, ης, η		αἶεν.
3	δαίην, ης, η		αἶ.

SUBJUNCTIVUS.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τιθῶ, ῆς, ῆ	τον, τον	ῆ, ῆμεν, ῆτε, ῶσι.
2	ιῶ, ῶς, ῶ		ῶ.
3	διδῶ, ῶς, ῶ		

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	θῶ, θῆς, θῆ	θῆτον, θῆτον	ῶμεν, θῆτε, θῶσι.
2	σῶ, σῆς, σῆ	σῆτον, σῆτον	σῶμεν, σῆτε, σῶσι.
3	δῶ, δῶς, δῶ	δῶτον, δῶτον	δῶμεν, δῶτε, δῶσι.

INFINITIVUS.

Præfens.

1. τιθέναι. 2. γαίαναι. 3. δαδόναι. 4. ζευγνύσθαι.

Aoristus β.

1. θέναι*. 2. γήναι. 3. δέναι*.

* Irregularia sunt pro θέναι et δέναι.

P A R T I C I P I A.

Præsens.

1	τιθεῖς,	εῖσα,	έν.
2	ἰσᾶς,	ᾶσα,	άν.
3	διδῶς,	ῶσα,	όν.
4	ζευγνύς,	ῦσα,	ύν.

Aoristus β.

1	θεις,	θεισα,	θέν.
2	σᾶς,	σασα,	σάν.
3	δῶς,	δῶσα,	δέν.

F O R M A T I O T E M P O R U M.

De præsentī jam supra dictum est.

Imperfectum.

Imperfectum formatur à præsentī mutando μ in ν , et præponendo augmentum, nisi verbum incipiat ab ι , ut, τίθημι, ἐτίθην, ἵστημι, ἵσταν.

Aoristus secundus.

Aoristus secundus deducitur ab imperfecto, rejiciendo propriam reduplicationem, ut, ἐτίθην, ἵσταν vel mutando impropriam reduplicationem in augmentum, ut, ἵσταν, ἔσταν.

Si verbum caret reduplicatione, idem est imperfectum et aoristus secundus.

II. V O X P A S S I V A.

Præsens formatur à præsentē activo mutando μ in $\mu\alpha\iota$ et resumendo vocalem brevem in penultimā ut, τίθημι, τίθεμαι præter ἀνμαι, δίζημαι, cum paucis forsan aliis.

I N D I C A-

INDICATIVUS.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τίθεμαι		
2	ἵσταμαι		
3	δίδομαι	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νῆλαι.
4	ζεύγνυμαι		

Imperfectum.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ἔτιθέμην		
2	ἔιστάμην		
3	ἔδιδόμην	μεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, νῆλαι.
3	ἔζευγνύμην		

Ex barytonis tempora Anomala.

1. Præteritum, τίθειμαι.—2. ἵσταμαι.—3. δίδομαι.
Plusquam perfectum, et paulo post fut. inde
regulariter.

1. Aor. ἐτίθην.—2. ἐστάθην.—3. ἐδόθην. Fut.
primum inde regulariter.

Attice, τίθη, ἵση. Sic νάθη, δύνη.

IMPERA-

IMPERATIVUS.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τίθε *		
2	ἵστα *		
3	δίδο * σο, σθω	σθον, σθων	σθε, σθωσαν.
4	ζεύγνυ		

OPTATIVUS.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τιθεί εἶ		
2	ἵσαι, μην, αἶ, ο, το,	μεθον, σθον, σθην	μεθα, σθε, ἦτε.
3	διδού, 1 οἶ		

SUBJUNCTIVUS.

Præfens.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	τιθῶ ἦ, ἦ		
2	ἵσῳ, μαι, αῖ, αῖ, ται	ώμεθον, σθον, σθον	μεθα, σθε, ἦται,
3	διδῶ ῶ, ῶ		

* Iones tollunt σ, deinde Attici contrahunt; τίθιο, τίθω, ἵσταο, ἵσω· δίδου, δίδω.

INFINITIVUS.

PARTICIPIUM.

Præfens.

Præfens.

1	τιθεσθαι
2	ἵστασθαι
3	δίδοσθαι
4	ζεύγνυσθαι

1	τιθέμενος
2	ἱστάμενος
3	διδόμενος
4	ζευγνύμενος

νῆ, νον.

CONJUGATIO VOCIS MEDIÆ.

INDICATIVUS.

Præfens et imperfectum sunt eadem cum præfente et imperfecto passivis.

Aoristus β.

Sing.

Dual.

Plural.

1	ἴθῃ		
2	ἱγά, μην, σο*, το	μεθον, σθον, σθην,	μεθα, σθε, ἴθο.
3	ἰδό		

Ex Barytonis Tempora,

Futurum primum et 1. Aoristus regulariter ab activis.

Præteritum medium, ἵσθαα, participium ἱσ-
ταώς, ἱσώς.

* Ion. ἴθια, ἴθοο. Att. ἴθε, ἴθυ.

IMPERA-

IMPERATIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ῥέ		
2	ῥά, σο *, σθω	σθον, σθων	σθε, σθωσαν.
3	δο		

OPTATIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ῥεῖ εἶ		
2	ῥαί, μην, αἶ, ο, το	μεθον, σθον, σθην	μεθα, σθε, ῥθε.
3	δοί οἶ		

SUBJUNCTIVUS.

Aoristus β.

	Sing.	Dual.	Plural.
1	ῥῶ ῥῆ, ῥῆ		
2	ῥῶ, μαι, ῥῶ, ται	ῶμεθον, σθον, σθον	ῶμεθα, σθε, [ῶνται.
3	ῥῶ ῥῶ, ῶ		

INFINITIVUS.

Aor. β.

1	ῥέ
2	ῥά, σθαι.
3	δο

PARTICIPIUM,

Aor. β.

1	ῥέ
2	ῥά, μενος, μένη, μενον.
3	δο

* Ion. ῥέ, ῥο. Att. ῥε, ῥε.

Εἶμι, *Ed, Ibo* *.

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἶμι, εἶς, vel εἷ†, εἴσι, ἴτον, ἴτον, ἴμεν, ἴτε, εἴσι et ἴσα εἴσα Ac. ἴμις D. ἴασι I.		

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Εἶν, εἶς, εἷ, ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν. ἦον, ἦις, ἦι P. ἴμις D. ἴσαν P †.		

IMPERATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἴθι, vel εἷ, ἴτω, ἴτον, ἴτων, ἴτε, ἴτωσαν.		

* Poetis interdum temporis præsentis; sed Oratoribus semper est futuri.

† Theoc.—Unde ἀπι, abis, vel abibis.

‡ Ab inusitato aoristo primo εἴσα, tertio pl. εἴσαν, et inde ἦσαν et ἦσαν.—Aor. secund. ἴον, ἴσι, ἴα, κ. λ.

Præter. εἴσα.

Pl. perf. ἴκιν. Att. ἴκιν.

Fut. 1. med. εἴσομαι.

Aor. 1. med. εἴσάμην.

Præt. med. εἴα. Att. ἦα. Ion. ἦα.

Plusq; perf. ἦιν.

INFINITI-

INFINITIVUS.

ἵναι, vel εἶναι, vel ἰέναι.

ἵμεν I. ἵμεναι D. A.

Ἴημι, *Mitto.*

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἴημι, ἴης, ἴησι,	ἴετον, ἴετον,	ἴεμεν, ἴετε, ἴέσι.
		ἴασι I.
		ἴασι A.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἰνυ, ἴης, ἴη,	ἴετον, ἴετην,	ἴεμεν, ἴετε, ἴσαν.
		— ἴν B.

Atticè ἴνυ, ἴης, ἴη, more contractorum.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἦν, ἦς, ἦ,	ἔτον, ἔτην,	ἔμεν, ἔτε, ἔσαν.

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
Ἴεθι, ἴετω,	ἴετον, ἴετων,	ἴετε, ἴετωσαν.

Atticè ἴη, more contractorum.

Aoristus —

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
ἔς, ἔτω,	ἔτον, ἔτων,	ἔτε, ἔτωσαν *.

OPTATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴειν, ἰείης, ἰείη,	ἰείητον, ἰείητην,	ἰείημεν, ἰείητε, ἰείησαν.

Legitur ἰοίμην, οἰς, οἶ.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
εἴην, εἴης, εἴη,	εἴητον, εἴητην,	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.

SUBJUNCTIVUS.

Præfens. ἰάν.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴω, ἴης, ἴη,	ἴητον, ἴητον,	ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴω, ἴης, ἴη, I. εἴω, εἴης, εἴη P.	ἴητον, ἴητον	ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι.

INFINITIVUS.

Præfens.

ἵέναι.
ἵμεναι D.
ἵμεν I.

Aor. β.

εἶναι.
ἕμεναι A. D.
ἕμεν I.

* Fut. I. ἥσω. Aor. primus ἤκα pro ἦσα. Att. ἤκα. Præter. εἶκα, et ἴωκα : Part. εἰκώς, unde ἀφεικώς, qui dimisit.

PARTI-

PARTICIPIIUM.

Præfens.

Nom.		Gen.
ἴς, ἰῶσα, ἰόν,		ἰόντος, ἰούσης, ἰόντος.

Aoristus β.

Nom.		Gen.
ἔς, ἔσα, ἔν,		ἔντος, ἔσης, ἔντος.

ἴναι, vado eadem planè ratione declinatur. Ab Oratoribus tantum usurpantur, ἀπίασιν in Indicativo, ἀπιῶσιν in Subjunct. ἀπίναι in Infin.

VOX PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴμαι, ἰέσαι, ἰέλαι,	ἰέμεθον, ἰέσθον, ἰέσθον,	ἰέμεθα, ἰέσθε, ἰέλαι.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴμεην, ἴεσο, ἴελο,	ἰέμεθον, ἰέσθον, ἰέσθην,	ἰέμεθα, ἰέσθε, ἰέλῃο*.

IMPERATIVUS.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴεσο, ἰέσθω,	ἴέσθον, ἰέσθων,	ἴέσθε, ἰέσθωσαν.

* Perf. ἴμαι, tertia pl. ἴται, unde ἀφιῶται, ἀνιῶται. Att. ἀφιῶνται, ἀνιῶνται. Aor. 1. ἴθην.

VOX MEDIA.

Aoristus β.

Sing.	Dual.	Plur.
ἔμην, ἔσο, ἔτο, ἔμεθον, ἔσθον, ἔσθην, ἔμεθα, ἔσθε, ἐνίσο.		
ἰ. I.		
ἰ. A.		

IMPERATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ἔσο, ἔσθω, ἔσθον, ἔσθων, ἔσθε, ἔσθωσαν.		
ἰ. I.		
ἰ. A.		

OPTATIVUS.

Sing.	Dual.	Plural.
εἴμην, εἴσο, εἴτο, εἴμεθον, εἴσθον, εἴσθην, εἴμεθα, εἴσθε, εἴνισο.		
		legitur οἴηο (in compositis.)

SUBJUNCTIVUS.

Præfens iαν.

Sing.	Dual.	Plur.
ὦμαι, ᾗ, ᾗται, ὦμεθον, ᾗσθον, ᾗσθον, ὦμεθα, ᾗσθε, ὦνισαι.		

INFINITIVUS.

Aoristus β.

ἔσθαι.

PARTICIPIIUM.

Aoristus β.

Nom.	Gen.
ἔμενος, ἔμένη, ἔμενον, ἔμένε, ἔμένης, ἔμένε.	

Ἰσμαι, concupisco, eandem habet inflexionem. Sed ultra imperfectum vix invenitur.

Ἰσμηι,

ἴσθμι, Scio.

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴσθμι, ἴσθς, ἴσθσι, ἴσθαλον, ἴσθαλον, ἴσθαμεν, ἴσθατε * ἴσθασι.		
ἴσθαμι D.	ἴσθατε D. ἴσθσι Sync.	ἴσθαμεν Sync. ἴσθαμεν D.

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴσθην, ἴσθς, ἴσθ, ἴσθαλον, ἴσθᾶτην, ἴσθαμεν, ἴσθατε, ἴσθασαν.		
		Sync. ἴσθας.

IMPERATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴσθαθι, ἴσθᾶτω, ἴσθαλον, ἴσθᾶτων, ἴσθατε, ἴσθᾶτωσαν.		
ἴσθθι, ἴσθω, &c. Sync.		ἴσθω A.

INFINITIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ἴσθᾶναι, ἴσθᾶμεναι, et ἴσθμεν D. ἴσθαμεν I. ἴσθμεν Sync.		

* Sync. ἴσθ. Sic in Comp. κάττι scitis.

Q

PARTI-

PARTICIPIIUM.

ἴσας, ἴσασα, ἴσαν.

VOX PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴσμαι, et ἴσμαι, σαι, ται, ἀμεινον, ασθον, ασθον, ἀμειθα, ασθε, [αλαι]		
Comp. ἰνίσμαι, σαι, &c.		
ἰνίση A.		
ἰνίσται I. P.		

Imperfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
ἴσῃμιν, ἴσῃς, ἴσῃς, ἀμεινον, ασθον, ασθην, ἀμειθα, ασθε, [αλο]		
Comp. ἰνίσῃμιν, ἰνίσῃς, αλο, &c.		
ἰνίσῃμιν A. ἰνίσῃς I.		
ἰνίσῃ A.		

IMPERATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
ἴσασο, ἰσάσθω, ἴσασθον, ἰσάσθων, ἴσασθε, ἰσάσθωσαν.		
ἰνίσασο, &c. Comp.		
ἰνίσας I.		
ἰνίσῃ A.		

INFINITIVUS.

INFINITIVUS.

Ἰσασθαι. Compositum, ἰπίσασθαι.

PARTICIPIUM Compositum.

Nom.

Gen.

Ἐπισάμενος, μένη, μενον, | μένυ, μένης, μένυ.

Φημί, Dico.

VOX ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.

Dual.

Plur.

Φημί, φῆς, φησι, | φαῖν, φαῖν, | φαμέν, φαῖ, φασι.

φημι D. φαῖ D.

φαῖ et
φαῖ D.

Imperfectum.

Sing.

Dual.

Plur.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη, | ἔφατον, την, | ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν.

B. ἔφαι.

I. B. φάν.

Aoristus β.

Sing.

Dual.

Plur.

Ἐφην, ἔφης, ἔφη, | ἔφητον, την, | ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν.

Ae, ἐφῆσθα

φῆ, φῆς, φῆ, I.

ῆ, ῆς, ῆ, P.

IMPERATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φάθι, φάτω,	φάτον, φάτων,	φάτε, φάτωσαν.

OPTATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plur.
Φαίην, φαίης, φαίη,	φαίητον, φαίητην,	φαίημεν, φαίητε,
		[σαν

SUBJUNCTIVUS.

Præfens iàn.

Sing.	Dual.	Plur.
Φῶ, φῆς, φῆ,	φῆτον, φῆτον,	φῶμεν, φῆτε, φῶσι,

INFINITIVUS.

Φάναι· nam φᾶναι, est apparuisse.

PARTICIPIIUM.

Nom.

Gen.

Φᾶς, φᾶσα, φάν,	φαντὸς, φάσης, φαντός.
-----------------	------------------------

VOX

VOX MEDIA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plur.
φάμαι, φάσαι, φάται,	φάμεθον, φάσθον, φάσθον,	φάμεθα, φάσθε, φάται,

Imperfectum.

ἔφάμην, ἔφασο, ἔφατο,	ἔφάμεθον, ἔφασθον, ἔφασθον,	ἔφάμεθα, [ἔφασθε, ἔφατο] *.
-----------------------	-----------------------------	--------------------------------

PARTICIPIIUM.

Nom.	Gen.
φάμενος, φαμένη, φάμενον,	φαμένε, φαμένης, φαμένε.

* Imper. φασο. Ion. φασ. Od. π. 160.—Inf. φάσθαι.

VERBALIA.

V E R B A L I A.

Verbalia omnia ferè deducuntur, rejiciendo reduplicationem vel augmentum, et mutando terminationem;

I. A primâ personâ præteriti passivi in

{	μα,	ut, γράμμα,	litera.
	μη,	ut, γραμμή,	linea.
	μος,	ut, δεσμός,	vinculum
	μων,	ut, νοήμων,	intelligens.

II. A secundâ personâ præteriti passivi in

{	ια,	ut, δοκιμασία,	probatio.
	ις,	ut, ποιήσις,	poësis.
	et in adjectivis in σιος, ut, θαυμάσιος, admi- rabilis.		
	et in σιμος, ut, χρήσιμος, utilis.		

III. A tertiâ personâ præteriti passivi

1. Masculina in

{	της,	χαρακτήρ,	character.
	της,	ποιητής,	poëta.
	τικός,	κριτικός,	judicialis.
	τος,	ἀκυστός,	audibilis.
	τωρ,	κοσμήτωρ,	princeps.

2. Fœminina

2. Fœminina in

{ τις, πίστις, *fides*.
 τρά, ὀρχήστρα, *orchestra*, i. e. illa theatri pars,
 in quâ chorus saltabat.
 τρις, ὀρχηστρίς, *saltatrix*.
 τυς, ὀρχηστύς, *ars saltandi*.

3. Neutra in

{ τήριον, ποτήριον, *poculum*.
 τρον, δίδακτρον, *minerval*.
 Adjectiva positionis in ἴος, ἴα, ἴον, ut, γραπ-
 τίος, γραπτεία, γραπτεῖον.

IV. A præterito medio in

{ εὺς, τομεὺς, *sector*.
 η, ἐπιστολή, *epistola*.
 ιον, λόγιον, *oraculum*.
 ος, λόγος, *sermo*.

Paucula quædam descendunt ab ipso the-
mate, ut, λευκός, *candidus*, à λεύσσω, *video*; et ab
aoristo secundo, ut, φυγή, *fuga*, ab ἔφυγον.

Quædam à præterito activo, ut, διδαχή, *ταρα-
χή*, ἀφή. Et ab aoristo primo, ut, δόξα, *δόκη*.

IMPERSONALIA.

Ανήκει, et προσήκει, *convenit*; ἀνῆκε, et προσῆκε, *conveniebat*.

Ἀρεῖσκει, *placet*; ἡρεσκε, *placebat*; ἀρίσει, *placebit*; ἡρασε, *placuit*.

Δεῖ, *oportet*; ἔδει, *oportebat*; δέξει, *oportebit*; ἔδειξε, *oportuit*. Infin. δεῖν, *oportere*. Particip. δέον, *quod oportet*.

Δοκεῖ, *videtur*; ἰδοκεῖ, *videbatur*; δόξει, *videbitur*; ἰδοξε, *visum est*.

Μίλει, *curæ est*; ἔμειλε, *curæ erat*; μελήσει, *curæ erit*; ἐμέλησε, *curæ fuit*.

Χρῆν, *oportet*; ἔχρην, et χρῆν, *oportebat*; χρήσει, *oportebit*; χρεῖν, *oporteat*; χρῆναι, *oportere*.

Compositum ἀπόχρη, *sufficit*; ἀπέχρη, *sufficiebat*. Fut. ἀποχρήσει, *sufficiet*; Aor. α. ἀπέχρησε, *suffecit*; Infin. ἀποχρῆν, *sufficere*.

Passiva impersonalia sunt ἐνδείχεται, *accidit*; ἐπαρται, et πέπρωται, *in fatis est*.

VERBA DEFECTIVA.

Verba defectiva sunt, quæ solum usque ad imperfectum communiter conjugantur; et, si quæ tempora habent præter ea, mutuantur illa à verbis aliis quorum præsens non est in usu.

Illa autem sunt in βω gravitona, quæ penultimam habent vel in ε solum, vel cum immutabili, ut σίβω, εἰβω, ῥίμβω, φέρβω.

In άνω gravitona, ut, λαμβάνω, μαιθάνω.

In σκω, quâvis præcedente vocali, ut, γινώσκω.

In άθω, ut, κιάθω· έθω, ut, τελέθω· ύθω, ut, μινύθω· θω, cum implicatione consonantis, ut, άχθω, έσθω.

In είνω hyperdiff. ut, φαείνω, αλσεινω, έρεινω.

Item quæ ante ω duas habent consonantes, quarum altera est liquida, ut, δάκνω.

Quæ in ω purum desinunt, præcedente ui diphthongo, ut, άγύω.

Quæ in δω, si præcedat ν, vel λ, ut, σπίνδω, μέλδω.

Item in αιω, ut, κινδαιώ.—et in ειω, derivata à præsentī, vel futuro, ut, à τελέω, τελείω, έτέλειον, perficio; γαμείω, nubo; γαμήσω, γαμησειώ, nupturio; βρώω, edo; βρώσω, βρωσειώ, edere cupio; όπλω, video; όψω, όψειώ, videre cupio; πολεμείω, bellum gero; πολεμήσω, πολεμησειώ, bellaturio.

A B C D E

R

Sic

Sic quæ ex contractis Attici fecerunt incon-
tracta, αὐλέω, αὐλῶ, αὐλῶ, ἡυλον· ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀλέξω·
ἰψίῳ, ἰψῶ, ἰψῶ· quæ à circumflexis suis feliqua
tempora mutantur, αὐλήσω, ἀλεξήσω, ἰψήσω.

Sic quæ propter consonantem aliquam injec-
tam : mutârunt in : ut, μένω, μέμνω, ἔμμενον· τέκω,
τίκω· ἐγίπω, ἐνίσπω· γένομαι, γίγνομαι at ἔπω, ἔσπω·
ἴσχω· ἴπομαι, ἴσπομαι, : non mutant; amittunt
tamen illud subinde : ut, σπέντι, pro ἴσπῃσι, σπείσ-
θαι pro ἴσπεσθαι, σπόμενος pro ἴσπόμενος. Plurima
etiam sunt, quæ unicum tantum tempus habent,
ut, οἶσω, feram, &c.

V E R B A A N O M A L A.

Anomala quæ non æqualiter ut cætera verba, conjugantur, sed à diversis verbis sua tempora mutuuntur.

A.

* **Γαμαι**, *miror*, imperf. ἡγάμην. — Reliqua tempora ab ἀγάζομαι.

* **Αγνυμι**, *frango*, fut. ἄξω, aor. ἔαξα, [unde κατείαξα] aor. 2. ἔαγον. perf. m. ἔαγα, aor. 2. pass. ἐάγην. Atticè hæc omnia.

* **Αγω**, *ago*, vel *duco*, præter. ἤχα. Att. ἀγόχοχα, aor. 2. ἤγαγον. m. ἠγαγόμην.

Αἶδα, *cano*, Poet. αἶψα, aor. 1. ἦσα.

* **Ἄδω**, *placeo*, fut. ἀθήσω, præter. ἔδηκα. m. ἦδα et ἔαδα, Att. εὐάδα, Poet. et Dor.

Αἰρέω, *cario*, aor. 2. εἶλον. m. εἰλόμην. ab ἔλω inusitato.

Αἰσθάνομαι, *sentio*, fut. m. αἰσθήσομαι, aor. 2. ἦσθόμην, præter. pass. ἦσθημαι.

* **Ἀλείομαι**, *vito*, aor. 1. m. ἠλευάμην, et ἠλεάμην, ab αλεύσομαι.

* **Ἀλῆμι**, et **ἀλάομαι**, *vagor*, præter. p. ἀλάλημαι Atticè Infin. ἀλῆναι, ἀλήμεναι, Ion.

* **Ἀλίσκω**, *cario*, fut. ἀλώσω, præter. ἤλωκα, et ἐάλωκα, aor. 1. ἐάλωσα, Att. Sic ἀναλίσκω, *consumo*.

R 2

Ἀμαρτάνω,

*Αμαρτάνω, *pecco*, fut. ἀμαρτήσω, aor. 2. ἤμαρτον, poet. ἤμβροτον.

*Αμφιέννυμι, *induo*, fut. ἀμφιέσω, præt. p. ἠμφιέσμαι.

*Ανώγω, *jubeo*, imp. ἠνώγευ, præt. m. ἄνωγα. imper. ἄνωχθι.

*Απαυράω, *privo*, aor. 1. ἀπηῦρα, 2. ἄπηυρον.

Αυξάνω, et Αυξω, *augeo*, fut. αὐξήσω, et αὐξήσομαι, præt. p. ἠύξημαι.

*Αω et ἄημι, *spiro*, infin. αἶναι, αἶήμεναι, Ion.

B.

Βαίνω, *vado*, fut. m. βήσομαι, βασιῦμαι Dor. præt. βέβηκα, m. βέβηκα, aor. 2. ἔβην, imper. βῆθι, part. βὰς α βῆμι.

Βάλλω, *mitto*, fut. βαλῶ, βαλήσω, βλήσω, præt. βέβληκα, aor. 2. ἔβαλον.

Βλασάνω, *germino*, fut. βλαστήσω, aor. 2. ἔβλαστον.

Βέλομαι, *volo*, fut. βελήσομαι, aor. 1. ἔβελήθην, ἤβελήθην, Att. præt. βέβελα.

Βρώσκω, et βιβρώσκω, *edo*, fut. βρώσω, aor. 1. ἔβρωσα, præt. βέβρωκα, aor. 2. ἔβρων.

Γ.

Γαμέω, *duco uxorem*, aor. 1. ἐγάμησα, et ἔγημα, præt. γεγάμηκα, aor. 1. m. ἐγημάμην.

Γηράσκω, *senesco*, fut. γηράσω, aor. 1. ἔγηρα, part. γηράς.

Γίνομαι,

Γίνομαι, *sum, fio, nascor*, fut. γενήσομαι, præt. p. γεγένημαι, m. γέγονα, γέγαα, aor. 2. ἐγενόμην, aor. 1. ἐγενάμην, ἐγεννησάμην.

Γινώσκω, *cognosco*, fut. γνώσομαι, aor. 1. ἔγνωσα, præt. ἔγνωκα, aor. 2. ἔγνων.

Δ.

Δαίω, et δαίω, *disco*, fut. δάησομαι, aor. 2. ἔδάνην, præt. m. δίδαα.

Δάκνω, *mordeo*, fut. δήξομαι, aor. 2. ἔδακον, aor. 1. p. ἰδήχθην.

Δαρθάνω, *dormio*, aor. 2. ἔδαρθον, ἔδραθον, Poet.

Δείδω, *timeo*, fut. δέισομαι, præt. δέδοικα, δέειδοικα, et δέδοια, Ion. m. δέδια et δείδια, Poet. imper. δέιδι, aor. 1. ἰδείδισα.

Δίω, *desum vel careo*, præt. δέδηνκα, aor. 1. ἰδίησα et ἰδεύησα, fut. m. δευήσομαι, aor. 1. p. ἰδεήθην.

Διδάσκω, *doceo*, fut. διδάξω et διδασκήσω, aor. 1. ἰδί-
δαξα.

Διδράσκω, *fugio*, fut. διαδρήσομαι, aor. 2. ἔδρην, ἔδραν, Dor.—part. δράς.

Δοκέω, *existimo, videor*, fut. δέξω, aor. 1. ἰδοξα, et ἰδόκησα.

Δύναμαι, *possum*, fut. δυνήσομαι, imperf. ἰδυνάμην, Att. ἠδυνάμην, aor. 1. ἰδυνησάμην.

Ε.

Εγείρω, *excito*, aor. 1. ἤγειρα, præt. p. ἤγειραι, Att. ἰγήγειραι.

Ἐγρηγορέω,

Ἑγρηγόρεω, *vigilo*, præt. ἡγρηγόρηκα, m. ἡγρηγόρα, ἡγρηγόρεθα, Poet.

Ἔδω, vel ἰσθίω, *edo*, præt. ἔφα, ἔδηκα, et ἔδηδονα, Att. præt. m. ἔφα, et ἔδηδα.

Ἐλαύνω, *abigo*, fut. ἐλάσω, aor. 1. ἤλασα, præt. ἤλακα, ἐλήλακα, Att. P. ἤλαμαι, Att. ἐλήλαμαι et ἤλασμαι aor. 1. ἤλασθην et ἤλασθην, part. ἐλαθείς.

Ἐλπομαι, *spero*, præt. m. ἔολπα, plusq. ἰόλπειν et ἰώλπειν.

Ἐλπω, *potius sperare facio*.

Ἐπω, *dico*, aor. 1. εἶπον, part. εἰπών.

Ἐρχομαι, *venio*, fut. ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον, ἤλθον, imp. ἐλθὲ, præt. m. ἤλυθα, ἐλήλυθα. Att.

Εὑρίσκω, *invenio*, fut. εὐρήσω, aor. 2. εὔροι, præt. p. εὔρημαι, aor. 1. m. εὔρησάμην et εὔράμην, aor. 2. εὔρόμην.

Ἔχω, *habeo*, fut. ἔξω et σχήσω, præt. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, aor. 2. ἴσχον, imper. σχεῖς, Poet. σχοῖμι, σχοῖν, Att. subj. σχῶ, præt. p. ἔσχημαι, aor. 1. ἴσχέθην, aor. 2. m. ἴσχόμην, inf. σχίσθαι, part. σχόμενος.

©.

Θνήσκω, *morior*, præt. τέθνηκα, Ion. τέθναα, Boeot. τέθνεϊκα et τέθνεϊα; unde τεθνεϊώς, τεθνεϊώς et τεθνηώς, aor. 2. ἔθανον.

Ἰκνέομαι,

I.

ἵκνισμαι, *peruenio*, fut. ἵξομαι, aor. 2. ἰκόμην, præt. p. ἴγμαι.

ἱλάσκομαι, *placo*, fut. ἱλάσομαι, aor. 1. ἱλασάμην, præt. p. ἱλασμαι.

ἵπταμαι, *uolo* fut. πτήσομαι, aor. 2. ἐπτάμην et ἐπτόμην, infin. πτάσθαι, et πτίσθαι, part. πτάμενος et πτόμενος.

K.

καίω, *uro*, fut. καύσω, aor. 1. ἔκαυσα, et ἔκησα, aor. 2. ἔκαον.

καλῖω, *voco*, fut. καλέσω, præt. κέκληκα, aor. 1. ἐκάλεσα, p. ἐκλήθην.

κάμνω, *laboro*, præt. κέκμηκα, aor. 2. ἔκαμον.

κλαίω, *fleo*, κλαύσω, præt. κέκλαυκα.

κραταίνω, *perficio*, aor. 1. ἐκρήνηα, præt. p. κεράαμαι, aor. 1. ἐκραάνθην.

L.

λαγχάνω, *sortior*, aor. 1. ἔλαχον, præt. Att. ἔληχα, m. λέλογχα.

λαμβάνω, *capio*, fut. λήψομαι, aor. 2. ἔλαβον, præt. Att. ἔληφα, p. ἔλημαι.

M.

μανθάνω, *disco*, fut. μαθήσομαι, aor. 2. ἔμαθον.

μάχομαι,

Μάχομαι, *pugno*, fut. μαχήσομαι, et μαχήσομαι, præt. p. μεμάχημαι.

Μέλω, μέλομαι, *curo*, fut. μελήσομαι, aor. 2. ἔμειλον, præt. m. μέμηλα.

Μιμνήσκω, *in memoriam revoco*, fut. μνήσω, aor. 1. ἔμνηστα, præt. p. μέμνημαι.

N.

Ναίω, *habito*, fut. νάσσομαι, aor. 1. ἔνασσα, *habitare feci*.

O.

*Οζω, *oleo*, ὄσω, ὀζέσω, et ὀζήσω; præt. ὤζηκα, m. ὄδωδα, ὠδοδα, et ὠδα, Poet.

Οἶομαι et οἶμαι, *puto*, imperf. ὥομην et ὤμην, fut. οἴσομαι, præt. p. ὤμαι.

Οἶχομαι, *eo*, fut. οἰχήσομαι, aor. 2. ὥχόμην, præt. p. ὥχημαι.

*Ολισθαίνω, *cado*, fut. ὀλισθήσω, aor. 2. ὤλισθον, præt. m. ὤλισθα.

*Οφείλω et ὄφλω, *debeo*, fut. ὀφελήσω, et ὀφλήσω, aor. 2. ὠφελον, quod usurpatur adverbialiter, vel solum, vel cum particulis, εἰ, ἔπει, αἰθε, et ὥς, sicut, ὄφελον.

Π.

Πάσχω, *patior*, fut. πείσομαι, præt. πείπονθα, aor. 2. Α. ἔπαθον.

Πίσσω, et Πέττω, *coquo*, fut. πείψω, aor. 1. ἔπειψα.

Πεταννύω,

Πιταννύω, et πιτάννυμι, *expando*, fut. πιτάσω, aor. 1.

ἐπίτασα, præt. πιπίτακα et πίπλακα.

Πίνω, *bibo*, fut. πώσω, præt. πίπωκα, aor. 2. ἔπινον,

imper. πῶθι, præt. p. πίπομαι et πίπωμαι, aor.

1. ἐπόθην.

Πιπραύσκω, *vendo*, fut. πράσω, aor. 1. p. ἱπραθην.

Πίπλω, *cado*, fut. πλώσω, præt. πίπλωκα, aor. 2. ἐπι-

σον.

Πυνθάνομαι, *interrogo, audio*, fut. πεύσομαι, aor. 2.

ἐπυνθόμην, præt. p. πίπυσμαι.

P.

ῤέζω, *facio*, fut. ῤέξω, et ῤρξω, aor. 1. ῤρρέξα, præt.

m. ῤοργα, pro ῤρρογα.

ῤέω, *fluo*, fut. ῤεύσω, et ῤυήσω, aor. 1. ῤρρέυσα, præt.

ῤρρύηκα, aor. 2. p. ῤρρύην.

ῤωνύω, et ῤώννυμι, *roboro*, fut. ῤώσω, præt. p. ῤρρώμαι,

imper. ῤρρώσο, *vale*.

Σ.

Σβεννύω, et σβέννυμι, *extinguo*, fut. σβέσω, et σβήσομαι,

aor. 1. ἔσβισα, præt. ἔσβηκα, aor. 2. p. ἔσβην.

Σπένδω, *libo*, fut. σπείσω, aor. 1. ἔσπεισα.

Στορεννύω, Στορέννυμι, *sterno*, fut. σορέσω.—Στρωνύω,

fut. σίρώσω.

T.

Τίττω, *pario*, fut. τέξω, aor. 2. ἔτεκον, præt. m. τέτοκα.

S

Τίτρώω,

Τίτρω, et τίτρω, *perforo*, fut. τρήσω.

Τυχάνω, *sum, consequor*, fut. τυχήσω, præt. τίλυχ-
κα, aor. 2. ἐτυχον.

Τ.

ὑπισχνέομαι, *promitto*, fut. ὑποσχήσομαι, aor. 2.
ὑπέσχομην, præt. p. ὑπίσχημαι, aor. 1. ὑπέσχεθην.

Φ.

Φέω, *fero*, fut. ὄισω, aor. 1. ἤνεγκα, et ἤνεκα, aor.
2. ἤνεγκον, præt. m. ἤνοχα, ἐνήνοχα, Att.

Φθάνω, *prævenio*, fut. φθάσω, aor. 1. ἐφθασα, præt.
ἐφθακα, aor. 2. m. ἐφθην, part. φθάς.

Φύω, *gigno, nascor*, aor. 2. ἐφυν, præt. m. πέφυα.

Χ.

Χάζω, χάζομαι, *recedo*, aor. 2. ἔχασον et κέχασον,
præt. m. κέχασα, aor. 2. ἐχασόμην et κέχασόμην.

Χαίρω, *gaudeo*, fut. χαιρήσω, aor. 2. p. ἐχάρην.

Χέω, *fundo*, fut. χύσω, aor. 1. ἔχευσα, ἔχευα, et
ἔχεα, præt. κέχυκα, et κέχευκα, aor. 2. ἔχτεον, præt.
p. κέχυμαι, aor. 1. ἐχύθην, aor. 1. m. ἐχεάμην.

Ω.

ᾠθω et ᾠθίω, *usitatus, pello*, aor. 1. ᾠσα, ᾠθησα, ἔω-
σα, Att. præt. p. ᾠσμαι et ἴωσμαι.

ADVER.

A D V E R B I U M.

Adverbium est aut primum, ut, νῦν, *nunc*; τότε, *tunc*; aut derivatum in εἰ, ut, Ἑλληνισί, *Græcè*; Ῥωμαῖσι, *Latine*; item in δόν, ut, κυνὸν, *canine*; in πν, ut, κρύβδην, *secreto*; et in οἷ, ut, πανσουλὶ, *omnino prorsus*.

A genitivo plurali nominis adjectivi ducitur adverbium in ὡς, ut, τῶν ἀληθῶν, ἀληθῶς, *verè*; τῶν ὀξείων, ὀξείως, *acutè*.

Porro δε, σε, ζε, adjectiones syllabicæ notæ sunt ad locum;θεν, θε, de loco; θι, σι, χῆ, χῆ, in loco; ut, ὑπανόνθε, *ad cælum*; ὑπανόθε, *de cælo*; πάντοθι, πανταχῆ, πανταχῇ, *ubique, ubivis*; ἀρι, ἱρι, ἀγα, βρι, δα, ζα, βα, λα, λι, aliis præfixæ dictionibus earum adaugent significata; ut, δήλος, *manifestus*; ἀρίδηςλος vel ἱρίδηςλος, *valde manifestus*; νη*, et νε, in compositione privant, εὐ facilitatem, δυσ difficultatem, seu malignitatem indicat †.

* Ἄλφα in compositis privat, conjungit, et auget; ut, χάρις, *gratia*; ἀχαρίς, *ingratus*; πάντες, *omnes*; ἀπάντες, *omnes simul*; ἄξυλος, *lignis plenus*.

Adjectiva neutralia sæpe adverbiascunt.

Adverbiis videntur accenseri interjectiones.

* Ut ῥήπιος. Nonnunquam etiam sed rarissime augent, ut, ῥήδυμος, *valde dulcis*. II. 6. ῥήχυτος, *late fluens*.

† Ut εὐμενής, *benevolus*; δυσάλωτος, *capto difficilis*; δυσμενής, *malevolus*.

CONJUNCTIO.

Conjunctiones adversativæ; καίπερ, εἰ καί, καὶν, καὶν, εἰ, *et si*.

Causales; γὰρ, καὶ γὰρ, ἢ γὰρ, γάρτοι, γὰρ αἶ, γάρπε, γὰρ δὴπε, nam, enim, etenim; ἢ γὰρ, ἀλλὰ, enimvero; ὅτι, διὸ, διότι, καθότι, ἔνεκα, poëticè, quid, quod; ἐπεὶ, postquam; ἵνα, ὥς, ὅπως, ὅφρα, poëticè, ὡς, ut.

Copulativæ; καὶ et τε, que; ἠδὲ, poëticè, atque; καὶ μέντοι, atque; καὶ μὲν καὶ, quinetiam; καὶ τοι καὶ, atque adeo; καὶ γὰρ αὖ, rursus etiam; ἢ μὲν, ἠδὲ, poëticè, tum, tum.

Connexivæ, seu conditionales; εἰ cum comp. εἰν, ἂν, ἔν, ἦν, si; περ, εἰδὴ, εἰδὴπερ siquidem; ἐπεὶπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδὴπερ, ἐπειῶν, ἐπειῆ, si, cum, postquam, quandoquidem; εἰ δ' ἄρα, sin vero.

Discretivæ μὲν quidem; δὲ vero; γε, ἀτὰρ, ἀλλὰ, sed verum; μέντοι, sane, sed; μέντοι πρ, μέντοι γε, nimirum tamen; δέγε, δέπε, δέτοι, autem; δὲ δὴ, porro, autem.

Disjunctivæ; ἢ, ἢτοι, ἢπε, vel, aut, sive.

Dubitativæ; ut, ἄρα, num? μὲν, nunquid?

Rationales, seu collectivæ; ἔν, ἄρα, τοιδὴ, τοιγαρῶν, τοιγαρῶν, ἔκην, τοίνυν, καὶ δὴ, τῆνεκα, poëticè, quare, ideo, igitur, idcirco, ergo.

Redditivæ;

Redditivæ; ὅμως, δήπε, γιδήπε, ἔμπης, *tamen*,
 ἀλλὰ γάρ, ἀλλὰ δὴ, ἀλλὰ μὲν, ἀλλὰ ἔν, *at enim, sed*
*tamen, atqui, at vero**; καίτοι, καίτοιγε, *atqui, sed,*
quanquam.

Potentiales; *ut, ἄν, κε, vel κεν.*

Expletivæ, quæ nihil significant, *sed carmen*
explent; ῥα, θιν, νυ, τω, τοι, περ, πω, ἄρ, κἄν, &c.

* Ἀλλὰ γὰρ ἔν, *at certe, saltem*; ἀλλὰ δὴ καὶ *imo etiam.*

S Y N T A X I S.

I. V E R B U M.

VERBUM cohæret cum nominativo numero et personâ: ut,

Πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ καλῶς αἰρίων ἔπε;

Sæpe etiam stultus opportuna locutus est.

Exceptio.

Neutra pluralia gaudent verbo singulari: ut,

Τῷ ἀργυρίῳ ὑποτάσσειται πάντα;

Pecuniæ obediunt omnia:

Aliquando etiam masculina et foeminina: ut,

Οὐκ ἔστιν, οἵτινες ἀπέχονται;

Non sunt, qui abstinent: Plat.

Necnon foeminina: ut,

Ἀχεῖται, ὀμφαὶ μελέων;

Resonant voces modulorum. Pind.

Omne duale necessariò est plurale; ideoque nominativus dualis jungi possit verbo plurali, ut,

Ἄμφω ἔλεγον;

Ambo dicebant.

Contrà verò omne plurale non est duale.

II. A D J E C -

II. A D J E C T I V U M.

ADJECTIVUM cum substantivo casu, genere, numero consentit : ut,

Χρησδὲς αὐτὴρ ἔστι κοινὸν ἀγαθόν ;

Vir bonus est commune bonum.

SUBSTANTIVUS tamen dualis jungi possit adjectivo plurali, ut,

Φίλας περὶ χεῖρε βάλλωμεν ;

Caras manus circumjiciamus.

Observatio.

ADJECTIVA composita, et derivata, in *ος*, *ης*, *ος*, *ης* finientia fere communiter accipiuntur : ut,

Ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως ;

Aurora cum roseis digitis apparuit :

Et quædam alia, non composita : ut,

Παντοίων ἑορμάτων λόλον εἰκόνα ;

Omnigenæ vocis loquacem imaginem.

ADJECTIVA sæpe permutant suum substantivum in genitivum : ut, pro φαῦλοι ἄνθρωποι, φαῦλοι τῶν ἀνθρώπων *impii homines* *.

Sæpe usurpantur substantiva pro adjectivis : ut,

Μάγος τέχνη, *ars magica* ;

Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἱξάμεθον ;

Græcam linguam didici †.

* Sic Σπουδαῖοι τῶν γονέων pro γόνις.

† Sic ὕβρις ἀνῆρ.

III. RELATI-

III. RELATIVUM.

RELATIVUM cum antecedente concordat genere numero, et personâ: ut,

Χάριν οἶδα τῆς τιμῆς, ἣ με τιμᾷτε;

Gratias ago pro honore, quo me honoratis. Hal.

Atticè relativum, et antecedens in eodem casu ponuntur: ut,

Χρῶμαι βιβλίοις, οἷς ἔχω;

Utor libris, quos habeo.

Atticè quoque antecedens ponitur in eodem casu et eodem sententiæ membro cum Relativo: ut,

Οὗτος ἐστίν, ὃν λέγεις ἄνθρωπον;

Hic vir est, quem dicis.

Μετὰ δ' ἔσσειται, ἣν τότε ἀπηνύρων Κέρην Βρισηὸς;

Interque illas erit Briseis quam tunc abstulit.

SYNTAXIS SUBSTANTIVI.

PONITUR genitivus sæpe per eclipsin in nominibus propriis: ut,

Νηλεὺς ὁ Κόδρου, subaudi, υἱός,

Neleus Codri filius.

Εἰς ἅδου, ad inferos; subaudi οἶκον.

Et per defectum etiam vocis ἐνεκα; ut,

Μακάριος τῆς πίστεως;

Beatus propter fidem.

Genitivus

Genitivus per se positus est abominantis : ut,

Τῆς ἀναιδεΐας ;

O imprudentiam !

ADJECTIVA.

ADJECTIVA neutralia non rarò loco adverbiorum ponuntur : ut,

Ὅζυ, *celeritèr* ;

Καλὰ, *pulchrè* ;

Τὰ πρῶτα, *primùm* ;

Τὰ ἀρχαῖα, *olim* ;

Μέτρια, *mediocriter* ;

Ἀλυπῶτα, *letissimè* :

Aliquando etiam masculina : ut,

Ἰθύς, *rectâ viâ* ; εὐθύς, *statim* :

Et scæminina, ut, ἰδίᾳ, *privatè* ; δημοσίᾳ, *publicè*.

Genitivus post Adjectiva.

ADJECTIVA, quæ desiderium, notitiam, ignorantiam, copiam, inopiam, dignitatem, differentiam, damnationem, &c. denotant, genitivum adsciscunt : ut,

Δύσεως τῆς δόξης ;

Gloriæ perditè cupidus :

Ἀπειρος τῶν πράξεων ;

Rerum imperitus.

REGULÆ.

NOMINA partitiva, infinita, interrogativa, et numeralia, item comparativa, et superlativa genitivo gaudent : ut,

οἷοι ἑκάστων τῶν ζώων; *ut, utrumque animalium.*

Unumquodque animalium.

COMPARATIVA, cum exponuntur per quam, genitivum adsciscunt : ut,

Τῆς πολυπραγμοσύνης ἂν κενεώτερον ἄλλο.

Nihil vanius curiositate.

NOMINA etiam, quæ superlativorum naturam induunt, et composita ex α privitivâ gaudent genitivo : ut,

Ἐξοχος πάντων, *præcipuus omnium ;*

Διὰ θεῶν, *Diva Dearum ;*

Ἀθέατος τῆς ἀληθείας, *qui non videt veritatem ;*

Ἀχαλκος ἀσπίδων, *sine ferreis clypeis.*

Dativus post Adjectiva.

ADJECTIVA, quibus commodum, incommodum, similitudo, dissimilitudo, contrarietas, &c. significantur, in dativum transeunt : ut,

Φίλος σοι, *amicus tibi ;*

Ἐναντίας τῷ νόμῳ, *adversus legem.*

Huc

Huc referuntur, adjectiva ex σύν, et ὁμοῦ composita: ut,

Σύντροφος, *convictor*;

Ὁμόγλωστος, *eâdem linguâ utens*.

Quædam, quæ similitudinem significant, etiam genitivo gaudent: ut,

Ὁμοιος ἀνθρώπῳ, *similis homini*.

Accusativus post Adjectiva.

ADJECTIVA, si subintelligatur κατὰ, accusativum post se habent: ut,

Πατρίδα Ῥωμαῖος, *Romanus patriâ*.

Οὐδείς ἀνθρώπων αὐτὸς ἀπαντα σοφός.

Nemo hominum in omnibus sapiens est.

Quædam nomina in accusativo ponuntur, subaudito κατὰ, et pro adverbis vel præpositionibus sumuntur: ut,

Τέλος, *denique*;

Χάριν, *gratia, vel propter*;

Ἀρχήν, *primum, vel omnino*;

Δίχην, *instar*.

Possessivum.

PONITUR interdum possessivum loco primitivi; ut,

Εἰς ἐμὴν ἀνάμνησιν, *in memoriam mei*;

Σὸς πόθος, *desiderium tui*.

Genitivus sequentis adjectivi, vel participii sæpe concordat cum genitivo pronominis in possessivo subauditi; ut,

Τύχας ἐμὰς τλήμονος, *infortunia mei miseri.*

Nominativus post Verbum.

VERBA substantiva τυγχάνω, εἶμι, ὑπάρχω, γίγνομαι, et illa poëtica, πέλω, πέλομαι, τελίθω, κύρω, sum; item verba vocandi passiva, et verba gestûs utriusque nominativum expetunt; ut,

Κακῶν ἐπιτάλμυμά ἐστιν ὁ πλῆτος,

Malorum opexculum sunt divitiæ.

Nominativus postponitur etiam aliis verbis: ut,

Σύνοιδα σοφὸς ὦν,

Conscius mihi sum, me esse sapientem.

Observatio prima.

VERBO τυγχάνω eleganter postponitur participium ὦν, cum alio nominativo, ut,

Σωκράτης τυγχάνει ὦν σοφός, *Socrates est sapiens.*

Sin participium sequatur, omittitur ὦν, ut,

Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν, *Socrates ambulat* *

Huc referuntur, ἔχω θαυμάσας, *admiratus sum*; λαθάνω ποιήσας, *clam feci*, &c.

Observatio

Observatio secunda.

Mutatur nominativus post verbum in genitivum : ut,

Κροῖσός ἐστι τῶν πλεσίων, i. e. πλέσιος,
Cræsus est dives.

Genitivus post Verbum.

VERBA amandi, appetendi, accusandi, admirandi, abstinendi, contemnendi, consequendi, definendi, differendi, excellendi, emendi, egendi, fruendi, incipiendi, imperandi, implendi, participandi, parcendi, privandi, recordandi, venerandi, vendendi, genitivo gaudent : ut,

Τῷ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα,
A dolore vitam auspicamur.

Τί βαιὸν ἐντρέπη σῆς Συμμάχῃ;
Cur parum revereris Auxiliatricem tuam?
Soph. Ajax.

Verba sensûs gaudent genitivo : ut,

Αἰσθάνομαι ψόφῃ,
Audio strepitum. Aristoph.

At aliquando Dativum post se habent : ut,

Δύνασαι δὲ σὺ πάντος ἀκέειν Ἄνερὶ κηδομένῳ,
Tu vero potes undecunque audire virum dolentem.

Præter illa, quæ ad visum pertinent : ut,

Ὅρῳ τὸν Ἱερίαν, *video sacerdotem.* Aristoph.
Atticè

Atticè verò omnia verba sensûs accusativum regunt : ut,

Ἀκούσατε τὰ ψηφίσματα, *audite decreta.* Demosth.

QUIBUSLIBET verbis additur genitivus absolute sumptus : ut,

Ἐμὲ διδάσκοντες, *me docente :*

Et Atticè accusativus, ut,

Ἐξον, πάρον, δέον, δόξαν. Δίον ποιεῖν, *cum oporteat facere.* Xenoph.

Dativum post Verbum.

VERBA acquisitivè posita, item sequendi, certandi, precandi, utendi, gaudendi, juvandi, dandi, reprehendendi, exprobrandi, conveniendi, colloquendi, dativum exigunt : ut,

Ἐπομαι τοῖς παλαιοῖς, *veteres sequor.*

Quodvis etiam verbum admittit dativum significantem causam, aut instrumentum, aut modum actionis : ut,

Ἀργυρίαις λόγχαισι μάχε, καὶ πάντα κραήσεις ;
Argenteis pugna telis, ac omnia vinces.

Ponitur Dativus sæpe, subaudito σὺν ; ut,

Τὸ ἀγκιστρον τῷ δελίατι συγκατασπάσας, pro σὺν τῷ δελίατι ;

Quum batum unâ cum escâ devorâsset. Luc.

Subauditur ita σὺν, præsertim ante pronomen αὐτός ; ut, αὐτοῖσι. Συμμαχοῖσι, *unâ cum auxiliaribus.* Æsch. Prom.

Accusativus

Accusativus post Verbum.

ACCUSATIVUS sequitur verba activa, et eorum significationem habentia: ut,

Νεκρὸν ἰαλρεύειν, καὶ γέροντα νουθετεῖν, τ' αὐτό ἐστι,
Mortuum curare et senem erudire idem est.

VERBA dandi, auferendi, benè vel malè faciendi, ac dicendi, duplicem habent accusativum. ut,

Σὲ γεύω μέθυ, *tibi vinum gustandum do.* Eurip.
 Ἐπὶ σέρει με τὰ χρήματα, *abstulit mihi res.* Isocr.
 Τὸν βασιλέα δρᾶν τῆτο, *facere hoc regi.* Thucyd.
 Εἰπεῖν σε κακὰ, *dicere convicia de te* *.

Hæc variam habent constructionem: ut,

Ἐπιλείπει μοι, καὶ με, τότε, *hoc mihi deest*:
 Ἀρχει τῆς πόλεως, καὶ τῇ πόλει, *præest civitati*:
 Λοιδορῶ σοι, καὶ σε, *convicior tibi*;
 Προσκυνῶ τῷ Θεῷ, καὶ τὸν Θεόν, *adoro Deum*;
cum multis aliis hujusmodi.

QUODVIS verbum admittit accusativum nominis sibi cognati: ut,

Χαίρω χαρὰν, *afficior gaudio*;
 Λέγω λόγον, *sermonem habeo*;
 Γάμος γαμῶ, *nuptias in eo*; ac plurima ejusmodi.

* Ante verò accusativum rei κατὰ subauditur.---Sic τούχαια.
 ---ἂ μοι Πάτροκλος ἀπνύμα Hom.---χαρὴ αὐτοῖς τὸς διὸς ἀγαθὰ
 Aesc.

VERBORUM PASSIVORUM *Constructio.*

PASSIVA exigunt genitivum cum præpositione
ὕπὸ, ἀπὸ, παρὰ, et πρὸς : ut,

Ὁ νῆξ ὑπὸ οἴνῳ διαφθείρεται ;

Mens à vino corrumpitur :

Vel sine præpositione : ut,

Φίλων νικῶνται φίλοι,

Amici ab amicis fleuntur. Soph. Ajax.

Genitivus verò iste nonnunquam in dativum
vertitur : ut,

Πεποιήνται μοι, *factum est a me.*

Poetæ sæpè præpositiones per tméfin dissol-
vunt : ut,

Κατὰ γαῖα κάλυψε, pro καὶ κάλυψε, *terra coope-
ruit.*

R E G U L Æ.

PASSIVA per Synecdochen accusativo jungun-
tur : ut,

Πλήττομαι τὴν κεφαλὴν, *percutior caput.*

Ubique locus est accusativo, sive post verba,
sive post nomina, si subintelligas κατὰ :

Plurima activa passivè sæpe significant, et
passivam habent constructionem : ut,

Ἀπαλλάττω ὑπό σου, *liberor a te :*

Sic, Τελῶ, *censeor :*

Ἀναλαμβάνω,

Ἀναλαμβάνω, *recreor* :

Ἀναγνάνπω, *reflector* :

Ῥίπτω, *jaſtor* :

Συνάπτω, *conjungor* :

Ἀσκῶ, *exerceor* :

Κρύπτω, *occultor* :

Contra, paſſiva quædam active ſignificant, præſertim in præteritis perfectis ; ut,

Δίδεγμαι *accepi*, εἰργασμαι *perfecei*, πεποιήμαι *feci*, πτόνυμαι, *fugi*.

Præpoſitio, accentu ipſius retracto, sæpe ponitur pro verbo compoſito, ut,

Ἐν pro ἐνίσῃ, ἄνα pro ἀνάσσει.

IMPERSONALIA.

IMPERSONALIA exigunt

I. Genitivum δεῖ, δεῖται; προσέδει, *opus eſt* *.

II. Genitivum, et Dativum δοκεῖ, μέλει, μεταμέλει †, προσήκει, διαφέρει, μίττει, ἐνδέχεται, *fieri poteſt*.

III. Dativum δοκεῖ, συμβαίνει, ἔξει, πρότεσι γίγνεται, *τρέπει*.

IV. Accuſativum cum infinitivo χρῆ, *τρέπει*, δεῖ, *oportet*.

* i. e. Genitivum rei, cum dativo perſonæ. Sic etiam ἐν δεῖ, ἐλλείπει, χρῆ; ut, χρῆ σοι φίλον. Eur.

† Invenitur cum accuſativo rei, μετameλει μοι τὰς ἀμαρτίας.

GERUNDIA, et SUPINA.

PRO GERUNDIIS, et supinis usurpant Græci infinitivum cum articulo, vel sine articulo : ut,

Λέγειν ἀγαθός, *dicendi peritus* :

Καίρως τῷ βοηθεῖν, *opportunitas auxiliandi* :

Ἐν τῷ σπουδάζειν, *in studendo* :

Πρὸς τὸ παρακαλεῖν, *ad orandum, vel oratu* :

Ποιεῖν αἰσχρὸν, *factu inbonestum*.

Infinitivus sæpissimè loco imperativi per defectum verbi poni videtur : ut,

Αἰὲν ἀθιγεύειν, καὶ ὑπεύροχον ἔμμεναι ἄλλων :

Semper optimè te gere in bello, et esto aliis præstantior. Subaudi χρῆ, *oportet, vel ὅρα, cura.*

Modo infinitivo eleganter nominativus jungitur : ut,

Πείσω εἶναι δισπότης, *ostendam me esse Dominum.*

LUC.

Ἐλεγον, πρὸς τὸ φαίνεσθαι ἀγαθοὶ, *dicebant, ut viderentur boni.*

Cùm significatur necessitas, utuntur Græci verbalibus adjectivis, quæ regunt dativum passivorum, et accusativum activorum : ut,

Ἰτέον μοι, *eundum est mihi* :

Οὐ σθένει νικητέον γυναῖκας, *non vi vincendum est mulieres.* Eurip. Bacch.

Vel alium casum suorum verborum : ut,

Μνημόνευτέον Θεῷ, *de Deo cogitandum.*

ADJECTIVA

ADJECTIVA hæc usurpantur, vel singulariter, vel pluraliter: ut,

Νέοις ζηλωτέον, vel ζηλωτία, τὰς γέροντας;

A juvenibus imitandum est senes.

Aliquando dativus ipse vertitur in alterum accusativum: ut,

Μιτάσασιν δεικτέον εἰσφέρειντας, ἐξιόντας;

Ostendendum est mutationem nobis conferentibus, exeuntibus. Demosth.

VERBALIA quoque substantiva regunt casus suorum verborum; ut,

Τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;

Propter ea quæ Herculi donasti. Sophoc.

Ἐγκλήματ' αὖ θεῷ;

Accusationes adversus Deum. Arrian.

PARTICIPIA.

PARTICIPIA regunt casus suorum verborum: ut,

Ὀλιγωρῶν τῆς παιδείας;

Contemnens disciplinam.

PARTICIPIA ponuntur loco nominum: ut,

Τόξων εὖ εἰδώς, pro εἰδήμων;

Arcuum peritus.

Nonnunquam participia vice verbi infiniti ponuntur, plerumque verò in verbis perseverandi, et desistendi: ut,

Ἀγαπᾶν μὲ διατέλει :

Persevera me amare :

Οὐ παύσομαι γράφειν :

Non cessabo scribere :

Μίμνημαι ἰδὼν :

Memini vidisse.

[DE ARTICULO PRÆPOSITIVO.]

ARTICULO præpositivo utimur in

I. Exponendo : ut,

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς ;

Dominus ille Jesus.

II. Demonstrando : ut,

Κύων ὁ ἀρὰν, ἀχ' ὁ γῆς ;

Canis ille cælestis, non terrestris, Diogenes.

ARTICULUS, si præponitur infinitivo, pro nomine sumitur in omni casu : ut,

Τὸ φρονεῖν, *sapientia :*

Τῷ φρονεῖν, *sapientiæ :*

Ἐν τῷ φρονεῖν, *in sapentiâ.*

Item adverbium cum articulo per defectum vocis pro adjectivo habetur : ut,

Τὰ ἔξω, *externa :*

Οἱ πάλαι, *vicini :*

Τῷ πλησίον, *vicino :*

Id est, τὰ πράγματα ὅντα ἔχω· οἱ ἄνθρωποι ὄντες
πέλας τῷ ἄνθρωπῳ ὄντι πλησίον.

ARTICULUS cum περι, ἀμφι, κατά, πρό et simi-
libus, vel cum nomine proprio, idem significat,
quod nomen ipsum, vel comitatum : ut,

Οἱ περι ἱερὰ *sacerdotes* :

Οἱ ἀμφι Πλάτωνα, *Plato*, vel *Platonici* :

Οἱ μετ' Ἀχιλλέως, *socii Achillis* :

Οἱ κατ' ἀγοράν, *causidici* :

PARTICIPIA quædam hic videntur subaudiri :

ut,

Οἱ περι ἱερὰ σπυδαζόντες ;

*Illi, qui in sacris curandis occupantur, nempe
sacerdotes, &c.*

PONITUR articulus præpositivus pro relati-
vo * : ut,

Τὸ ῥᾶσον πάντων, pro ὃ ῥᾶσον, *quod factu fa-
cillimum.*

ARTICULUS cum genitivo substantivi signifi-
cat possessionem : ut,

Τὰ μητρὸς, *facultates matris*, subaudi χρήματα ;

Τὰ Πλάτωνος, *opera Platonis*, subaudi ἔργα.

ARTICULUS cum adjectivo ponitur pro sub-
stantivo : ut,

Τὸ τραχὺ pro τραχύτης, *asperitas.*

* Et vice versâ, ἢ δ' ὅς, inquit ille.

Interdum

Interdum adjectivum etiam sine articulo ita usurpatur : ut,

Φιλέτιμον pro φιλοφιλία.

Sic τὸ σὺν pro σὺ ;

Ἑμέτερον pro ὑμεῖς ;

Τὸ θεῖον pro θεός.

ARTICULUS cum conjunctionibus, μὲν et δέ, habet locum in divisionibus : ut,

Οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ κακοὶ ;

Hi quidem boni, illi verò mali.

Item adverbialiter ; ut,

Τῇ μὲν, τῇ δέ, *partim* ; subauditur μοῖρα, vel tale aliquid.

ARTICULUS neutrius generis præponitur quibuscunque dictionibus, ut ipsam dictionem significari ostendat : ut,

Τὸ ἄνθρωπος, id est, hæc dictio ἄνθρωπος ; τὸ γυνή hæc dictio γυνή ; Subaud. ἔπος, *verbum.*

De Tempore.

QUÆ significant partem temporis usurpantur frequentius in genitivo, nonnunquam in dativo, et accusativo : ut,

Νυκτὸς, καὶ ἡμέρας, *nocte, dieque* ;

Εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν, *viginti totis annis* ;

Ὅλην ἡμέραν, *totum diem.*

De

De Loco.

GRÆCIS sæpissimè in locis designandis utuntur proprio nominè loci cum præpositione : ut,

Ἐξ Ἀθηνῶν, *ex Athenis* ;

Εἰς Βριταννίαν, *ad Britannium.*

Aliquando usurpant adverbia

I. In εἰ, et σι pro in loco : ut,

Οὐράνωσι, *in cælo* ;

Ἀθήνησι, *Athenis.*

II. In χῆ, et χῆ : ut,

Πανταχῆ, *ubique* ;

Πανταχῆ, *ubivis.*

III. In δε, σε, et ζε, pro ad locum : ut,

Οἰκαδε, *domum* ;

Οὐρανόσε, *in cælum* ;

Ἀθήναζε, *Athenas.*

Δε ita additur accusativis cum substantivorum tum adjectivorum : ut,

Ὅνδε δόμονδε *suam ad domum* ; et genitivo : ut,

Ἀΐδοσδε κατήλθον, *ad orcum descenderunt.*

IV. Inθεν, etθεν, pro de loco : ut,

Οἶκοθεν, *domo.*

Εὐβοίῃθεν κατήεις, *ab Eubæâ descenderas.*

Et à persona ut, Πατρθεν, *a Patre.*

ADVER-

A D V E R B I A.

ADVERBIA loci, temporis, numerandi, separandi, copulandi, ordinis, causæ, comparisonis, et indignationis, genitivum post se recipiunt *.

* Ἀμα et ὁμῶς gaudent genitivo.

Μὰ et νῆ jurandi accusativo gaudent : ut,

Μὰ Δία, non per Jovem ;

Νῆ Δία, ita per Jovem †.

* Ω gaudet nominativo, genitivo, accusativo, et vocativo ; et est admirantis, vel dolentis.

* Ω circumflexum cum nominativo et vocativo construitur, et est vocantis, vel exclamantis.

Aliquando solus genitivus ponitur, omisso adverbio : ut,

Τῆς τύχης, pro ὦ τῆς τύχης, O fortunam !

R E G U L Æ.

• Duæ aut plures negativæ apud Græcos plerumque vehementius negant.

• Οὐτῶ ante consonantes, ἄτως, et ἄτωςιν ante vocales locum habent.

* Μισφὰ vel μισφι, gen. et accus. — σχιδόν, ἄγχι, ἔξῃς, ὡλησίον, gen. et dat.

† Ναὶ ante μὰ perimit negationem ; ut, καὶ μὰ τόδῃ σκηπτρον, per hoc sceptrum.

Optandi particulae αἰ, αἶθε, εἰ, εἶθε, et ὥς, praeponuntur praet. imperf. ὤφειλον, sive ὀφείλον, et aor. 2. ὤφελον, sive ὀφελον, sequente infinitivo: ut,

Ἦλυθες ἐκ πολεμέας, ὥς ὤφελες αὐτόθι ἔλυσθαι;
Venisti ex pugna, utinam ibi periisses.

Ἔως pro *quamdum*, gaudet omnibus modis, praeterquam imperativo.

Ὅταν subjunctivo, ἐπὶ ὅταν optativo gaudet.

CONJUNCTIONES.

SUBJUNCTIVO junguntur conjunctiones, ἵνα, ἵπτε-
δαν, ἵνα, ὅφρα, ὅπως, ὅταν, ἐπὶ ὅταν, καὶ, et ἄν pro *licet*;

Ὅπως pro ὥς indicativo.

Ὅτι, *quod*, gaudet indicativo, et aliquando optativo, et subjunctivo: sic διότι, καθότι.

Ἐπεὶ, et ἐπειδὴ, gaudent indicativo et infinitivo.

Ἐφ' ὧ, *ob quod, propter quod*, indicativo, et infinitivo.

Ὡς, et ὥς, subjunctivis et infinitivis inserviunt.

Εἰ, praecipue indicativi praeteritis, aliquando subjunctivo annectitur.

Ἄν, potest praeponi, et postponi: cum accipitur,

I. Δυνητικῶν, omnibus modis inservit, nisi imperativo:

X

II. Inde-

II. Indefinitè, subjunctivo construitur, aliquando optativo.

⁂A, sæpissimè redundat, aliquando deest.

⁂A, præteritis perfectis nunquam adjungitur.

PRÆPOSITIONES.

PRÆPOSITIONES sunt octodecim.

I. Sex Monosyllabæ :

II. Duodecim Dissyllabæ ;

I. Monosyllabæ sunt, ἐκ, ἐν, εἰς, πρὸς, συν.

I. Ἐκ,

Sed ante vocalem ἔξ, genitivo gaudet ; ut,

Ἐκ νεότητος, a juventute ;

ἔξ Ἀττικῆς ἰὼν, ex Atticâ profectus.

Composita auget ; ut, ἐκπίνω, ebibo ; et idem significat quod ἔξω, extra : ut, ἐκβάλλω, ejicio.

II. Ἐν,

Poetice ἐνὶ, soli dativo jungitur ; ut,

Ἐν οἴκῳ, in domo ;

ἐνὶ προμάχοισι, inter primos pugnatores.

Sed

Sed per Eclipsin genitivo : ut, ἐν αἰδῷ (subaudi οἴκῳ), *in domo Plutonis.*

Composita *in* significat : ut, ἔννεμι, *insum* ; ἐμβάλλω, *injicio.*

III. Εἰς,

Atticè εἰς, soli accusativo jungitur,

Erga ; ut, εἰς ἐμὲ εὐνοία, *erga me benevolentia.*

in ; ἰδὼν εἰς πλησίον ἄλλον, *intuitus in propinquum alium.*

Composita *in* significat ; ut, εἰσάλλομαι, *insilio.*

IV. Πρὸ,

Soli genitivo jungitur,

Ante ; ut, πρὸ θυρῶν, *ante fores* ;

pro ; πρὸ τε παιδῶν, καὶ πρὸ γυναικῶν, *pro liberis et uxoribus.*

Composita *præ* significat ; ut, προβάλλω, *præpono* ; προέχω, *præcedo.*

V. Πρὸς,

Cum genitivo, significat,

A, ab ; ut, πρὸς Διὸς εἰσιν ἅπαντες, *à Jove sunt omnes* ;

coram ; ut, πρὸς ἐπισκόπῳ, *coram episcopo* ;

officium ; ut, ὁ πρὸς φιλοσόφῳ, *non est philosophi.*

Jurandi quoque est nota ; ut,

πρὸς Χαρίτων, *per Gratias.*

Cum Accusativo,

Ad: ut, πρὸς γυμνάσιον, *ad scholam*;

contra: ut, πρὸς Ῥωμαίους, *contra Romanos*,

Cum Dativo,

Insuper: ut, πρὸς τέτοις;

ad: πρὸς τοῖς πολεμίοις, *ad hostes*;

præter: ut, πρὸς τοῖς εἰρημένοις, *præter dicta*.

Composita significat *ad*: ut, προσέρχομαι, *adeo*;
προσκαλῶ, *advoco*.

VI. Σύν,

Σύν, Atticè, semper dativo jungitur,

Cum; ut, σύν Θεῷ, *cum Deo*;

Φεύγωμεν σύν νηυσί, *fugiamus cum navibus*.

Composita conjungit: ut, συμβάλλω, *conjicio*;
σύνδεστος, *conferuus*.

II. Dissyllabæ, sunt, ἀμφί, ἀνά, ἀντί, ἀπό, διά, ἐπί,
κατά, μετά, παρά, περὶ, ὑπέρ, ὑπό.

I. Ἀμφί.

Genitivo, Dativo, et Accusativo jungitur;

Cum Genitivo, significat,

De;

De; ἀμφὶ ἀστέρων, *de astris*:

circa; ἀμφὶ πόλεως, *circa urbem*:

propter; πίδακος ἀμφ' ἐκίχνης, *propter fontem exiguum*:

per, in obtestando; Φοῖβε ἀμφὶ λίσσομαι, *per Phœbum oro*.

Cum Dativo, fere apud Poëtas,

Circum; ἀμφ' ὅμοις βάλετο ξίφος, *circum humeros jecit ensen*:

de; ἀμφ' Ἑλένη μάχεσθαι, *de Helenâ pugnare*:

contra; ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, *contra Ulyssen*:

juxta; ἤριπεν ἀμφ' αὐτῷ, *cecidit juxta ipsum*.

*Cum Accusativo**,

Circa; ἀμφὶ τὸ λυκαυγές, *circa diluculum*.

propter; ἀμφὶ βοηλασίην, *propter boum abactionem*.

versus; ἀμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοί, *versus mare Achivos pellere*.

de; νόμοι ἀμφὶ τι καθεστῶτες, *leges de re aliquâ latæ*.

* Οἱ ἀμφὶ Κύρον, *Cyrus cum suis*. Οἱ ἀμφὶ Κορινθίους, *Corinthii*.

Composita significat,

Circum ; ἀμφεβάλλω, *circumjicio* :
augmentum ; ἀμφήλιξ, *adultus* :
diminutionem ; ἀμφίλυκος, *sublustris*.

II. Ἀνά,

Soli Accusativo jungitur, et significat,

Per ; ut, ἀνὰ στρατόν, *per exercitum* :
apud ; νῆας ἀνὰ γλαφυράς, *apud naves cavas* :
in ; ἀνὰ στόμα ἔχειν, *in ore habere* :
inter ; ἀνὰ πρώτους, *inter primos* :
super ; θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, *posuit super myricam* :
circiter ; ἀνὰ μέρην δύο, *circiter amphoras binas*.

Sed Poeticè Genitivo et Dativo ;

Gen. circum ; ἀνὰ κροτάφοιο, *circum tempora* :
in ; ἀνὰ νῆος ἔβη, *in navem ascendit* :
Dat. per ; ἀνὰ βωμοῖσι, *per aras* :
cum ; χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ, *cum aureo sceptro*.

In Compositione significat,

Re ; ἀνατρέχω, *recurro* :
ad ; ἀνάκειμι, *accumbo* :
sursum ; ἀναβαίνω, *ascendo* :

e ; ἀνά-

e ; ἀνάδύμι, *emergeo* :

dis ; ἀνακρίνω, *dijudico* :

clam ; ἀναρπάζω, *surripio* :

Alias inducit significationes ; ἀναγνώσκω, *lego* ;
ἀναιρῶ, *interficio*.

III. Ἀντί,

Genitīvo soli jungitur, et significat,

Pro ; ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, *oculum pro oculo* ;

præ ; ἀντὶ χρημάτων, *præ divitiis* :

instar ; ἀντὶ πολλῶν λαῶν, *instar multarum copiarum*.

propter ; ἀντὶ ἀρετῆς τιμαῖσθαι, *propter virtutem honorari*.

contra ; ἀνὴρ ἀντὶ ἀνδρὸς ἵτω, *vir contra virum eat*.

Composita significat,

Contra ; ἀντι-ρέφω, *inverto* :

instar ; ἀντίθεος, *instar Dei* :

vice ; ἀνθύπατος, *proconsul* :

e regione ; ἀντιπαρέρχομαι, *e regione transeo* :

Alias inducit significationes ; ἀντιποιέομαι, *ven-
dico*, &c.

IV. Ἀπὸ,

IV. Ἀπὸ,

Cum Genitivo solo, significat,

A; ἀπὸ τῆς κεφαλῆς, *a capite*; ἀπ' ἀρχῆς, *ab initio* * :

post; ἀπὸ δείπνου, *post cœnam* :

præ; ἀπὸ χαρᾶς, *præ gaudio* :

contra; ἀπὸ γνώμης, *contra opinionem* :

propter; ἀπὸ τοῦ ὄχλου, *propter multitudinem* :

circiter; ἀπὸ τρίτης ὥρας, *circiter horam tertiam* :

procul; ἀπὸ τῆς ἀλόχου, *procul a suâ uxore*.

In Compositione significat,

A; ἀποσρέφω, *averto* : *de*; ἀποβαίνω, *descendo* :

ad; ἀποδέχομαι, *admitto* :

ex; αποπλύνω, *expuo* :

sursum; ἀποβλέπω, *suspicio* :

contrarium; αποκαλύπτω, *revelo*; ἀπεύχομαι, *imprecor* :

privationem; ἀπόφημι, *nego* :

Alias inducit significationes; ἀποκρίνομαι, *respondeo*, &c.

* Οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, *Stoici*. Οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατέας, *Consulares viri*.

Genitivum, vel Accusativum regit.

Genitivum, *per*; διὰ ἁμαρτίας ὁ θάνατος, *per peccatum mors*:

per, in jurando; διὰ πυρὸς ὁμύειν, *per ignem jurare*:

à; διὰ τοῦ Πνεύματος, à Spiritu:

propter; δι' ἡμῶν, *propter nos*:

ad; διὰ μάχης ἵέναι, *ad pugnam ire*:

inter; ἔκρεπε καὶ διὰ πάντων, *excellebat etiam inter omnes*:

usque ad; διὰ τέλος, *usque ad finem*:

ex; διὰ τοῦ στόματος, *ex ore*.

Accusativum, *propter*; διὰ τὸν ἄνθρωπον, *propter hominem*:

per; διὰ τῶν Θεῶν, *per Deos*:

contra; δι' Ἀθηναίους μίσος, *contra Athenienses odium*:

inter; φύγῃς διὰ πέτρων, *evāseris per petras*:

Composita significat,

Dis; ut, διατρεῖν, *dividere*:

trans; διέρχομαι, *transseo*:

per; διαμένω, *permaneo*:

circum; διαδίδω, *circumligo*:

Alias inducit significationes; διαφέρω, *excellō*, διαβάλλω, *obtrecto*, &c.

VI. Ἐπὶ,

Inservit Genitivo, Dativo, Accusativo.

Gen. *in* ; *ut*, ἐπὶ νηῶν, *in navibus* :

super ; ἐφ' ἵππου, *super equo* :

penes ; ἐπὶ δήμῳ ἐστὶ, *penes populum est* :

propter ; ἐφ' ἡδόνῃς, *propter voluptatem, &c.*

Dat. *super* ; ἐπὶ χθονὶ, *super terram* :

post ; ἐπὶ ταῖσι, *post hæc* :

propter ; ἐπὶ τῷ κέρδει, *propter lucrum* :

in ; μέτρον ἐπὶ πάντων ἀρίστον, *mediocritas in omnibus optima.*

Acc. *ad* ; ἐπὶ δεξιῇ ἰούσιν, *ad dextram eant* :

propter ; ἐπὶ τῷτο, *propter hoc* :

contra ; ἐπ' ἐμῇ, *contra me* :

inter ; εἴη ἐν ἀνθρώποις, *esset inter homines.*

Composita significat,

In vel super ; *ut*, ἐπιφέρω, *infero*, ἐπιγράφω, *inscribo* :

post ; ἐπιμνησέμεαι, *post factum consulo.*

Alias inducit significationes ;

ut, ἐπιμαίω, *reprehendo*, ἐπιτρέπω, *permitto, &c.*

VII. Κατὰ,

Inservit Genitivo et Accusativo.

Gen. *contra* ; κατὰ τὴν θεῶν, *contra Deum* :

de ;

de; κατὰ σπουδαίων, *de studiosis*:

deorsum; κατὰ πετρῶν ῥίπτεω, *deicere de rupibus*:

per, in jurando; ὅμοσι καθ' ἑαυτῶν, *per seipsum juravit*:

super; κατὰ τῆς κεφαλῆς, *super caput*:

Dat. apud Poëtas; ἀ, ab; κατὰ σφί, *ab illis*:

intra; κατὰ συφροῖσιν, *intra baras*:

inter; δασόμεθα κατὰ σφίσι, *inter illos dividemus*,

Acc. secundum; κατ' εἰκόνα, *secundum imaginem*:

pro; κατὰ δύνάμιν, *pro viribus*:

circa; κατὰ στήθος, *circa pectus*:

inter; κατὰ ῥωπήνᾳ πυκνὰ, *inter virgulta densa*.

Composita significat,

Deorsum; καταβαίνω, *descendo*:

contra; κατεπειν, *contradicere*:

ad; κατάφημι, *affirmo*:

augmentum; καταφάγω, *avidè deglutio*:

diminutionem; καταγνύω, *energo*.

VIII. Μετά.

Genitivum, Dativum, Accusativum post se habet.

Gen. cum; μετὰ φίλων, *cum amicis*:

super; ἐρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, *venit super nubibus*:

erga; ἔλεος μετ' αὐτῷ, *miserisordia erga eum*.

Dat. *ferè apud Poëtas, in*; μετὰ χειρὶν ἔχων, *in manibus habens.*

inter; μετὰ πρώτοις, *inter primos.*

Acc. *post*; μετὰ τὸν πόλεμον συμμαχία, *post bellum auxilium*:

in; μετ' ὀπρώτης ἱρίδας, *in vanas lites*:

contra; ἦλθε μετ' ἀθανάτους, *peccavit contra immortales*:

præter; καὶ μετ' Ἀχιλλῆα, *etiam præter Achillem.*

In Compositione significat;

Trans; μεταφέρω, *transfero*:

inter; μίττωμι, *intersum*:

cum; μετέχω, *participo, &c.*

IX. Παρά.

Genitivo, Dativo, et Accusativo jungitur.

Cum Genitivo significat,

A; παρὰ Κυρίου ἡ βοήθεια, *à Domino auxilium*:

præ; παρὰ πάντων τυγχάνει, *omnibus præstat*:

contra; παρὰ λόγον, *contra rationem*:

post; παρ' ἡδονῆς λύπη, *post voluptatem dolor.*

Cum Dativo,

Apud; παρὰ τῷ Κυρίῳ ἔλεος, *apud Dominum misericordia*:

ad;

ad; ἵδρυται παρὰ δαίτι, *collocavit ad epulas*;
a; παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι, *à viro hoc domari*;
penes; παρὰ σοί ἐστι, *penes te est*.

Cum Accusativo,

contra; παρὰ τὸν νόμον, *contra legem*;
supra; παρὰ δύνειν, *supra vires*;
trans; παρὰ τὸν ποταμὸν, *trans fluvium*;
inter; παρὰ τὸν πλῆν, *inter navigandum*;
immorationem in aliquâ re; παρὰ τὰ μαθηματικά, *in studiis mathematicis*;
penes; τὸ παρ' ἡμᾶς, *penes nos*.

In Compositione significat,

Comparisonem; παραβάλλω, *confero*;
contrarium; παραινέω, *iniungo*;
prope; παρακαλεῖν, *proximè sequor*;
trans; παρέρχομαι, *transseo*;
præter; παραπλέω, *præternavigo*.

X. Περὶ,

Genitivo, Dativo, Accusativo inservit.

Gen. *de*; περὶ ψυχῆς, *de animâ*;
pro; περὶ πατρὸς τελευτᾶμεν, *pro patriâ mori*;
super; περὶ τρόπιος, *super carinam*;
præ; περὶ πάντων, *præ omnibus*;

Dat. *circum*; περὶ βωμοῖς, *circum aras*;
pro; περὶ πόλεως πύλαι, *pro totâ urbe*;

ex;

ex; ὃν περὶ κῆρι φιλῶ, *quem ex animo amo?*

ab; περὶ δὲρι πεπαρμένη, *ab hastâ transfixa:*

Acc. *circa*; περὶ τὰ φοβερά ἢ ἀνδρεία, *circa terribilia fortitudo:*

circiter; περὶ μεσημέριαν, *circiter meridiem:*

erga; περὶ τὰς γονεῖς, *erga parentes:*

supra; περὶ νόον βροτῶν, *supra mentem hominum* * :

Composita significat,

Circum; περιπατῶ, *obambulo:*

excellentiâ; περιχαλλῆς, *admodum venustus:*
περιγίνομαι, *præsto.*

XI. Ὑπέρ,

Genitivum, et Accusativum regit.

Cum Gen. *pro*; ὑπὲρ ἡμῶν *pro nobis:*

de; ὑπὲρ ὅνις σκιᾶς, *de umbrâ asini:*

supra; ὑπὲρ κήπων ὄρος κείται, *supra hortos mons est:*

per, in obtestando; λίσσεμ' ὑπὲρ μακάρων, *oro per Deos.*

Cum Acc. *præter*; ὑπὲρ μοῖραν, *præter fatum:*

supra; ὑπὲρ ἀνθρώπον φρονεῖ, *supra hominem sapit:*

contra; ὑπὲρ ὅρκια, *contra fœdera.*

* Οἱ περὶ Πλάτωνα, *Platōnici.*

Cum Dativo rarissimè : *super* ; ὑπὲρ ἀργύρου δ' ὄ-
χυνται, *super argento autem vehuntur.*

In Compositione significat,

pro ; ὑπερασπίζω, *propugno* :

præ ; ὑπερβίω, *præcurro* :

trans ; ὑπερβαίνω, *transgredior* ;

augmentum ; ὑπερμαίνομαι, *nimis insanio.*

XII. Ὑτὸ,

Jungitur tum Genitivo, tum Dativo et Accu-
sativo.

Gen. *sub* ; ὑπὸ κόλπῳ, *sub sinu* :

ex ; ὑπὸ νεφίων, *ex nubibus* :

per ; ὑπὸ σκότῃ, *per tenebras* :

propter ; ὑπὸ αἰδῶς, *propter pudorem.*

Dat. *sub* ; ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος, *sub pelle leonina
simia* :

cum ; ὑπὸ ράβδοις, *cum fascibus* :

à ; ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, *à Trojanis domari* :

Acc. *sub* ; ὑπὸ γῆν, *subter terram* :

ad ; ὑπὸ Ἰλιον ἦλθε, *ad Trojam venit* :

pone ; ὑπὸ τὴν θύραν, *post januam.*

Composita significat,

sub ; ὑπογράφω, *subscribo* :

clam ; ὑπαρπάζω, *surripio* :

diminutionem ; ὑποδίδω, *subvereor* :

improbitatem

*improbabilitatem materiae; ὑπόχρυσος, aurum adul-
teratum.*

Alias inducit significationes, ὑπόγειος, propin-
quus, ὑποκρίνομαι, simulo, &c.

De A C C E N T I B U S.

Regulae quaedam generales.

Si ultima fuerit longa, acutus erit in penul-
timâ: ut, Μισανθρώπη.

Casus Attici, et Ionici excipiuntur: ut,

Μενέλεως, Αἰνείω, ὄρεω ὄρων, et Composita à
γέλως, risus, ut, φιλόγελως.

Si ultima syllaba sit brevis, accentus erit in
epenultimâ: ut, φιλόανθρωπος.

Excipiuntur Attica, participia * præteriti
passivi, verbalia in ῖος, diminutiva in ῖονος, et
ῖλος, et ῖον, ut,

Νεανίσκος, adolescentulus;

Ναυτίλος, nautilus;

Παιδίον, puerulus;

* Accuntur in penultimâ, ut τιλομήνης, nisi per figuram
mutentur, tunc enim retrahunt acutum, ut διγήμενος pro διδυ-
μήνος. Vid. Etym. Mag. in V. ἀκαχήμενος.

Quaedam nomina, ut, *Παρθένος, virgo*;

Ὀμόρως, parvus;

Μεγάλος, magnus;

Dorici infinitivi, ut,

Ἀείδεν, pro ἀείδω;

Ionici infinitivi, ut,

Τραφέν, pro τραφίη;

Poetica in φ, ut,

Αὐτοφί, δακρυοφί;

Et composita cum nomine à præterito medio,

Ἐκτείνω, a τετέλεκα;

Sed composita à κτείνω et τρέφω, si activè capiun-

tur, accunt penultima, ut,

Μητροκτόνος, matricida; si passivè, antepenul-

tima, ut,

Μητροκτείνω, a matre occisus.

Longa natura ante finalem brevem, et etiam

ante positione longam, si tonum habuerit, circum-

flexitur: ut, *Σῶμα, κῆρυξ, Φοῖβος*.

In contractione ex acuto, et gravi fit circum-

flexus: ut, *ποιέεις, ποιεῖς*.

Ex gravi, et acuto fit acutus: ut,

Ποιέτω, ποιεῖτω.

Αἰ, et οἰ diphthongi in fine dictionis in ratione

* Vid. Cl. Hom. H. C. 177; sed rectius Martland ad Suppl. p. 142.

accentuum, nisi in optativis modis, pro brevibus habentur.

Adverbium etiam οἶκοι, *domi*, excipitur: nam οἶκοι, sunt *edes*, ab οἶκος.

De Accentibus Nominum.

In tribus prioribus declinationibus nominum simplicium, si acutus sit in ultimâ syllabâ, genitivus, et dativus circumflectitur in omnibus numeris: ut, Θεός, Θεῷ, Θεῶν, Θεῶν, Θεοῖς.

Acutus in reliquis casibus manet: ut, Θεόν, Θεοί, Θεῖς.

Licet nominativus singularis circumflectatur, nominativus, et accusativus dualis nunquam circumflectuntur: ut,

Ὁ νῶς, dualiter, τὰ νῶ' τὸ ὄσ' ἔν, τῷ ὄσ' ῶ.

Si accentus erit in penultimâ, ubique manebit: ut, Λόγος, λόγῳ, λόγοι.

Excipe μία, ab ἑῶς, in genitivo μιᾶς, in dativo μιᾷ, cum compositis; et ἀμφω, et δύω, genitivo, et dativo ἀμφοῖν, et δυοῖν.

Nomina composita cum particulis α, εὔ, δύς, et δις accentum retrahunt plerumque: ut,

Ἀγαμος, εὐπαις, δυσεύρετος, δίφυχος,

Et præpositionibus ὑπὸ, ἀντὶ, σὺν, περὶ, et κατὰ
ut,

Ἰππαυλος, ἀντίχριστος, σύνδυλος, περιέρχος, κα-
τασκοπος, &c.

Vel

Vel cum nominibus, ut, Φιλόσοφος.

Genitivus pluralis primæ, et secundæ declinationis in ultimâ circumflectitur, nisi in genitivis fœmininis adjectivorum, quæ descendunt à masculinis tertiæ declinationis : ut,

Μακάριος, μακαρίων.

Pauca quædam excipiuntur : ut,

Ὁ χλῆνης, agrestis, Genitivus τῶν χλῆνων :

Ὁ χρήτης, fœnerator, τῶν χρήτων.

In quintâ declinatione.

I. Acutus in ultimâ recti erit in penultimâ obliquorum : ut,

Τριάς, τριάδος, τριάδι nisi in γυναικὸς, γυναικί, ἑδενός, ἑδενί et μηδενός, μηδενί in penultima fuerit longa naturâ, circumflectitur, quoties ultima sit brevis, aut anceps : ut,

Σωτήρ, σιτήρ.

Hæc nomina, πατήρ, ἀνὴρ, θυγάτηρ, πατήρ, εἰπάτηρ, σωτήρ, Δημήτηρ, accentum in vocativo retrahunt : ut,

ὦ πάτερ, ἀνερ, θυγάτηρ, πάτερ, εἰπάτερ, σῶτερ, Δήμητερ et plurima nomina primæ declinationis contractorum : ut,

Ὁ Ἀπολλοφανής, ὦ Ἀπολλόφανες ὁ συγγενής, ὦ σύγγενες.

II. In nominibus μήτηρ et θυγάτηρ, per omnes casus, excepto vocativo singulari, acutus est in penultimâ : ut,

Mutēpos, mutēpos, mutēpas Synōtēpos, Synōtēpt, Syn-
anīly anīlino, Eto nifini Synōpen paffa fuefint,
gunt enim, in genitiuis et datiuīs in ultimā
annebtus eft : ut, autovno Bafis alimūm

Μητρός, μητρί· θυγατρός, θυγατρί.

In nominativis autem, accusativis, et vocativis omnium numerorum accentus post Syncopen retrahitur: ut, *omnium*, *omnes*, *omni*.

Θύγατρα, θύγατρε, &c. Accentus etiam retrahitur in dativo poetico: πάτριον.

III. Monosyllaba quintæ declinationis acciuntur
in genitivo et dativo singulari, et dativo plurali
in ultimâ : ut,

Τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, ταῖς χερσίν.

In genitivo plurali, et genitivo et dativo duali, ultimâ circumflectitur : ut, Χερσίων, Χερσιῶν

In accusativo singulari, in nominativo, accusativo, vocativo duali et plurali, penultima circumflectitur, si sit natura longa: ut,

Χεῖρα, χεῖρ, χεῖρες, χεῖρας.

Excipe participia monosyllaba: ut, Q

Θεῖς, γεντός, γεντι· ὡν, ὄντος, ὄντι· item geniti-
vos, παίδων, τρώων, πάντων, δαδών, δμῶν,
ῖδων, ὠτών, φώτων, *luminum*; nam monosylla-
ba circumflexa retinent tonum in priore.

Sic ¹⁵⁸ ~~παρ~~ a ~~παρ~~ item ¹⁵⁹ τις interrogativum tonum
habet in priore per omnes casus; sed τις indefini-
tum, et encliticum, tonum habet semper in poste-
riori

riori syllabâ, præterquam ubi amittit eum ratione inclinationis.

Vocativi in: *eu*, et *oi*, circumflectuntur: ut,

ὦ βασιλεῦ, ὦ Λητοῖ, ὦ Γοργοῖ.

IV. Substantiva tertiæ, et quartæ declinationis contractorum accentum habent in ultimâ: ut,

Λητῶ, αἰδώς, βασιλεὺς, Τυδεύς.

De Accentibus Pronominum.

Acutus in ultimâ nominativi, in dativo, et accusativo singulari manebit: ut,

Ἐγὼ, ἐμοί, ἐμέ in genitivo singulari, et per totum pluralem numerum mutatur in circumflexum: ut,

Ἐμῷ, ἡμεῖς, ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς in duali toto retrahitur: ut, Σὺν, νῶι, νῶιν.

Pronomina *αὐτός*, *αὐτός*, et *ἐκεῖνος* sequuntur formam nominum.

Post paragogen τῷ γε, tonus retrahitur: ut,

Ἐγὼ γε, Ἐμοί γε, ultima post Atticam paragogen τῷ: acuitur: ut, εἰσοί.

Pronomina passa paragogen, et syncopen in penultima acutuntur: ut, Ἐμῶθεν.

Et Ionicè mutata: ut, Ἡμέες, ἡμέας.

In dativo plurali ἡμῖν, circumflexus interdum mutatur in acutum: ut, ἡμῖν et ultima corripitur.

De Accentibus Verborum.

Si ultima sit brevis, accentus erit in antepenultima: ut, τυπλομαι;

Si longa sit, in penultima: ut, τυπλίσθην.

Exceptiones.

In singulari numero futuri secundi activi ultima circumflectitur, unde penultima per reliquos numeros circumflectitur: ut,

τυπεῖτον, τυπῆμεν, &c.

Quod etiam accidit in voce mediâ, quoties penultima sit longa naturâ ante finalem brevem: ut, τυπῆμαι, τυπεῖται.

Futura prima quintæ conjugationis in ultimâ circumflectuntur: ut, σπεῶ, unde penultima in voce mediâ circumflectitur: ut, σπεῶμαι.

Et Dorice omnia futura prima circumflectuntur: ut, τυψῶ.

At, ὁ Æolicè addito, accentus retrahitur: ut, ὄρσῳ.

Participia aoristi secundi activi, et præteritorum in ὤς et in εῖς desinentia, in ultimâ accentum habent: ut,

τυπῶν, τετυφῶς, τετυπῶς, τυφθεῖς, τυπεῖς.

In futuro secundo ultima circumflectitur: ut, τυπῶν.

Acutus, qui fuerit in penultimâ participiorum masculinorum, erit etiam in penultimâ neutrorum: ut, Ποιέων, ποιέον.

Hæc tria verba in imperativo, εἰθι, *veni*; εὕρι, *inveni*; et εἰπι, *dic*; accentum habent in ultimâ; in imperativo aoristi secundi mediî ultima circumflectitur: ut, Πιθῆ, τραπῆ.

Monosyllaba in imperativo, cûm componantur, penultimam acuunt: ut, Ἀπόδος.

In infinitivo amborum aoristorum passivorum penultima circumflectitur: ut, Τυφθῆναι, τυπῆναι.

Aoristi, et futuri secundi activi ultima circumflectitur: ut, τυπεῖν.

In singulari numero subjunctivi ultima circumflectitur: ut, Τυφθῶ, τυφθῆς, τυπῶ, τυπῆς.

In duali, et plurali penultimâ circumflectitur: ut, Τυπῆτον, τυπῶμεν, ἔσ.

Infinitivi aoristi primi activi, præteritorum omnium, aoristi secundi mediî, et præsentis verborum in μι, penultimam acuunt: ut,

Ἀναγνῆσθαι, τελευτῆναι, τετόφθαι, τελευτῆναι, τυπέσθαι, τιθέναι.

Nisi penultima sit longa naturâ, tunc enim penultima circumflectitur: ut, Πεφιδῆσθαι, ἀκούσθαι.

In verbis contractis syllaba contractionem facta circumflectitur, nisi quædam regularum præcedentium repugnaverit.

In tertiâ personâ plurali præsentis verborum in μι penultima circumflectitur: ut,

Τιθεῖσιν,

Τὸ δὲ αὐτὸν ἴδιον, ὡς ἐν τῷ ἑκτονῷ, excipe αἰεὶ, ab
: ἡμετέροις ἴδιον.

De Accentibus Præpositionum.

Omnes præpositiones, quæ accentum admittunt, in ultimâ habent accentum, nisi cùm suis casibus, nullo adjectivo sequente, postponantur, tunc enim tonus retrahitur : ut,

Εἰς τὸν οὐρανόν, de pace.

ἵππῃ, etiam pro ἡπείρω, tonum retrahit.

Præpositiones vero αἰεὶ, et αἰε, tonum nunquam retrahunt, ob differentiam vocativi Αἰε, ab Αἰεός, Ῥεῖ, et accusativi Αἰε, à Δε, *Jupiter* legat ἄλ

De Accentibus Adverbiorum.

Adverbia, quæ à genitivis pluralibus adjectivorum oriuntur, tonum retinent primitivorum suorum : ut,

Αἰσχροῦν, αἰσχροῦς καλῶν, καλῶς Ῥαδῶν, Ῥαδῶς, &c.

Adverbia in δει, σι, ει, ει, tonum retinent nominum, à quibus derivantur : ut,

Οἰδῶν, à δειός ῥαυδοί, et ῥαυδοί, ab ῥαυός, οἰ-
κῶν, et οἰκός, ab οἶκος, domus.

Attica adverbia in ultimâ accentum recipiunt : ut, Νόσι, ἐνθαυ.

De

Nullo accentu notantur, ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, εἷς, εἴς, ἐν, ἐν
 ἡ, ὕ, ὕς, εἰ, ὡς: at ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, pro ὅτος, αὐτή, ὑτοί,
 αὐταί, et ὁ pro τὸτο, accentu notantur; et ὕ, vel ὕς,
 cū sententiam claudat, vel per se fiat sententia;
 et etiam ὡς, pro ὅτως, vel cū suo substativo pōst-
 ponatur: ut, Οἱ δὲ λόγοι οὗτοι.

In declinationibus declinabilibus, quoties ultima per Apostrophum rejicitur, accentus, qui in ultimâ fuerit, an penultimam retrahitur; in indeclinabilibus omnino amittitur: ut, Τέρπν' ἐπαθον' Ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ.

ENCLITICÆ DICTIONES.

Enclitica dictio est, quæ proprium accentum transfert in dictionis præcedentis finalem syllabam, eam acuens : ut, *Ἡμετέριον*.

Diffinitiones encliticae sunt in

I. Nominē τῆς, *quidam*, indefinito, et omnibus ejus casibus; et τῶν τῶν, Artificis pro τινός, τινός sed τῆς, interrogativum acutur in πρῶτῃ.

[illegible]

A 2

Et

Et in omnibus eorum variationibus per diversas dialectos factis : ut, *Μεῦ, σῦ, νῦ, μῖν, ὤε.*

Post præpositiones autem *ἐνεκα,* vel *ὕνεκα,* et quasdam alias, et disjunctionem *ἢ,* raro inclinant.

III. Verbis *εἰμι,* et *φημι,* in omnibus personis indicativi præsentis, exceptâ secundâ singulari, et Ionico *εἶσι* ut,

Ἀνθρώπος εἰμι. Τὸ ἐς χείρονος καλλίον. Ἡ καλὴ, φασί, λαβέτω.

IV. Adverbiis *ποτὶ, ποθί, πῦ, πῶς, πῶ, πῇ,* indefinitis, habentibus accentum in ultimâ.

Sin hæc sint interrogativa, in penultimâ habent accentum, et non inclinant.

V. Conjunctionibus duabus copulativis *καί,* et *καί.*

Expletivis innumeris, *ῥα, γε, νυ, νυν, περ, τοι, ὤε.*

Dictiones encliticæ inclinant, i. e. transferunt accentum suum in dictionem præcedentem, quando præcedens dictio habet, vel

I. Acutum in penultimâ : ut,

Ἀνθρώπος τις vel

II. Circumflexum in penultimâ, ultimâ existente brevi : ut, *Σῶμά τι* vel

III. Cùm monosyllabum præcesserit, quod acceptum suum nullum habet : ut, *Οὐ τοι ἀπόβλητα :*

Vel cùm dictio enclitica præcedens accentum suum amiserit : ut, *Ἰατροὶ γάρ τινες εἰσι.*

Vel cùm suum inclinaverit : ut, *Σῆμά τινες φασί.*

Amittunt

Amittunt vero accentum encliticæ dictiones, cum præcedens habeat vel

I. Acutum in penultimâ : ut, Λόγος σου vel

II. Circumflexum in ultimâ : ut, Ὁρῶ σι vel

III. Acutum in ultimâ : ut, Ἀγαθόν τι

Accentum verò neque amittunt, neque inclinant, cum sententiam incipiant : ut,

Σὲ τὸν σκυθρωπόν, ἔσ.

Verbum ἔσι,

I. Habet acutum in primâ, quando est initium orationis, vel postponitur immediate adverbis ἕκ, ὡς, καί, εἰ, ἀλλὰ, et τῷτο.

II. Amittit accentum post dictionem quæ vel acuitur, vel circumflectitur in ultimâ : ut, Ἐρμῆς ἔσι.

III. Retinet tonum in ultimâ, quando dictio præcedens habet acutum in penultimâ, vel circumflectitur in penultimâ, cujus ultima positione longa est : ut, Λόγος ἐσὶ, Φοῖνιξ ἐσὶ.

IV. Inclinat accentum, si præcedens dictio sit circumflexa in penultimâ, ultimâ existente brevi : ut, Φαῦλός ἐσὶ.

Vel si sit acutus in antepenultimâ : ut,

Ἀνθρωπός ἐσὶ.

Composita ab εἰμι, accentum retrahunt : ut,

Πάρεμι, πᾶρεςι, πᾶρεσμεν, ἔσ.

FIGURÆ Dictionis.

i. Prothesis est litera vel syllaba principio dictionis addita: ut, τεταγων pro ταγων, a τάξω, *arrabendo*; μικρός, *parvus*; προμικρός

ii. Aphæresis est, cum litera, vel syllaba principio dictionis subtrahitur: ut,

Ὀρτὴ pro ἰορτὴ, *festum*.

iii. Syncope literam, vel syllabam è medio dictionis subtrahit: ut,

Ἰγνέτω pro ἰγνέτοιο, *notus est*.

iv. Epenthesis est, cum medio dictionis litera, aut syllaba inseritur: ut,

Ἐλαβε, pro ἔλαβε. ὀππότερος pro ὀπότερος, *inter*.

v. Apocope sine dictionis aliquid detrahit: ut,

Δω pro δῶμα, *domus*;

Ποσειδῶν pro Ποσειδῶνα, *Neptunum*;

Βρι pro βριαροι.

vi. Paragoge est, cum extremæ syllabæ aliquid adjungitur: ut,

Ἦεθα, pro ἦς, *eras*;

Ἐτύπλεσκε, pro ἔτυπτε, *verberabat*.

vii. Metaplasmus est mutatio ultimæ syllabæ in eodem casu: ut, Κλάδι, pro κλάδω, *ramo*.

Metaplasmus vero generis est quævis mutatio in dictione per poeticam licentiam.

viii. Anti-

VIII. Antithesis (nonnulli ἀντίστοιχον vocant) est
literæ commutatio : ut,

Πόρρω, pro πόρῳ, *procul*;

Θάλαττα, pro θάλασσα, *mare*.

IX. Metathesis est literarum ordo immutatus :
ut,

Ἐρξω, pro ῥεξω, *faciam*;

Ἐπραθον, pro ἔπαρθον, à πέρθω, *vasto*;

Ἐδρακον, pro ἑδραχον, à δέρκω, *video*;

Καρτερος, pro κρατερὰς, *fortis*;

Κάρτα, pro κράτες, *robur*.

X. Synaesthesia est elisio quadam vocalis ante
alteram in diversis dictionibus : ut,

Τάμᾱ, pro τὰ ἱμᾱ, *mea*;

Τὸνμα, pro τὸ ἄνομα, *nomen*;

Θοιμάτιον, pro τοῖματιον, *vestimentum*;

Ὁταν, pro ὅταν, *quando*;

Ὁ φίλος, pro ὁ φίλος, *amicus*.

XI. Anadiplosis (i. e. reduplicatio) est primarum
vel secundarum syllabarum repetitio :

Κεκάμωσι, pro κάμωσι.

Αἰαρήνρος, pro αἰρήνρος.

Ἐπύτυμον, pro ἔτυμον.

P R O S O D I A,

SIVE,

De CARMINUM RATIONE.

QUID sit pes, quid tempus, quid syllaba, quid scanſio, præterimus, tanquam nota ex Profodiâ Latinâ. Hic tantum meminerint pueri, *e, o*, breves esse; *æ, w*, cum diphthongis omnibus, longas esse naturâ; et *α, ι, υ*, ancipites.

Scanſioni accidunt, apud Græcos, Apostrophus, Synecphonesis, Diæresis, et Cæſura.

1. Apostrophus est, cum eliduntur *α, ε, ι, ο, αι, οι*, sequente dictione à vocali, vel diphthongo incipiente. Sed hoc pro carminis ratione vel observant, vel omittunt Græci: ut, Homerus,

Ω γύναι, ἥ μάλα τέ τοι ἔπος νημερτές εἶπες,

O mulier, maxime hoc verbum dixisti verum.

Sæpè etiam ante consonantes abjiciuntur vocales et diphthongi: ut,

Παῖρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέρονται,

Adsunt ei fructus, quotquot tempestivè ferunt arbores.

Aliquando eliditur prima vocalis sequentis dictionis: ut,

ΟΣΟΡΑ

᾽Ω γαθε,

*Ω ἄλλε, O bone;

*Ω ῥαξ, O rex;

*Ω ἄνθρωπε, O homo;

Pro ᾧ ἄγαθι, ᾧ ἀναξ, ᾧ ἀνθρώπῳ.

II. Συνίζησις { Synecphonesis* est. duarum syllabarum in unam contractio: ut, Hom.

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλισσέτο πάντας Ἀχαιοί,
Cum aureo sceptro, et supplicavit omnibus Achivis.

III. Diæresis est, ubi ex unâ syllabâ dissecta fiunt duæ: ut,

Παῖς, pro παῖς; εὖφρων, pro εὐφρων, *benevolus.*

IV. Cæsuræ est, cùm post pedem absolutum syllaba brevis in fine dictionis extenditur, eaque sit apud Græcos post primum, secundum, tertium, quartum, et etiam quintum pedem.

Ancipitum Vocalium quantitas decem modis cognoscitur:

1. Positione:	6. Derivatione:
2. Vocali ante vocalem:	7. Compositione:
3. Accentu:	8. Incremento:
4. Contractione:	9. Regulâ:
5. Dialecto:	10. Exemplo, seu auctoritate.

* Sive Synæresis; ut, τέχῃ, τέχῃ—Crisis, τέχῃα, τέχῃα.

I. Positio.

I. *Positio.*

Vocalis brevis ante duas consonantes, aut duplicem in eâdem dictione, aut in diversis, positione longa est.

Σ. tamen aliquando eliditur, nullâ positione factâ. *Arat.*

"Ὀρὴ ἰσπερὶν κρῶζει πολυφωνοῦ κορώνη,
Horrâ vespertinâ croceat clamosa cornix.

Et nonnunquam apud Latinos: ut, Cicero in *Aratum*,

Delphinus jacet baud nimio lustratus nitore.

Vocalis brevis ante mutam, sequente liquidâ, communis redditur.

II. *Vocalis ante Vocalem.*

Vocales longæ, et diphthongi, breves esse possunt pro arbitrio, si modo subsequens dictio à vocali aut diphthongo incipiat.

Vocalis brevis ante longam, vel diphthongum, corripitur, nisi producatu licentiâ poeticâ.

III. *Accentus.*

Ultima brevis est, quando penultima circumflexitur: ut, *μῆσα*.

Cum penultima naturâ longa accentum acutum habeat, anceps, quæ est in ultimâ, producitur: ut, *ἡ ὄρα*, *ὄρα*;

Quando

Quando masculinum habet accentum in antepenultimâ in *ρος*, vel *ος* purum, foemininum ejus longum est in ultimâ: ut, *ἅγιος*, *ἁγία*.

Omnis syllaba circumflexa longa est naturâ: ut, *πῦρ*, *ignis*.

IV. *Contractio.*

Omnis syllaba ex contractione facta longa est: ut, *ἰσοῖαι*, *ἰσοῖα*.

V. *Dialectus.*

Doricum, natum ex *η*, longum est: ut, *τομαῖ*, pro *τομή*, *sectio*.

Æolicum, breve est: ut, *Νόμφα*, pro *νόμφη*.

A Ionicum, breve est in penultimis præteritorum, et in tertiis personis pluralibus passivis: ut,

Γίγαα, pro *γίγηα*:

Et *τετύφαται* pro *τετυμμένοι ἐστί*.

Verum a Ionicè interpositum verbis in *άω*, longâ syllabâ antecedente, producitur, ut etiam in tertiis personis Ionicis verborum in *μι*: ut, *τιθίσαι*.

VI. *Derivatio.*

Derivativa eandem cum primitivis quantitatem plerumque sortiuntur: ut,

Νικάω, *vinco*;

Νίκη, *victoria*;

Ὁ νικητής, *victor*.

B b

VII. *Compositio.*

VII. *Compositio.*

Composita simplicium quantitatem ferè sequuntur: ut,

Ἡ τιμή, *honor*;

Ὁ, καὶ ἡ ἀτιμος, *honoris expers*.

A privativa particula in compositione corripitur: ut,

Ἀτιμος, *honoris expers*;

Ἀκλής, *inglorius*.

Sed propter duas sequentes breves syllabas saepe producitur: ut,

Δαΐε οἱ ἐκ κόρυθός τε, καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Accendit ei è galeâque, et clypeo indefessum ignem.

II. c. 4—II. a. 398.

Particulæ etiam ζα, αρι, ηρι, βρι, δυς, in compositione repertæ, corripuntur.

VIII. *Incrementum Nominum.*

A, incrementum Æolicum genitivorum longum est: ut, Αἰνείας, Μουσάων.

A, incrementum quintæ declinationis breve est in,

1. Neutris in α, ας, ας: ut,

Εῶμα, *corpus*;

Κρέας, *caro*;

Νέκταρ, *nectar*.

2. Fœmininis,

2. Fœmininis, et masculinis in ας : ut,

Ἡ Παλλὰς, *Pallas*;

Ὁ μέλας, *niger*.

3. In nominibus in ψ : ut,

Ἄραψ, βος et plurimis in ξ : ut,

Κόλαξ, κος, *adulator*.

4. Masculinis, et fœmininis in ας, et λς : ut,

Ὁ μάκαρ, *beatus*;

Ἡ μήτηρ, *mater*;

Excipe ψαρός, ψαρός, *sturnus*.

Genitivus in ανος longus est, quod patet ex accentu : ut,

Τιτᾶν, τιτᾶνος, præter τάλανος et μέλανος.

Penultima dativorum pluralium in nominibus, quæ Syncopen patiuntur, ut,

Πατράσι, ἀνδράσι, μητράσι, brevis est.

I, incrementum breve est in

1. Nominibus neutrius generis : ut,

Τὸ μέλι, μέλιτος.

2. Fœmininis, et masculinis barytonis in ιος, ιδος, et ιτος : ut, Ἐρις, ἐριδος.

3. Fœmininis, acutitonis in ἰδος : ut,

Ἡ πατρίς, πατρίδος.

I, incrementum longum est in,

1. Fœmininis, et masculinis, quæ duas habent terminationes in recto : ut,

Δελφίς, et δελφίν, δελφῖνος· ἀκτῖς, et ἀκτῖν,
ἀκτῖνος.

2. Monosyllabis : ut,

Ὅ vel ἡ θῖν, θῖνος, *littus* ;

Ἡ ρῖν, ρῖνος, *nasus* ;

Ἡ ῖν, vel ῖς, *fibra* ;

Ὅ λῖς, vel λῖν, Gen. λῖος, *leo* :

Λῖς, λιτός, *linteum* ;

Item ὄρνις, ὄρνιθος, *avis*, penultimâ longâ, et εὐλή-
μιδις passim apud Homerum ; sed Δῖς, Δῖος, *Jupi-*
ter, corripitur.

Ι, incrementum nominum in ῖξ, et ψ, in quam-
plurimis breve est : ut,

Ἡ θρίξ, τριχός, *capillus* ;

Ἡ χέριψ, χέριβος, *pollubrum*.

Τ, incrementum breve est in,

1. Nominibus monosyllabis in υς : ut,

Ὅ μῦς, μῖς, μῦος.

2. Neutris in υ, τὸ γόνυ, γόνυος, *genu*.

3. Paroxytonis, oxytonis, et circumflexis in υς,
et υρ : ut, ὁ νέκυς, νέκυος, *mortuus* ;

Ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, *testis*.

Nomina in υν, quæ etiam in υς definunt, produ-
cuntur : ut, Φόρκυς, et Φόρκυν, Φόρκυνος, *Phorcys*.

Nomina in ξ, et ψ, ferè habent breve incremen-
tum : ut,

Ὁ οὐξ,

ὄνυξ, ὄνυχος, *unguis*;

Χάλυψ, χάλυβος, *chalybs*;

Excipiuntur γρῦψ, γρυπὸς, *gryps*;

Γύψ, γυπὸς, *vultur*.

Quantitas Verborum.

Immutabilis vocalis eandem quantitatem habebit in imperfecto, tam activo, quam passivo omnium modorum, et etiam in participiis, quam habet in præsenti: ut,

Κρίνω, *judico*, ἐκρινον, κρίνομαι, ἐκρινόμεν, κρίνόμενος:

Syllaba κρι ubique longa est.

Verba in ὤνω, producunt penultimam in præsenti, et imperfecto: ut,

Μολύνω, *contamino*.

Verba in ἄνω, penultimam corripunt, nisi ἰχάνω et κυχάνω.

Verba in ὤω, et ἰώ quodammodo in penultimâ sunt communia.

Quantitas in Futuris, et Aoristis.

Quantitas futurorum, et aoristorum ex verborum formatione satis constat. Nonnulli tamen observant, aoristum primum in tertiâ, et quartâ conjugatione penultimas, α, ι, vel υ, habere breves, cùm sunt breves in futuro.

Idem volunt in verbis in ἄω, nisi ε, vel vocalis præcedat α, tunc enim α longum erit.

Quantitas

Quantitas in Præteritis.

Si anceps sit brevis in futuro, vel aoristo primo, brevis quoque est in præterito perfecto activo, et passivo, et in aoristo, et in futuro primo passivo omnium modorum: ut,

Γελάω, γελάσω, γεγέλακα, *rideo.*

Tertia persona pluralis præteriti in ασι, semper longa est: ut, Μιμνήσκουσιν.

Οὐκ ἀγαθόν κῆρες δε παρέσηκασιν μέλαιναί,

Non bonum; Parcae autem nigrae vobis astant.

Participium foemininum aoristi primi in ασα, longum est.

Quantitas Verborum in μι.

Propria reduplicatio verborum in μι, nisi obstat positio, brevis est.

Α, secundae conjugationis corripitur ubique, extra tertiam personam praesentis indicativi, subjunctivum, et participia activae vocis.

Υ, quartae conjugationis in singulari activae vocis producit. In duali, et plurali, excepta tertia persona plurali, et in tota passiva et media voce, corripitur.

Ιν imperativo singularis corripitur ο in polysyllabis: ut,

Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, *audi nunc et me.* Hom.

In dissyllabis producit: ut,

Κλυθί μεν, Ἀργυρότρε, *audi me, Apollo.* Hom.

IX. Regula.

IX. Regulae.

De primis, et mediis syllabis Nominum.

Anceps vocalis ante aliam, sive brevem, sive longam, non corripitur necessario, ut apud Latinos.

A, in superlativo semper corripitur: ut,

Σοφώτατος.

Nomina in *ια*, acutitona, quæ habent ultimam longam, penultimam corripunt: ut, Σοφία.

Excipe *άνια*, tristitia; *κονία*, pulvis; *καλία*, nidos; *ὀρμία*, linea piscatoria; *ἀεργία*, desidia; *ςία*, calculus; quæ sæpius producant.

I, brevis est in,

1. Diminutivis in *ιον*: ut, Κοράτιον, *puellulus*,

2. Comparativis neutris apud Ionas: ut,

Ἠδιον, *suavius*;

Atticè vero producit: ut,

Ἐὺν ἀνδράσιν καλλιον, ἢ κενῆς, κρατεῖν,

Terram plenam viris pulchrius est, quam inanem regere. Soph. Oedip. Tyr. 55.

3. Multis adjectivis in *ιος*: ut, Ἄξιος, *dignus*.

4. Multis nominibus in *ος*: ut, Βίος, βίοντος, *vita*.

5. Adjectivis possessivis, et materialibus in *ιος*: ut, Ἀνθρώπινος, *humanus*; Λαϊνός, *laideus*.

6. Illis

6. Illis item, quæ tempus significant: ut,

Εἰαρινός, *vernus*; Θερινός, *æstivus*;

Ionicè verò producitur: ut,

Ἡματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς,
Tempore autumnali, quum rapidissimum imbrem
Jupiter fundit. II. π. 385.

τ, in pronominiibus producitur: ut,

Ἑμεῖς, ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

In nominibus polysyllabis, in ὤν, et ὕπης, υ corripitur: ut,

Γηθοσύνη, *gaudium*;

Βραδύτης, *tarditas*;

Γλυκύτης, *dulcedo*.

Exemplum, seu Auctoritas.

Ultima ratio cognoscendæ quantitatis syllabæ est exemplum, seu auctoritas, eademque optima, certissima, et facillima, quam Poëtarum lectio multò faciliùs, quàm regularum multitudo supeditabit.

De ultimis syllabis.

A, finita corripuntur: ut,

Ἡ τράπεζα, *mensa*;

Item μαῖα, μοῖρα· τύψασα, τέτυφα, ἵνα.

Producentur, 1. Nomina in εα: ut,

Θέα, *spectaculum*;

2. In δα, et θα· et ferè ρα·

3. In

3. In εια, à verbis in εύω· ut, προφητεία·
Et in ια· præter Δία, μία, πότνια.

II. Polysyllaba in αια· ut, Σεληναία.

III. Nomina in ρα, non præcedente diphthongo:
ut, Χαρά, *gaudium*.

IV. Articuli foeminini numeri dualis: ut Τά.

V. Vocativus nominum in ας, primæ declina-
tionis: ut, ὦ Αἰνεΐα.

VI. Dualis primæ, et secundæ declinationis.

VII. Vocativi Poetici; ut, ὦ Πελοδάμα.

VIII. A Doricum, in genitivo: ut,

Τῷ Αἰνεΐᾳ, pro Αἰνεΐᾳ, et ubicunque pro η po-
natur.

Αν finita corripuntur: ut,

Τράπεζαν, ἔτυψαν, μέλαν.

Excipiuntur, 1. ᾠαν, nisi in compositis; nomina
masculina in αν: ut,

Τιτάν· et adverbia; ut,

Πέραν, *ultra*;

Λίαν, *valde*.

2. Αν primæ; ut,

Αἰνεΐαν· et secundæ declinationis, si habet
acutum in penultimâ: ut,

Φιλίαν· et αν pro ων· ut, Νυμφᾶν.

Αρ finita corripuntur: ut,

Νέκταρ, ὄναρ, αὐταρ, *ceterum*, ἄφαρ.

Monosyllaba καρ, ψαρ, producuntur.

As finita producuntur: ut,

Αἰνεΐας, τὰς μέσας, ὁ Αἶας, τύψας.

Excipiuntur, 1. Aliquando accusativi plurales, qui Doricè breves leguntur; ut,

Ἡ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος αἰοδαῖς,

Ignoravimus sanè, quàm pulchra carmina pastor componat. Theoc. Idyl. 10. 38,

2. Fœminina in ας: ut, λαμπάς.

3. Masculina: ut, ὁ μέλας, μέγας.

4. Neutra: ut, τὸ σείλας, *lumen*.

5. Item adverbia: ut, Ἐκὰς, ἀτρέμας.

6. Item accusativi plurales quintæ declinationis simplicium: ut, τιτᾶνας.

7. Item secundæ personæ singulares aoristi primi activi, et præteriti: ut, Ἐτυψας, τέτυφας.

1, finita, brevia sunt: ut, Μέλι, ὅτι, βίηφι.

Producuntur, 1. Adverbia, et pronomina aucta per Paragogen: ut, Νυνί, υτοσί.

2. Item, ab Atticis ex ε vel α factum: ut, Ὅδῃ pro ὁδῇ.

Ταυτὶ pro ταυτά.

3. Item κρῖ, et nomina literarum; ut, Ξῖ, ωῖ.

Iv, finita, corripιύntur: ut,

Πάλιν, ἔριν, μῖν, νῖν, τῖν, τεῖν et syllabæ quibus
v additur; ut, Τόπλισιν, ἔς-η.

Πρὶν commune est ; ut, *Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης πρὶν εἰσελθεῖν υἱας Ἀχαιῶν,*
Olim tempore pacis, priusquam venissent filii Achivorum. Il. x. 156.

Nomina duarum terminationum, ut

ῥιν, λιν, δελφιν, ἀκτιν, producuntur.

I, finita corripuntur : ut,

Πόλις, ἔρις ἔριδος, τυραννίς τυραννίδος, τίς, δίς, τρίς,
 cum ejusmodi adverbiiis.

Producuntur, quorum augmentum est longum,
 qualia sunt, ῥις, δελφίς, ὄρνις, κνημίς, σφραγίς, et κληίς.

Υ finita corripuntur ; ut, Σὺ, δάκρυ, γλυκύ.

Producuntur, ι. Adverbia ficticia ὤ et γρῶ.

2. Nomina literarum ; ut, Μῦ, νῦ.

3. Tertiæ personæ singulares quartæ conjugationis in μι, in imperfecto, et aoristo secundo :
 ut, ἔδω, ἔφω.

Τ, finita corripuntur : ut,

Πολύν, βραδύν, σύν, τοίνυν, conjunctiones.

Producuntur, ι. Circumflexa : ut,

Νῦν, *nunc* ; μῦν, *Ecce*.

2. Dicatalecta, quæ duas habent terminationes
 in recto ; ut, Φόρκυς et Φόρκυν.

3. Item quæ υς in nominat. habent longum : ut,
 Ἰλὺς, *limus* ; ἰχθὺς, *piscis*.

4. Primæ personæ imperfecti verborum in μι :
 ut, ἐζεύγνυν.

Υρ finita longa sunt : ut, Ὁ ψῖθυρ, *susurrus* ; τὸ πῦρ, *ignis* ; quod tamen in obliquis breve est.

In υς desinentia corripuntur : ut,

Βαθὺς, *profundus* ; βαρὺς, *gravis* ; κόρυς, *galea*.

Producuntur, 1. Κώμυς κώμυθος, *fasciculus* ; ἀρχυς, ἀχλὺς et monosyllaba ; ut, μῦς.

2. Participia in υς : ut, Ζευγνύς.

3. Quæ declinantur per ος purum : ut,

Ἰλὺς ; sed in ἰχθὺς, υ est anceps.

POETICA LICENTIA.

Hæ sunt regulæ observatione dignissimæ de syllabarum quantitate ; sed quodammodo infinita est poëtarum licentia, qui interdum longas corripunt, aut breves producunt, metri necessitate coacti ; aut ancipitem in eadem dictione, in eodem versu, et producunt et corripunt : ut,

Ἄρες, Ἄρες, βροχολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλῆτα,
Mars, Mars, homicida, sanguinarie, mænium sub-
versor.

FIGURÆ POETICÆ.

1. Systole (*i. e.* contractio, vel correptio) est, cum syllaba longa corripitur; ut,

Ἴν' ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρῆα,

Ut excitemus acrem Martem.

2. Ectasis (*i. e.* extensio) quæ syllabam brevem producit; ut,

Δὸς μὴ Ὀδυσσῆα ὠλολίπορθον οἴκαδ' ἰκέσθαι,

Da, ut Ulysses, urbium everfor, domum nunquam redire possit.

3. Synecphœsis, de quâ supra in scanfione.

4. Catalexis (*i. e.* terminatio) quâ syllaba terminalis ad justam metri perfectionem desideratur: hujus usus est in Iambis et Trochaicis, sicut et sequentium duarum; ut,

Μάρτυρες σοφώτατοι. Pindar.

5. Brachycatalexis, quâ syllabæ finales duæ, hoc est, integer pes, desiderantur; ut,

Ζεῦ, τεαὶ γὰρ ὦραι. Pindar.

6. Hypercatalexis (*i. e.* superabundans terminatio) quâ syllaba præter justam dispositionem, superabundat; ut, Ἐν ἁμέρα φαινὸν ἄστρον.

7. Enallage, quâ pes pro pede ponitur, ut, cum spondeus in quinto loco constituitur, cujusmodi versus spondaïci vocantur; ut,

Ἀμφότερον, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κράτερός τ' αἰχμητής.

8. Dialysis,

8. *Dialysis*, (i. e. dissolutio) quâ dictio in fine posita ita distrahitur, ut una pars in præcedente sit versu, altera in principio sequentis : ut,

Οὐδ' ἀπὸ θησέ μιν, ἀλλ—
λ' ἥρως, ἐπ' ἀκταῖσι θορών.

TABELLÆ DIALECTORUM.

QUatuor numerantur Græcæ linguæ dialecti, sive loquendi formæ præcipuæ, pro numero præcipuarum Græciæ gentium, quæ à linguâ communi in nonnullis deflectuntur, nimirum *Attica*, *Ionica*, *Dorica*, *Æolica*; præter quas suam dialectum, et idioma, in quibusdam habuerant poetæ; quæ omnes, quod ad terminationes partium orationis spectat, in sequentibus tabellis subjunguntur :

In reliquis verò, cum tanta sit varietas, ut regulis comprehendi vis possit, singularum proprietates insigniores breviter proponere sufficiat.

I. Attici mutant

σ in ξ : ut, ξύν pro συν.
π in κ : ut, θαλάκκη pro θαλάττη.
π in κ : ut, ἀρκύη pro ἀρκύη, αἶμα pro αἶμα.
η in ε : ut, κέρη pro κέρη.

Et contractionibus imprimis gaudent.

II. Iones ponunt

η pro α, φίλη pro φίλια, *amicitia*.

ε pro α, γελῶ pro γελάω, *rideo*.

et contra α pro ε, τᾶμνω, pro τέμνω, *feco*.

Et gaudent non contractis, sed omnibus resolutionibus.

Ex consonantibus, x pro ω : ut, κῶς pro ὡς.

Tenues pro aspiratis : ut,

Ἄπαιρῆμαι pro Ἀφαιρῆμαι.

Contractionibus prorsus abstinēt, diphthongos resolvunt, et spiritum aspiratum auferunt : ut,

Ἥλιος, pro Ἡλιος, *Sol*.

III. Dores usurpant

pro η : ut, φάμα pro φήμη, *fama*;

pro ε : ut, πιάζω pro πιέζω, *premo* :

α } γα pro γε : ut, ἔγωγα pro ἔγωγε.

pro ω : ut, μυσᾶν pro μυσῶν, *musarum*;

πρῶτος pro πρῶτος, *primus*.

pro ει : ut, κλεῖδας pro κλειδας, *claves*.

η pro α : ut, ζῆν pro ζᾶν et pro ει : ut, κοσμήν
pro κοσμεῖν.

ω pro υ : ut, μῶσα pro μῆσα, *musā*; ὧνεα pro
ὄνεα, *quare*.

αι pro ει : ut, αἶθε pro εἶθε, *utinam*.

ευ pro υ : ut, ἀλεῦμαι pro ἀλῦμαι, *saliam*.

οι pro υ : ut, τύπλοισα pro τύπλισα.

ο pro υ : ut, λύκος pro λύκας.

Ex

Ex consonantibus, σδ pro ζ: ut, συρίσδω pro
συρίζω.

σ pro θ: ut, σεός pro θεός.

κ pro τ: ut, πόκα, ὄκκα, pro πότε, et ὅτε,
aliquando.

Et contra, τ pro κ: ut, τήνος pro κήνος, *ille.*

IV. Æoles utuntur

ω pro ο: ut, κῶρος, pro κόρος, *puer*; et con-
tra, ο pro ω: ut, ἔρος, pro ἔρωρ, *amor.*

ι pro α: ut, θέρσος, pro θάρσος, *audacia.*

αις pro ας: ut, καλαῖς, pro καλὰς, *bonas.*

Ex consonantibus, ππ pro μμ: ut,

Ὀππατα, pro ὀμματα, *oculi.*

Et β ante ρ: ut, βράκος, pro ράκος, *cento.*

Accentum in priores syllabas retrahunt Æoles:
ut, κάλος pro καλός.

Aspirationem etiam rejiciunt: ut,

Ἥλιος pro ἥλιος.

Atque pro r consonantem sequentem geminant:
ut, σπέρρῳ pro σπείρω, χέρρες pro χεῖρες.

Poetæ non solum peculiarem in quibusdam ha-
bent dialectum, sed etiam dialectos commiscunt.
Homerus Ionicæ, quâ maximè utitur, reliquas,
præter Doricam, admiscet; Pindarus Doricus alias
etiam dialectos adjungit; Aristophanes Atticus,
ut etiam Euripides, Sophocles, et Æschylus, in
choris et cantilenis, subinde sunt Dorici.

VARIETAS DIALECTORUM in
Terminationibus.

ARTICULUS PRÆPOSITIVUS.

Masc.

Sing.	Dual.	Plural.
N. G. D. A.	N. G. V.	N. G. D. A.
Com. ὁ, τῷ, τῶ, τόν, τῶ, τοῖν, τῶ: οἱ, τῶν, τοῖς, τὰς.		
τοῖο I. τοῖν II. τοῖ D. τοῖο I. A.		
τῶ } D.		D. τῶς
τῶ } D.		D. τῶς
τῶ P.		τοῖο I. A. } P.

Fœm.

Sing.	Dual.	Plur.
N. G. D. A.	N. G. V.	N. G. D. A.
Com. ἡ, τῇ, τῇ, τήν. τῇ, ταῖν, τῇ: αἱ, τῶν, ταῖς, τὰς.		
τῇ I. ταῖν II. ταῖ D.		
τῇ } D.		ταῖν A.
τῇ } D.		τῇ, et τῇ.
τῇ P.		I. A.

Neutr.

Sing.	Dual.	Plur.
N. G. D. A.	N. G. V.	N. G. D. A.
Com. τὸ, τῷ, τῷ, τό. τῷ, τοῖν, τῷ: τὰ, τῶν, ταῖς, τὰς.		
τῷ I. τοῖν II. τῶν I. A.		
τῷ } D.		ταῖν I. A.
τῷ } D.		
τῷ P.		

	Sing.		Dual.		Plur.
	N. G.	D. A.	N. G.	N. G.	D. A.
Com.	ἦ, ἦ,	ῶ, ὦν,	ῶ, ὦν,	οἶ, ὧν,	οἶς, ὧς.
ἔ P.	ἔστω,	ἔστω A.		ἔστωσαν, ἔστωσαν I.	
	ἔστω D.	ἔστω P.		ἔστω Att.	
	ἔστω I.				
	ἔστω Ac.				
	ἔστω,	ἔστω, ἔστω I. D.			

	Sing.	Dual.	Plur.
Com.	နီ, နီၵ, နီၵ်, နီၵ်.	နီ, နီၵ်.	နီ, နီၵ်, နီၵ်, နီၵ်.
	နီၵ်, နီၵ်, နီၵ် I.		
	နီ, နီၵ်, နီၵ်, နီၵ် D.		

Sing.		Dual.		Plur.	
N. G. D. A. V.		N. G.		N. G. D. A. V.	
Com.	ας, 8, α, αν, α.	α, αν.		αι, ων, αις, ας, α.	
	ης, υ, η, ην, η			ων, ης et ηοι, ως I.	
	ης, ω, η, ηι, et α.			αι D. αῖσι A. αις Ac.	
	ας, α, α, αι,			ων Ac.	
	αο, Ae.				
	ω per Crasin ex ω P.				

	Sing.	Dual.	Plur.
	N. G. D. A. V.	N. G.	N. G. D. A. V.
Com.	a, ay, a,	a, ay.	ai, ay, ai, ay, ai.
	ay, ay,		ay, ay, I. et ay, I. A.
	ay, ay,		ay, ay, D.
	ay, ay, ay, ay,		ay, Ay.
	ay, ay, ay, ay.		

TERTIA

TERTIA DECLINATIO.

Sing.	Dual.	Plur.
N. G. D. A. V.	N. G.	N. G. D. A. V.
Com. 05,	01V.	05, 015,
05, 05, 05,	015 I.	05, 015,
05,	05.	05, 015, P., 05, 05,
010, I.		010 I. A.
05, D.		05 et 05 D.

QUARTA DECLINATIO.

	Sing.		Dual.		Plur.	
	N.	G. D. A. V.	N.	G.	N.	G. D. A. V.
Com.	ως,	ως,	ω,	ων,	ω,	ως, ω,
	ω, ων, ων,				ων, ως,	
	ων,	ων.			ως,	ω, ω.
	ως, ων.	P.				

QUINTA DECLINATIO.

	Sing.						Dual.		Plur.				
	N.	G.	D.	A.	V.		N. G.		N.	G.	D.	A.	V.
Com.	α, ι, υ,						ε, οἷν.		ες, ων, σι, ας, ςς.				
	ω, ς,	ος,	ι,	αι,	ν.				αι, α, α.				
	ρ, ος,								ψι,				
	ξ, ψ,								ισσι, ετισσι P.				

PRIMA DECLINATIO CONTRACTORUM.

	Sing.	Dual.	Plur.
	N. G. D. A. V.	N. A. G. D. V.	N. G. D. A. V.
Com.	ης, εος, ει, εα, ες,	ει, εοιυ, εε,	εες, εων, εσσι, εας, εει,
	ας,	η, οϊη η	ας, ων,
	σ, αι,		ας, αι,
	ος, ος, ος		η, η, η.
	ας Ae. η. A.		σσι I. P.
	et D.		

Sing. Dual. Plur.

V. N. G.. D. A. V. N. A. G. D. N. O. B. A. V.

Com. r.,

A. I. P. A. I. P. A. I. P.

P. A. I. P. A. I. P.

D. A. V. N. A. G. D. N. O. B. A. V.

TERTIA DECLINATIO.

	Sing.	Dual	Plur.
N. G. D.	A. V.	N. A. G. D.	N. G. D. A. V.
Com.	εὐς, εὐς, εἶ, ἐκ, εὐ,	ἑε, ἐπι,	ἑε, ἑω, εὐσι, ἑας, ἑε.
	εὐς		εἶς, εἶς, εἶς, εἶς.
	εὐς Ac. ἡ, ἡ. I. ἡ. I. ἡ.	ἑε, ἑω, ἑωσι, ἑας,	
	ἑως A. ἡ P.	ἡ Att. ἡ. I. [ἡ. I.	
	ἡος L. ἡ A.		
	ἡος L.		
	ἡος B.		
	ἡος Ac.		
	ἡος Ac.		
	ἡος A.		

QUARTA DECLINATIO.

	Sing.	Dual.	Plur.
	N. G. D. A. V.	N. A. G. D. V.	N. G. D. A. V.
Com.	မဲ, ဝေ, သီ, ဝေ, ဝေ	မဲ, ဝေ, မဲ	မဲ, သီ, ဝေ, မဲ, ဝေ
	မဲ, မဲ, ဝေ, မဲ		
	မဲ, မဲ Ac.		
	မဲ I.		
	မဲ A.		

QUINTA

Dualiter.

Nom. Acc. Gen. Dat.

Com.

Dor.

Æol.

Poët.

νώ,

ἄμμε.

ἄμμε.

νώ,

νώ,

ἄμμε.

ἄμμε.

νώ,

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ἡμεῖς,	ἡμῶν,	ἡμῖν,	ἡμᾶς.
Dor.	{ ἄμμες, ἄμμες,	{ ἄμῶν, ἄμῶν,	{ ἄμῖν, ἄμῖν,	ἄμμας.
Æol.	ἄμμες,	{ ἄμμων, ἄμμων,	{ ἄμμιν, ἄμμι,	{ ἄμμας.
Ion.	ἡμέες,	ἡμέων,	ἡμῖν.	ἡμέας.
Poët.		ἡμῶν,	ἡμῖν.	

Σὺ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σὺ,	σὺ,	σοι,	σί.
Dor.	{ σὺ, σύγα, σύνη,	{ σὺ, σὺ, σὺ,	σοι,	{ τί. τύ. τύ.
Æol.		{ σὺ, σὺ, σὺ,		Poët.
Ion.		{ σὺ, σὺ, σὺ,		Poët.

Poët.

Poët.

{ σείο,
σείοθεν,
σείθεν,
{ τίν.
τείν.

Dualiter.

Nom. Acc. Gen. Dat.

Com. σφῶ, σφῶν.

Dor. ὑμμε,

Æol. ὑμμε,

Poët. σφῶι, σφῶιν,

Pluraliter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	ὑμεῖς,	ὑμῶν,	ὑμῖν,	ὑμᾶς.
Dor.	{ ὑμμαες ὑμες,		{ ὑμμιν, ὑμμι,	{ ὑμμας. ὑμμας.
Æol.	ὑμμαες,	{ ὑμμαῶν, ὑμμαίων,	{ ὑμμιν, ὑμμι,	{ ὑμμας. ὑμμας.
Ion.	ὑμέες,	ὑμέων,		ὑμέας.
Poët.	ὑμεῖς,	ὑμεῶν,	ὑμῖν.	

Οἱ.

Singulariter.

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	οἱ,	οἷ,	οἷ,	οἷ.
Dor.	εἰ,			{ μῖν, νῖν.

* Μῖν, pro ejus, ipsius, vel illius, indeclinabile, et significat ipsum, ipsam, ipsos, ipsas.

Æol.

Æol.	ἔω.	
Ion.	ἔω.	ἔω.
Poët.	ἔω.	
	ἔωθεν. Parag.	
	ἔωθεν. Ssync.	

Dualiter

Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σφι,	σφί:	
Poët.	{ σφωί, σφεῖ	σφωίν:	

Pluraliter

	Nom.	Gen.	Dat.	Acc.
Com.	σφεῖς,	σφῶν,	σφίσι,	σφᾶς.
Dor.	σφίς,			σφί.
Ion.	σφίς,	σφίων,	σφίν,	σφίαι.
Poët.		σφίων,	{ σφί, σφίν,	{ σφί. σφί.

	M.	F.	N.		M.	F.	N.	
Com.	Σός,	σῆ,	σόν,		Com.	Ὅς,	ῆ,	όν.
Dor.	τεός,	τεᾶ,	τεόν,		Poët.	ιός,	ιῆ,	ιόν.
	τῆνος pro ἱκῆνος D.							

τῆνος pro ἑκείνος D.

A plurali ἡμέτερος, ἡμετέρα, ἡμέτερον, Dor. ἀμῶς, ἀμὰ, Poët. ἀμῆ, ἀμόν· ὑμὸς, ὑμῆ, seu ὑμὰ; ὑμόν, pro ὑμέτερος, ὑμέτερα, ὑμέτερον· σφὸς, σφῆ, seu σφα, σφόν, pro σφέτερος, σφετέρα, σφέτερον· ἑτός, et ἐκείνος, Æol.

Attici, cum rem præsentem quasi digito indicant, addunt : in fine : ut, εἶπός, τέλει, τέλει in neutro

neutro verò τῆλοι, et sæpius, τῆλ' in plurali προ ταῦτα, ταυλί. Sic ἰκείνοσί, ἰκείνῃ, &c.

Iones, ante vocales longas, ultimæ syllabæ horum pronominum præponunt: ut, Sing. ἴστος, τῆίς, τῆίῳ, Dual. τῆίῳ, τῆίῳιν, Plur. τῆίῳιν, τῆίῳισι, τῆίῳις. Sic αὐτήν, ταυτήν. Sic αὐτὸς, αὐτῆς, αὐτήῳ. Et etiam in pronominibus compositis: ut, ἱμαυτίς, ἱμαυτίῳ, et ἱμωυτίς, ἱμωυτίῳ. σιαυτίς, σιωυτίῳ, ἰωυτίῳ.

Dialecti in VOCE ACTIVA.

INDICATIVUS.

Præsens.

Sing.	Dual.	Plural.
Ω, εις, ει,	ειλον, ειλον,	ομεν, εις, εσι.
ης, η, Aeol.		ομεις, οη Dor.
ες, ι, Dor.		

Imperfectum, et Aoristus β.

ον, ες, ε,	ειλον, ετην,	ομεν, εις, ον.
ονορ, ονεις, ονι,	fine augmento. I. et P.	
		ονοι B.

Futurum α.

ω, εις, ει,	ειλον, ειλον,	ομεν, εις, εσι.
ωω, εις, ει,	ειτον, ειτον,	ειμας, ειτε, εισι Att.
ω, εις, ει,	ειτον, ειτον,	{ ειμας, } ειτε, { εισι } D.
		{ ειμας, }

ἰω, ἰεις, ἰι Ion. et Poet. in verbis quintæ conjugat.

E e

Aoristus

Præteritum Perfectum.

Plusquam Perfectum.

Futurum β.

IMPERATIVUS.

Præfens.

	Sing.		Dual.		Plural.
ε,	ἔγω,		ἔσθ, ἔστων,		εἰς, ἔωσαν.
					ὅσων Att. ἴσπερ.

Aoristus

ον, ἄτω, | αἶον, ἄτων, | αἶε, ἄτωσαν.
ἀντη: Α.

Aoristus β.

ε, ἔγω, | ἔλον, ἔγω, | εἰς, ἔτωσαν.
οἱ Ἴον. ΟΥΤΩΝ Α.

OPTATI-

OPTATIVUS.

Præfens, Præt. Aor. β. et Fut. α. et β.

Sing.	Dual.	Plural.
οἶμι, οἶς, οἶ,	οἶλον, οἶτην,	οἶμεν, οἶτε, οἶεν. οἶμας D.

Aoristus α.

αἶμι, αἶς, αἶ,	αἶλον, αἶτην,	αἶμεν, αἶτε, αἶεν.
αἶμας, αἶμας, αἶμας, &c. Æ.		αἶμας Dor.

SUBJUNCTIVUS.

In omnibus temporibus.

Sing.	Dual.	Plural.
ῶ, ῥς, ῥ,	ῥλον, ῥτην,	ῶμεν, ῥτε, ῶσι.

INFINITIVUS.

Præf. et Fut. α. Perf.

εἶν.	εἶναι.
εἶμι Ion.	εἶμι I.
εἶμαι A. D.	εἶμαι D. A.
εἶμεναι P.	

Aor. α. Aor. β. et Fut. β.

αἶ.	εἶν.
αἶμαι A. D.	αἶ D. εἶναι I.

PARTICIPIA.

Præf. Perf.

ὢν, ὢσα, ὢν.	ὢς, ὦσα, ὢς.
ὢν D.	ὢν Ae. ut, ὢναι, pro ὢναι.
ὢσα Ae.	ὢσα, ὢς A.

Aorist. α.

Fut. α.

αι, ασα, αν.

ων, ῥσα, ον.

αις, αισα, αν Acol.

οισα D.

Aorist. β.

Fut. β.

αν, ῥσα, όν.

ων, ῥσα, ῥν, A.

οισα D.

ίω, ίωσα, ίον I.

εῖσα Ac.

Dialecti in VOCE PASSIVA.

INDICATIVUS.

Præfens.

Sing.

Dual.

Plural.

όμαι, η, είαι, | όμεθον, εσθον, εσθον, | όμεθα, εσθε, ονται.

σαι I.

όμσθα D. I.

ηαι P.

όμσθιν Acol.

αι Att.

Imperfectum.

όμην, ε, είο, | όμεθον, εσθον, έσθην, | όμεθα, εσθε, οντο.

σο I.

όμσθα A.

εν D.

σμε, σμείο I. P.

Aoristus β.

ην, ης, η, | ήον, ήτην, | ημεν, ήε, ησαν.

εν B. et Ion.

Futurum β. et Paulo post Futurum.

ομαι, η, είαι, | όμεθον, εσθον, εσθον, | όμεθα, εσθε, ονται.

σαι I.

όμσθα A.

ηαι P.

Præteritum

Præteritum Perfectum.

μαι, σαι, ται, | μεθον, θον, θον, | μεθα, θε, ται, vel
μενοι εἰσι.
 μισθα. A. αἱ L.

Plusquam Perfectum.

Sing.	Dual.	Plural.
μην, σο, το,	μεθον, θον, θην,	μεθα, θε, το, vel
		μῖνοι ἦσαν.
		μισθα A. αὐτο L.

Aoristus α.

θην, θης, θη, | θητον, θήτην | θημεν, θητε, θησαν.
 θη, A. θη Ion.

Futurum α.

θήσομαι, ση, σείαι, | θησόμεθον, θήσεσθον, εθον, | θησόμεθα,
σαι I. [εσθε, σείαι.
μισθα D.

IMPERATIVUS.

Præfens.

Sing.	Dual.	Plural.
ε, έσθω,	εσθον, έσθων,	εσθε, έσθωσαν,
αι Ion.		έσθων Att.
εν Dor.		

Cætera tempora nullâ Dialecto variantur.

OPTATIVUS.

Præf. Fut. α. et β. et Paulo p. Fut.

Sing.	Dual.	Plural.
οίμην, οιο, οίλο,	οίμεθον, οισθον, οίσθην,	οίμεθα, οισθε, οίλο
		οίμισθα A. οίαιο
		[I. P.
		Aoristus

Aoristus α. et β.

είπον, ὤρε, εἶπεν, | εἶπον, ἦτην, | εἶμεν, ἦτε, ἦσαν.
 εἶπον, εἶτε, εἶν Syn.
 εἶμας D.

SUBJUNCTIVUS.

Præfens.

Sing.

Dual.

Plural.

ᾤμας, ᾤηται, | ᾤμεθον, ᾤσθον, ᾤσθον, | ᾤμεθα, ᾤσθε, ᾤηται.
 ᾤαι Ion.
 ᾤαι P.

Aoristus α. et β.

Sing.

Dual.

Plural.

ᾔ, ᾔς, ᾔ, | ᾔτον, ᾔτον, | ᾔμεν, ᾔτε, ᾔσι.
 ᾔμας Dor. ᾔναι Dor.
 ᾔω, ᾔς, ᾔναι, &c. I.
 ᾔομεν } Ion. Poet.
 ᾔομεν }

INFINITIVUS.

Aoristus α. et β.

ᾔναι, ᾔμεναι Dor. ᾔμεν Ion.

Dialecti in VOCE MEDIA.

INDICATIVUS.

Aoristus α.

Sing.

Dual.

Plural.

ἄμην, ᾠ, ἄλο, | ἄμεθον, ἄσθον, ἄσθην, | ἄμεθα, ἄσθε, ἄντα.
 ἄα Dor.
 ἄα Dor.

Aoristus

Aoristus β.

όμην, η, ήο, | όμεθον, εσθον, έσθην, | όμεθα, εσθε, ούη.
ισ Ion. μισθα A.

Futurum α.

ομαι, η, ήαι, | όμεθον, εσθον, εσθον, | όμεθα, εσθε, ούηαι.
ήμαι, ή, ήται Dor. et Att.
 ήμαι D. έαι Ion.

Futurum β.

ήμαι, ή, ήται, | ήμεθον, ήσθον, ήσθον, | ήμεθα, ήσθε, ήηαι.
ήαι L.
 ηαι P.

Part. Futurum β.

τυπέμενος, τυπέμενος Dor. Aol.

IMPERATIVUS.

Aoristus α.

Sing.	Dual.	Plural.
αι, άσθω,	ασθον, άσθων	ασθε, άσθωσαν. άσθων A.

In cæteris habent Dialectos communes cum activis, et passivis.

Dialecti VERBORUM CONTRACTORUM.

INDICATIVUS.

Præsentis 1. Conjug.

Sing.	Dual.	Plural.
έω, ή, εις, ει,	ειτον, ειπον,	ήμεν, ειτε, ήσι. ήμεις, εινη.

et ήη Dor.
 ήησι Ae.

Præsentis

Præsens 2.

ἴω, ῖς, ῖς, ῖς, | ἴτον, ἴτον, | ἴμεν, ἴτε, ἴσι.
 ῖς, ῖς, ῖς ἴτον, &c. Dor.
 ἴω, ἴω, ἴω, ἴω, | ἴωμι, &c. Poet.
 ἴω, ἴω, ἴω, ἴω, &c. Ion.

Præsens 3.

ῖω, ῖς, ῖς, ῖς, | ῖτον, ῖτον, | ῖμεν, ῖτε, ῖσι.
 ῖς, ῖς, ῖς ῖτον, &c. Dor.

Imperfectum 1.

εν, εις, ει, | εἶτον, εἶτην, | ἔμεν, εἴτε, εν.
 εσπον, &c. Poet. Ion. εἶν Dor.
 εν Att.

Imperfectum 2.

εν, ας, α, | ἄτον, ἄτην, | ἄμεν, ἄτε, ἄν.
 ης, η, ἦτον, ἦτην Dor. εἶν Ion.
 ασπον, &c. Ion.
 αα Post.

Imperfectum 3.

εν, ες, ε, | ἔτον, ἔτην, | ἔμεν, ἔτε, ἔν.
 σπον, &c. Ion. εσσι B.

IMPERATIVUS.

Præsens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
ει, εἶτω,	εἶτον, εἶτων,	εἴτε, εἴτωσαν.
		εἴτωι Att.

Præsens

Præfens 2.

α, ἄτω, | ἄτον, ἄτων, | ἄτε, ἄτωσαν,
αἰ Poet. ἄτων Att.

OPTATIVUS.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plur.
οἶμι, οἶς, οἶ,	οἶτον, οἶτην,	οἶμεν, οἶτε, οἶεν.
οἶην, οἶης, οἶη, &c. Att.		
οἶην, οἶης, οἶη, &c. Dor.		

Præfens 2.

ῶμι, ῶς, ῶ, | ῶτον, ῶτην, | ῶμεν, ῶτε, ῶεν.
ῶην, ῶης, ῶη, &c. Att.

Præfens 3.

Sing.	Dual.	Plur.
οἶμι, οἶς, οἶ,	οἶτον, οἶτην,	οἶμεν, οἶτε, οἶεν.
οἶην, οἶης, οἶη, &c. Att.		
οἶην, οἶης, οἶη, &c. Dor.		

SUBJUNCTIVUS.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plur.
ῶ, ῶς, ῶ,	ῶτον, ῶτην,	ῶμεν, ῶτε, ῶσι.
ῶη Ion.		ῶη Dor.

Præfens 2.

Sing.	Dual.	Plur.
ῶ, ῶς, ῶ,	ῶτον, ῶτην,	ῶμεν, ῶτε, ῶσι.
ῶη Dor.	ῶτον, &c. Dor.	

INFINITIVUS.

Præfens 1.

ἴν, ἴμεναι Att. Dor. ἴν, et ἴς Aeol. ἴμεναι Poet.

Præfens 2.

ῥῖν, ῥίμεναι Att. Dor. αῖς Aeol. αῖς Poet. ῥίμεναι Poet.

Præfens 3.

ὄν, ὄμεναι Att. οῖς et οῖν Aeol. οῖν Dor. ὄμεναι Poet.

Defunt Voces Passiva, et Media.

Dialecti Verborum in μι.

INDICATIVUS.

Præfens 1. Conjug.

Sing.	Dual.	Plural.
ἡμι, ἡς, ἡσι, ἡ Dor.	εἶον, εἶον,	εἰμεν, εἶτε, εἶσι. ἔαμεν Ion. ἠν Dor. ἔασι Ion. ἡμεν, ἡτε, ἡσι Dor.

Præfens 2.

ῥῖμι, ῥῆς, ῥῆσι, ῥ Dor.	ῥῖον, ῥῖον,	ῥῖμεν, ῥῖτε, ῥῖσι. ῥῖσι Dor. ῥῖσι Ion.
----------------------------	-------------	--

Præfens 3.

ὄμι, ὄς, ὄσι, ὄ Dor.	ὄιον, ὄιον,	ὄμεν, ὄτε, ὄσι. ὄσι Dor. ὄσι Ion.
-------------------------	-------------	---

Præfens 4.

ὕμι, ὕς, ὕσι,	ὕιον, ὕιον,	ὕμεν, ὕτε, ὕσι. ὕσι Dor. ὕσι Ion. Imper-
---------------	-------------	---

Imperfectum, et Aoristus β. 1.

ην, ης, η, | ετον, έτην, | εμεν, ετε, εσαν.
 εα, Ion. :: Ion. :: Boeot.
 υν, υς, υ, Att.
 σκαυ, σκαι, σκα Poet. Ion.

Imperfectum, et Aoristus β. 2.

ην, ης, η, | ατον, άτην, | αμεν, ατε, ασαν.
 σκαυ, σκαι, σκα Poet. Ion. :: Boeot.
 υν, υς, υ, Att.

Imperfectum, et Aoristus β. 3.

ων, ως, ω, | οτον, ότην, | ομεν, οτε, οσαν.
 σκαυ, σκαι, σκα Poet. Ion. :: Boeot.
 υν, υς, υ, Att.

Imperfectum, et Aoristus β. 4.

υν, υς, υ, | υτον, ύτην, | υμεν, υτε, υσαν.
 υσκαυ, &c. Ion.

Aoristus β.

ετην, ης, η, | ητον, ήτην, | ημεν, ητε, ησαν.
 γασκαυ Ion. :: Boeot.

IMPERATIVUS.

Præfens 1.

ετι, έτω. α Dor. η Æol. Poet. η, ητω Att.

Præfens 2.

αθι, άτω, | ατον, άτων, | ατε, άτωσαν.
 η Att. α Dor.

Præfens 3.

αθι, ότω, η Att. contract. αθι, Poet. α Dor.

OPTATIVUS.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plural.
εἴην, εἷς, εἴη,	εἴητον, εἴητην,	εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. εἴμεν, &c. per Sync.

Præfens 2.

αἴην, αἷς, αἴη,	αἴητον, αἴητην,	αἴημεν, αἴητε, αἴησαν, αἴμεν &c. per Sync.
-----------------	-----------------	---

Præfens 3.

οἴην, οἷς, οἴη,	οἴητον, οἴητην,	οἴημεν, οἴητε, οἴησαν. οἴμεν, &c. per Sync.
-----------------	-----------------	--

SUBJUNCTIVUS.

Præfens 1.

Sing.	Dual.	Plur.
ὦ, ῥς, ῥ,	ῥτον, ῥτην,	ῥμεν, ῥτε, ῥσι.
ὦω, ῥης, ῥησι, &c. Ion.		ῥμεν Ion.
ὦω } Poet.		ῥμεν } Poet.

Præfens 2.

ῶ, ῶς, ῶ,	ῶτον, ῶτην,	ῶμεν, ῶτε, ῶσι.
ῶω, ῶης, ῶησι &c. Ion.		
ῶω } Poet.		

Præfens 3.

ῷ, ῷς, ῷ,	ῷτον, ῷτην,	ῷμεν, ῷτε, ῷσι.
ῷσι Ion.		
ῷω, ῷης, ῷη Poet.		

INFINI-

INFINITIVUS.

Præfens 1.

Aoristus β. 1.

ἴναι.

εἶναι.

ἴμεναι, et ἡμεναι I. P.

εἰμεναι Dor.

ἴμεν Ion.

εἴμεν Ion.

Præfens 2.

Aoristus β. 2.

ἄναι.

ἦναι, ἡμεναι Dor. ἦμεν Ion.

ἄμεναι Dor. ἄμεν Ion.

Præfens 3.

Aoristus β. 3.

ὄναι.

ᾔναι.

ὄμεναι Att. Dor.

ὄμεναι Ion.

ὄμεν Ion.

ὄμεν Ion.

Præfens 4.

ὕναι.

ὕμεναι Att. Dor.

ὕμεν Ion.

Dialecti Vocis Passivæ Verborum in μι.

INDICATIVUS.

Præfens 1. Conjug.

μαι, ισαι, εται.

η Att.

σαι Ion.

Præfens 2.

Sing.

Dual.

Plural.

μαι, ασαι, αἴαι, | ἄμεθον, ασθον, ασθον, | ἄμεθα, ασθε, αἴας.

η Att.

σαι Ion.

ἰαίαι I.

Imperfectum

Imperfectum 1.

ἐμην, ἔσο, ἔτο
ἐμην, &c. A. ἢ Ion.
ἐν Dor.
ἢ Ion.

Imperfectum 2.

ἐμην, ἔσο, ἔτο, 3 Plural. ἱρίετο Ion.
ἢ Ion.
ἢ Att.

Imperfectum 3.

ἐμην, ἔσο, ἔτο,
ἢ Att.

IMPERATIVUS.

Præfens 1.

ἔσο, ἔσθω.
ἢ Ion.
ἢ Att.
ἐν Do.

Præfens 2.

ἔσο, ἔσθω.
ἢ Att.
ἢ Ion.

Præfens 3.

ἔσο, vel ἢ Att. ἔσθω.
ἢ Dor.

Dialecti Vocis Mediæ Verborum in μι.

INDICATIVUS.

Aoristus β. 1.

ἐμην, ἔσο, ἔτο.
ἢ Ion.
ἢ Att.
ἐν Dor.

Aoristus β. 3.

ἐμην, ἔσο, ἔτο.
ἢ Att.

IMPERA-

IMPERATIVUS.

Aoristus β. 1.

ἴσθι, ἴσθω.

so Ion.

s Att.

sv Dor.

Aoristus β. 3.

ἴσθι, ἴσθω.

s Att.

IN adverbii, et conjunctionis terminationibus paucæ observantur dialecti; scilicet, σθην, et σθε, pro θην, et θε, et contra in adverbiiis localibus: ut,

ὀπισθεν, pro ὀπισθεν, *retro*;βαβαιαῖ, *παρὰ*, pro βα-
βαι·

ἀληθείας pro ἀληθῶς, &c.

Ionicè;

πότενα, pro πότε, *quando*;ὅνα et ὅκνα pro ὅτι, *ali-*
quando;μὲς pro μὲν, *quidem*;αἰές pro αἰεί, *semper*;μόγις, *νίχ*, pro μόλις·

θῆ pro δι, Atticè;

ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, *hic*;ἐνδε pro ἐνδον, *intus*;κάλως pro καλῶς, *pulchre*;εἰκά, pro εἵκει, *si*;ἔμπροθεν pro ἔμπροσθεν,
ante;ἄλλοτα pro ἄλλοτε, *alias*,
Doricè.

IN Præpositione inveniuntur

ἐν pro ἐν.

εἰν pro ἐν.

ἀπαῖ pro ἀπό·

παρά pro παρὰ·

κατά pro κατά·

ὑπαῖ pro ὑπό, Poeticè.

πρὸς pro πρὸς·

πάρ pro παρὰ, Dor.

ἀμφὶ pro ἀμφί, *circum*;ζα pro διὰ in composi-
tione: ut, ζαβάλλειν
pro διαβάλλειν, *calum-*
niari, Æol.

Litterarum Nexus et Abbreviationes.

α	αλ	μ	μετὰ	ζ	σας
αν	αν	μρ	μὰρ	χ	σχ
απο	απο	μθ	μεθ	ω	σθ
αυτ	αυτ	μ	μεν	π	τ
αι	αι	μμ	μεν	πρ	των
αυ	γαρ	π	οιον	πρ	των
αυ	δια	πρ	οιτος	πρ	του
αυ	ευ	πρ	ος	πρ	τε
αυ	εν	πρ	παρα	πρ	τε
αυ	ει	πρ	προ	πρ	ταις
αυ	ει	πρ	πω	πρ	της
αυ	ειναι	πρ	περι	πρ	του
αυ	ει	πρ	περ	πρ	το
αυ	ερ	πρ	περ	πρ	την
αυ	ην	πρ	ρω	πρ	τη
αυ	ις	πρ	ρι	πρ	υπο
αυ	κατα	πρ	σ	πρ	υπ
αυ	και	πρ	στα	πρ	υν
αυ	και	πρ	σθαι	πρ	υι

